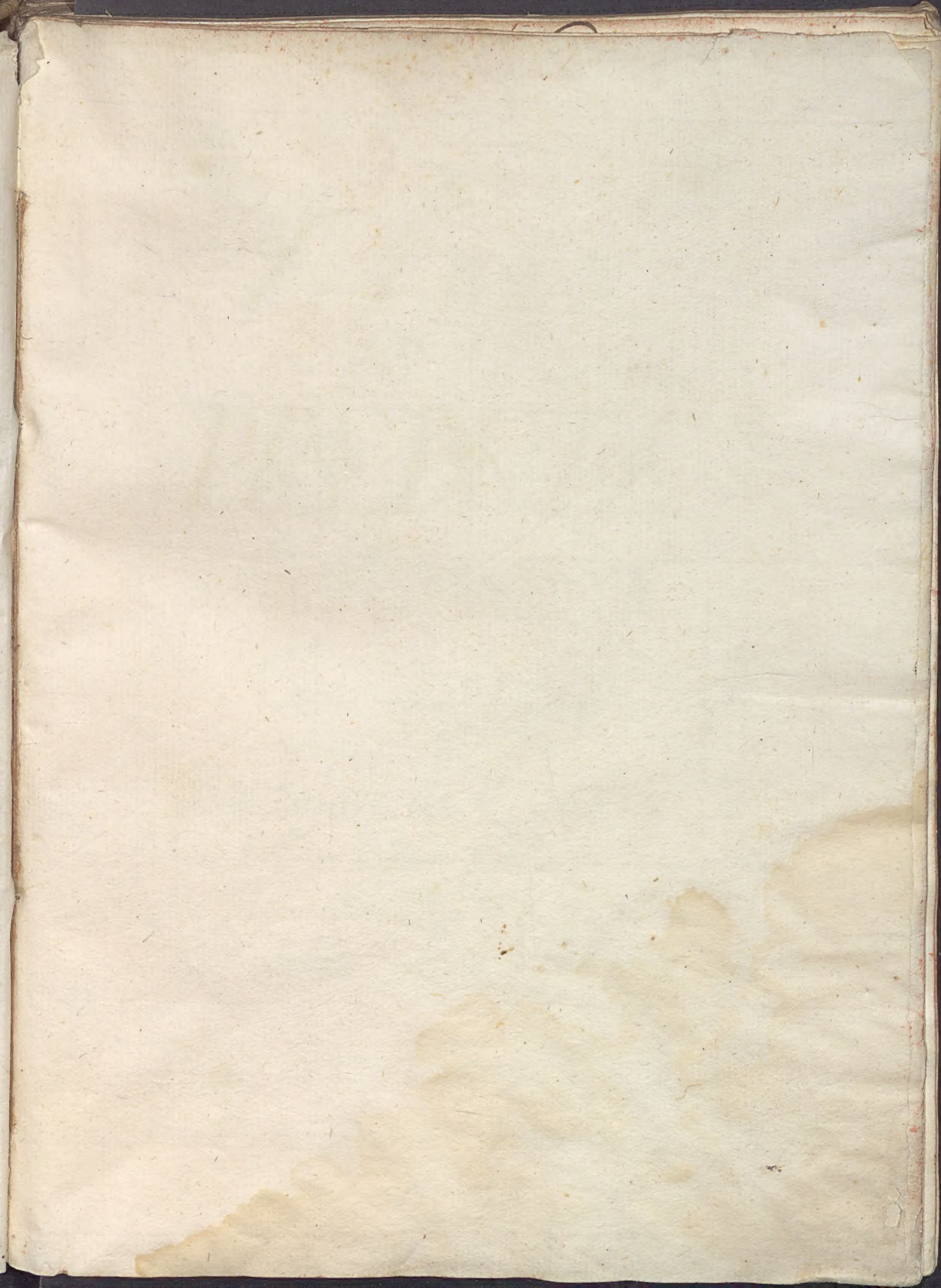

Copiese la portada.

M. S. 4.º pergamino, foliado hasta 212. completo, bien tratado.

R= Eguer. De Predestinatione.

333 — 124

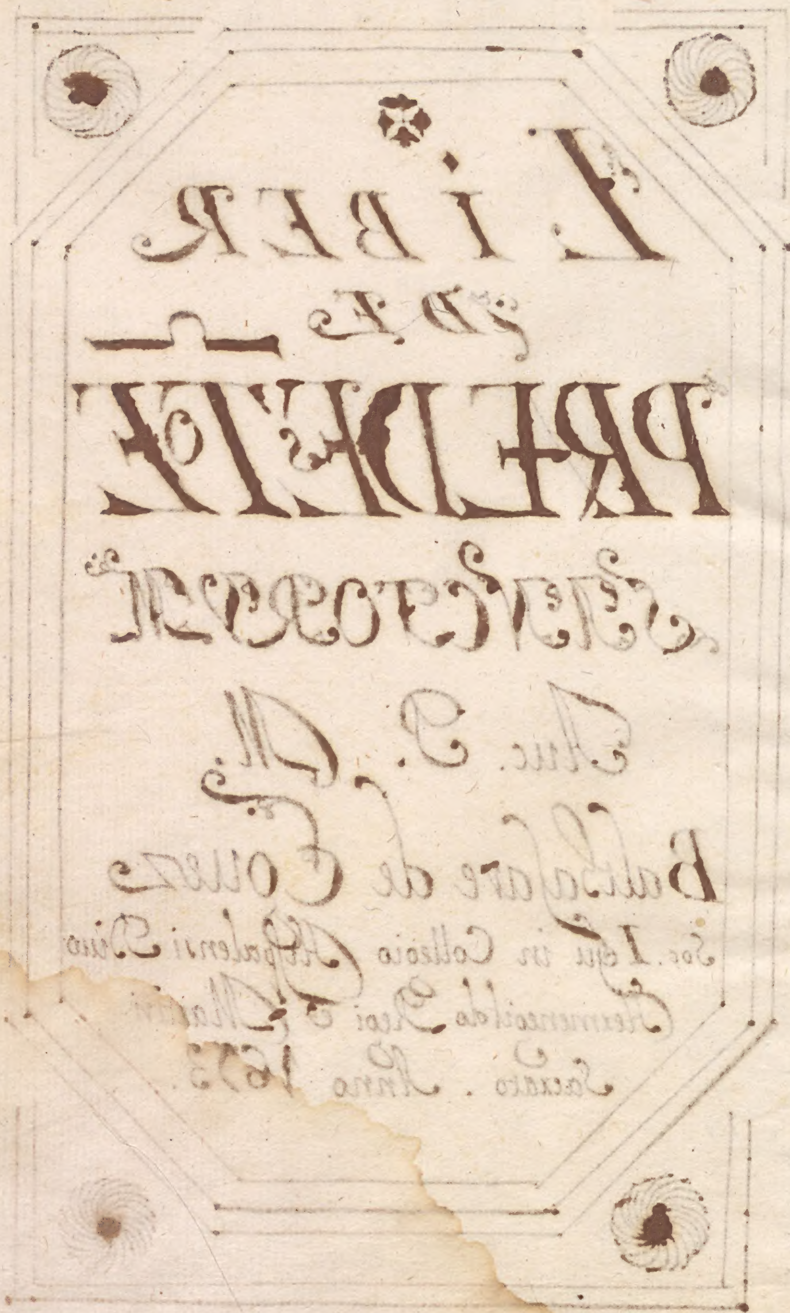

LIBER DE PRÆDEsT̃OE SANCTORUM

Auc. P. M.

Balthasare de Eguez

Soc. Iesu in Collegio Hispalensi Diuo Hermenegildo Regi et Martiri Sacrato. Anno 1653.

Libro
delle
PREDICHE
[illegible]

Disputatio prima

De essentia, et existentia praedestinationis

Quaestio I.

Quid sit praedestinatio?

Sectio. 1.

Definitur praedestinatio.

Praedestinatio idem est, ac praevia, et ante destinatio, resolutio, sive determinatio: quare Voluntas illa, qua Deus decernit resolutorie, sive se determinat ab aeterno, ad conferendam in tempore gloriam creaturae intellectuali; à theologis dicitur praedestinatio. Quam ab eisdem dupliciter usurpatur. Primò latè pro quacumque Voluntate diuina destinante, sive ordinante creaturam intellectualem, sive ad beatitudinem aeternam, sive ad aeternam damnationem; quo sensu dixit August. lib. 15. de ciuit. cap. 1. Ciuitatem Dei praedestinatam esse ad gloriam: ciuitatem vero Diaboli ad ignem aeternum esse praedestinatam. Secundo ab eisdem usurpatur strictè pro voluntate diuina, ordinante creaturam intellectualem in Vitam aeternam. Quare dicitur Actor. 13. Crediderunt quotquot praeordinati erant in Vitam aeternam.

2. In hac ergo secunda, & stricta prædestinationis Vsurpatione prædestinatõem definimus. – Prædestinatio ē. Dei æterna et efficax destinatio creaturæ rõnalis in Vitam æternam. – Dicitur Dei, qa sicut solus Deus pōt. de facto Vitam æternam conferre, solus etiam pōt. eam efficaciter, hoc est, ita Vt sortiatur effectum, decernit. Dicitur æterna, qa cum prædestinatio sit actus Liber Dei, estque immanens, siue is sit actus intellectus, siue Voluntatis, necesse ē. eē æternam; alioquin Deus aliquid intelligeret, vel Vellet in tpore, quod non intellexisset, vel non Voluisset ab æterno, quod summæ eius perfectioni, tam in intelligendo, quam in Volendo repugnat. ————

2 Dicitur efficax destinatio – Quia non quæcumque destinatio in Vitam æternam, siue quæcumque Voluntas eam conferendi, est stricte prædestinatio. Alioquin cum Deus Velit omnes homines saluos fieri; Christusque pro sibus fuerit mortuus, Vt scilt omnes Vitam æternam consequerentur, omnes hoies essent prædestinati; quod falsum ē: Maior enim eorum pars n̄. prædestinata, sed præscita ē. ————

2 Dicitur creaturæ intellectualis: sola enim hæc est capax prædestinationis. Cum enim prædestinatio sit

ad Vitaz æternaz, hoc est, ad Visionez, et amo- 2
rez Dei, cæteraque inde successiva bona; sola que-
creatura intellectualis, Angelus, et homo, et
idez ē. de qualibet alia creatura rōnali, sit
capax. Deuz Videndi, et amandi. solaz divina
Voluntas, quæ circa creaturaz intellectualez Versatr,
prædestin. nuncupatur.

v. Hanc autez definitēz eē bonaz et rectaz, faci-
lè probr. Quia, Vt summulistis notuz ē., bona
et recta definitio ē. quæ constat genere proximo.
differentiæ Vltimæ, et differ. Vlt. qualis est tri-
vialis illa defin. Hō. ē. animal rōnale. Sed
defin. prædicta sic se hēt. Esse eniz destinatez
n. quomodolibet: sed efficacez: non cuiuscumq
objecti: sed creaturæ intellectualis, ē conceptus
genericus, Vel quasi genericus, q proximè con-
jungitur cuz Vlt. differ. prædestinat. qualis ē.
specialis destin. in Vitaz æternaz. Nullus eniz
conceptus inter Vtrumque prædictū conceptū
mediat. Ergo prædicta ē. recta et bona de-
finitio.

v. Confirmatr. Quia per definitēz istaz essentia alicuius objecti
nobis manifestatr, sive explicatr, Vt ex tīis notuz ē: tot
eniz conceptg primarij, id ē. alios n̄ supponentes, in quibg
prædestin. consistat, alicuius essentiæ sunt conceptus

et manifestationem, sed non ulterius preter essentiam praedestinationis. Non enim sunt conceptus damnationis, quo Deus improbis poenam aeternam destinat; vel amoris, quo Deus diligit omnia quaecumque fecit: vel alterius divini praedicati. Ergo sunt proprij et essentiales conceptus praedestinationis, consequenterque per eos nobis explicatur essentia praedestinationis, quod solum requiritur ad bonam et rectam eiusdem definitionem.

Sectio 2a

Difficultatum explicatione illustratur definitio.

1. Prima est quia in bona definitione solum debet poni differentia ultima et genus illi proximum, ut patet in definitione hominis, quae his duobus solum terminis continetur, animal rationale. Alioquin si definitio ulterius se extendat, evadit redundans, et consequenter vitiosa: sed in nostra definitione plures conceptus ponuntur preter differentiam ultimam, qualis est specialis destinatio ad gloriam: et genus illi proximum, quale est destinationem esse efficacem: ponitur enim, quod haec destinatio sit Dei, quod sit aeterna, quod sit creaturae intellectualis. Qui conceptus nimis communes scilicet alijs divinis perfectionibus, et consequenter non immediate coniunguntur cum ultima differentia praedestinationis. Ergo definitio non est bona. Compendiosius ergo, et melius definitur praedestinatio destinatio efficax ad gloriam.

R. Retur n̄do majorem: licet enim de r͞oe bonæ definitionis sit, quod constet differ. vlt.ª et genere illi proximo, ne aliogn competat alijs à definito, si non afferat vlt.as differ.tas vel sit nimis obscura, si n. afferat genus illi proximum, in quo præsupponuntur cogniti conceptus magis communes, n. tamen vitiosa é. def.o si in ea aliq conceptus communes, præsertim nobiliores, explicentur, ea mediocritate, quæ conducat ad faciliorem intelligentiam, neq eam præ multitud.e grauent, et confundant. Sic se habet def.io n͞ra, vt eam experienti patebit, quæ autem vbi afferitur, compendiosior é. et quæ breuitatis amatoribus arridebit, præsertim n͞ra comprehensa. qua præluceute, à nobis etiam comprobr., sine huius tn̄ luce vitio nimiæ obscuritatis laborat.

X. Secunda é. q̄ voluntas, qua Deus improbis et reprobis vult, efficaciter pœnam æternam. é. prædestin.o Concilium enim Valent. cap. 3. sic ait. Fideliter fatemur, prædestinat.em electorum ad vitam, et prædestinat.em impiorum ad mortem. Consonat Aug. super relatus, et insuper in Enchirid. cap. 100. vbi dicit, quosdam à Deo prædestinatos eẽ ad pœnam; cui accedunt Fulgent. et alij patres. Sed huiusce modi voluntas n̄ é. in vitam æternam: ergo male definitur prædestin.o

R. Retur distinguendo majorem: voluntas, qua Deus &c. é prædestin.o Late, concedo. Stricte, nego. Definiuimus

autez prædestinat.ez n. Latè, sed strictè, et provt ab Apos-
tolo Vsurpatr, q solus intr Scriptores Canonic. voce præ-
destinationis Vsus. é. et q nunqm in ordine ad pœnaz
eaz Vsurpauit. Vndè patet rnsio ad Aug. Fulgent.
et alios, q. n. strictè, vt Paul. & Scholastici, sed Latè
vtuntr voce prædestinationis.

2. Tertia. é qr Voluntas efficax oferendi graz sanctifican-
tez, qua sto ostituitr filius adoptivus Dei, n. é voluntas
efficax oferendi Vitaz æternaz: ptes enim hanc, n. ss. assecu-
ti, q illaz habuerunt, des selt, q. in gratia n. perseuera-
verunt; sed voluntas gratiaz sanctificantez oferendi, é
prædestino. vt oltat ex illo ad Ephes. 2°. prædestinauit nos
adoptionez filiorz. et insup. ad Rom. 8°. Naz quos præ-
sciuit, et prædestinauit, oformes fieri imagini filij sui
Ergò desõ nra prædestinat.ez quæ solus respicit gloriaz,
n. opetit oi prædestinationi. cui a Paul. sit etz prædõ
ad graz. & Consequenterq nec bona é. desõ nra.

2 Confirmatr 1.° ex. S. Aug. passiz; sed præsertiz in Enchiridio.
cap. 100. Appellante destinat.ez ad gratiam prædestinationem
et insup. docente, quòd prædõ sit scientia, et præparatio be-
neficiorz, quib. certissimè liberantr, quicumq liberantr: Vbi appa-
ret clarè, voluntatez oferendi graz finalez, qua electi infalli-
biliter liberantr, éé. prædestinationem. Confirmatr 2°. ex
S. Tho. in primo, vbi docet, q prædõ sit præparatio gra in
præsenti, et gloria in futuro.

4

r R. ccedendo majorem, et distinguendo minorem; Voluntas &c. e praedestin. ut cjuncta cum voluntate efficaci cferendi gloriam, ccedo; sm. se praecise, ne go. Alioq. oes, q. gram adoptionis csequuntr, essent praedestinati, q falsum e; ples enim eorum sunt prae sciti, et reprobi. Quod si dicas, ee praedestinatos n. absolute, sed ad gram: rnsio ipsa indicat, prae destinatem ad gram n. ee simplr et proprie prae destinationem. Cum talis praedo absolute n. dicatr talis, neque p eam praedestinati absolute dicantr praedestinati, sed solum cum habitu. Vterque autem tx Apostoli 6. alatus n. fauet adversarijs: loquitr enim ibi Apostolg de ijs, q. praedestinati sunt ad gloriam, rone cuius destinatio eorum ad gram dicitr praedestinatio.

r Ad 1am cfirmatem R. August. destinatem ad gram ut cjunctam cum destinate efficaci ad gloriam, dicere praedestinationem, n. aliter. Similrque praescientiam, et praeparatem beneficiorum, quib. &c. dicere praedestinatem quatenus actus isti cum destinatione efficaci al gloriam cjunguntur. - Ad 2am R. eam ee cfirmatem doctrinae nrae: Vt enim S. Dor dicat, praeparatem gre ee praedestinatem, eam expresse cjungit cum praeparate sive destinate ad gloriam, in qua destinate se consistere praedestinatem x.o mentem D. Tho. et thomistarum esse oium cum eo, certissimum e. cum x.o illius sniam.

predestinus. fit transmissio creaturæ rationalis in Vitam æternam. Quo nihil aggressius pro nra definitione potuit excogitari.

R. 4a est, qr n. pot n. ee predestinus. Voluntas illa, quæ 5 i. distinguit predestinatum à reprobo. Primus enim effectus predestinationis in genere cæ quasi finalis, e reddere objectum quasi predestinatum, quod n. fit, nisi illud i. distinguendo à reprobo. Sed Voluntas efficax conferendi perseverantiam in gra. i. distinguit predestinatum à reprobo: prius enim predestinatus perseverat in gra, quam illi conferatur gloria; nullusque nisi predestinatus perseverat in gra: ergo Voluntas cæ perseverantiam in gra e predestinus. Consequenterque n. in sola Voluntate cæ gloriam consistit predestinus.

R. 4. concedendo major. et distinguen. min. Voluntas efficax &c. Vt conjuncta cum Voluntate efficaci conferendi gloriam: concedo. Sm se precise, nego. Si enim cum Voluntate efficaci conferendi perseverantiam in gra, Deus n. conjungeret Voluntatem efficacem conferendi gloriam, vt pot. de potentia absoluta n. conjungere, sic perseverans n. eet predestinatus, nec distingueretur à reprobo, quantum ad penam eentialem et præcipuam, quæ consistit in carentia Visionis Dei: n. ergo Voluntas efficax perseverantiæ

in grã sm. se, ē. essentialr prædestinatio.

Sectio. 3.ª

Conclusiones aliquæ inferuntur. –

r. 1.ª Dcl.º De facto datr in Deo prædestinº. – Dcl.º ē certissima et de fide. Probr, quia prædestinº ē voluntas efficax Dei ꝯferendi gloriã creaturæ intellectuali, vt ꝯstat ex dictis. – Sed huiuscemodi voluntas datr in Deo, vt ꝯstat ex innumeris Sacræ Scripturæ testimonijs. Luc. 12. Nolite timere pusillus grex qª. ꝯplacuit Patri vrõ, dare vobis regnũ. Math. 25. Venite benedicti Patris mei, possidete paratũ vobis regnũ ab origine mundi. Et sic de alijs. Vbi complacentia et præparatio regni significant voluntatẽ efficacẽ ꝯferendi gloriã creaturæ intellectuali. Ergo de facto datr in Deo prædestinº.

r. Sed. ꝯª. ē. qª prædestinº ē. voluntas efficax ꝯferendi gloriã: sed hæc voluntas, reb9 vt nunc, repugnat in Deo: ergo et prædestinatio, ꝯsequenterq. eã n̄ datr in Deo. – Probr minor. 1. qª si eiusmodi voluntas eēt in Deo, quotquot prædestinati eēnt, n̄ possent n̄. consequi gloriã: aliogn posset frustrari voluntas efficax diuina. quod ē impõle. Constat autẽ, adultos, qui gloriã ꝯsequuntr, posse eã, n̄. ꝯseq. cũ libere gloriã

consequantur: ergo haec voluntas repugnat.

2°. Eadem minor. 2° probatur. Quia unusquisque quamvis nullius sceleris conscius, debet cum timore et tremore conari propriam salutem, id est gratiam sanctificantem, et ea media gloriam consequi: sed talis conatus esset objiciendus, data praedestinatione: ea enim data, cum haec sit infrustrabilis, praedestinatus scit nihil conaretur gloriam, consequenter ergo non data praedestinatione.

Tertio probatur. Quia, data praedestinatione, praedestinatus, vel possit damnari, vel non? Si primum, ergo praedestinatio non est infallibilis et infrustrabilis. Si secundum, ergo in ordine ad damnationem libertas praedestinati absorpta est, et extincta.

2°. Respondeo 2° concedendo majorem et negando minorem. Ad primam probationem distinguo eam. Quotquot praedestinati essent, non possent, non consequi gloriam impotentia consequenti concedo. Impotentia antecedenti nego; quia scit ex suppositione praedestinationis non possint, non consequi gloriam; cum tamen praedestinatio non sit suppositio antecedens, sed consequens usum liberum voluntatis per suam mediam conditionatam praevisum, et ex suppositione praedestinationis praedestinati non possint, non consequi gloriam, ea impotentia est impotentia consequens. Unde duo sequuntur, primum, praedestinatus adhuc libere consequi gloriam,

quia impotentia ɔseq. n̄ tollit libertatem. Se-
cundum e. prædestinatus n̄ posse frustrari, qr ea
præsupponit essentialr usum liberum arbitrij con-
ditionate prævisum p. suam mediam, qua præ-
supposita repugnat essentialr, estque impossi. n̄.
ɔsequutio gtam. -

r. Ad 2am pbatem ɔcedo major. et nego min: Et
enim prædestino. sit infrustrabilis, cum tn̄ suppo-
nat conatum prædestinati ɔditionate prævisum, ni-
si hic conetr, n̄. ɔsequetr gtam, imo nec erit præ-
destinatus; Quemadmodum enim, cui præscripti sunt
à Deo septuaginta anni vitæ ex suppone cura
moderatæ propriæ valetudinis ɔditionate præ-
visæ, si talem curam abjiciat, neque tot annos
viuet, neque à Deo erunt præscripti; similitr qui
in æternam salutem n̄ conatur, nec gtam ɔsequetr,
nec erit prædestinatus.

r. Ad 3am pbatem vndeo, prædestinatum potentia an-
tecedenti posse damnari, qr ex parte principij,
siue actus primi suarum operationum nihil hēt incom-
patibile cum peccato, vel æterna damnate; potentia
vo ɔsequenti tn̄ posse damnari, qr hæc involuit li-
berum arbitrium, honestum usum liberi arbitrij, q ex suppoſi-
tione q sit, n̄ relinqt potentiam ad peccatum, nec ad dam-

nat.[ez] sicq fundat praedestinat.[e] Vnde duo se-
quuntr. Primum, libertatem praedestinati n. ee abso-
lutam, qi potentia antecedenti praedestinatq potest
damnari. 2m. praedestinat.[ez] ee certam, et infallibi-
lem, qi haec n. exhibit nisi ex supposit.[e] impotentiae
Iseq.[tis] ad damnat.[ez]

V. Quare arbitror, ad quaestionem, an praedestinatq posset
damnari? nunqm rndendum absolute, imminet
enim dilemma libertatis eversae, vel prae~~[illegible]~~
destinat.[is] frustrabilis. Rndendum ergo sub data dis-
tinct.[e], qua scit exposita nihil prohibet absolute et sine
adito dicere, posse damnari; subintelligitr enim poten-
tia antecedenti: et dicere absolute, et sine adito, n
posse, damnari subintelligitr potentia Iseq.[ti]: Vtrumque
enim Verum. e. et expers ois Itradictionis, cum affirma-
tio sit de potentia anteced.[ti] et negatio de potentia
Iseq.[ti] —

V. 2a. Iclo. Oes, q de facto gtiam Isequuntr, sunt praede-
stinati. Iclo e. cois theologorum Ja. Catharinum do-
centem, solum beatam Virgin. Joannem Bapt. Apostolos,
paucosque alios eximiae sanctitatis ee praedestinatos,
reliquos v.g. gtiam Isequuntr, n praedestinatos, sed sal-
vandos ee. Probr. 1. ex Paul. ad Rom. 8. Quos prae-
destinauit, hos et vocauit, Et quos vocauit, hos et justificauit;
quos autem justificauit, illos et glorificavit. Loquitur
autem Paul. de oibq tam glorificandis, quam glorificatis.
Vt ex txtu Istat. Sed oes glorificatos, dicit praedesti-

natos, iustificatos, et Vocatos: ergo oes, q. glam consequuntur, sunt prædestinati.

r. 2° patet, evertendo fundamentum Cathirini. quia in tantum illi solum sint prædestinati, quibus inest sanctitas eximia, in quantum particula præ importat excellentiam singularem in tro prædestinationis, gloriæ, scit, quales excellentiam solum prædicti hent: sed talem excellam, sed solum antecellentiam tporis in prædestinate respectu glæ. n. importat, vt patet in præsentia, prædefinitione. quæ nullam excellam. in tris, sed solum praecellentiam tporis respectu tri importarunt: ergo rone illius saluandi oes ss. prædestinati.-

r. Sed 2a. dices, qi prædestinus. dicit destinatus. ad glam vnius præalio: sed solum ij, q. sunt eximiæ sanctitatis, terminant destinates præ alijs ad glam: ergo solum sunt prædestinati. R. negando majorem: particula enim præ vbi n. importat excessum vnius præ alio, sed solum antecedentiam tporis in destinate. ad glam respectu subjecti ad glam destinati, et respectu glæ, ad quam destinati: cum vtrumque hoc fit in tpore, illa vi ab æterno; alioqui solum xps eet prædestinatus, cum solus iste præ oibus fit destinatus ad glam.

r. Dato tn q particula præ denotet excellam singularem in tro, ad quem subjecta destinantur, comparatio n. fit inter destinatos ad glam, sed inter horum collectionem

et collectio eorum, q. destinantur ad pœnas æternas; quorum
prima dicetur prædestinatorum, secunda vero non prædestinatorum,
sed præscitorum, ergo terminus, ad quem destinantur, contenti
in prima collectione sit singularis excellentiæ, collatione
facta cum terminis, ad quem destinantur contenti in 2a.

Sectio 4.

Aliæ conclusiones. —

3a. Conclusio. Creatura intellectualis est objectum prædestinationis.
Patet conclusio. quia objectum actus vitalis est quidquid per
talem actum attingitur: sed per prædestinationem attingitur
creatura intellectualis: prædestinatione enim vult Deus
creaturæ intellectuali gloriam, ut constat ex dictis: quia
creatura intellectualis est objectum prædestinationis quæ creatura
dicitur etiam subjectum prædestinationis ergo ipsa denominetur
prædestinata, q. proprium est subiectorum. Dicitur enim finis
cui prædestinationis: quia est subjectum, cui per prædestinationem
vult Deus bonum gloriæ, quæ est finis, qui. Dixi in conclusione
creatura intellectualis: quia cum Deus entiatur sit gloriosus,
et beatus, incapax est subjectionis ad ullam prædestinationem. —

4a. Conclusio. Gloria est objectum prædestinationis. Sic communiter theologi
contra Durand. Carthagenam, Alb. et alios. Probatur,
quia gloria attingitur per prædestinationem ut constat ex definitione
a nobis tradita, et insuper ex definitione S. Thomæ
supra posita: sed objectum prædestinationis est q. per ipsam

attingitr: ergo gla e. objuz predestinationis. quae gla est dī finis, qui, eo q. fit bonuz, q Deus vult prædestinato p. prædestinat.ez Ɔfirmatr ex Paul. ad Rom. 9. vt ostenderet diuitias gloriæ suæ in Vasa misericordiæ. quæ prædestinavit in gloriam. Vbi inter alias docet Apost. glaz ee objuz prædestinat. et insuper ee finez. qui intentz prædestinatis, quos vocat Vasa misericordiæ.

2. Sed Ɔa e primo, qr ex Augu. prædestinō e præsciontia et præparatio beneficioz, quib. certissime liberantur, quicumq liberantur. sed ibi nihil ad glam. ergo hæc n. e. objuz prædestinat. — secundo quia p perseuerantiaz in gra fit certissime liberatio: hac enim præcise posita, nullus damnabitr: sed prædestinō. e præcise ad hanc certissimaz liberat. ergo sola gra et non gla e objuz prædestinat. — 3o. qr gla e fini à Deo intentz prædestinato, vt à nobis asseritr; sed prædestinō. n. e ad finez; est enim prædestinō pars prouidentiæ, vt j. dicetur: prouidentia autz n. e ad finez, cuz sit pars prudentiæ, quæ solum e. ad media. ergo gla n. e. objuz prædestinat.

R. ad. 1 Ɔcedendo major. et negando min: Per beneficia enim intelligr intr alia gla, quæ e maximuz beneficiuz, et quo formatr fit liberatio; cuz tn per

alia beneficia non fiat, nisi in quantum cum gloria coniunguntur.
Ad 2um distinguo majorem. Per perseverantiam in gratia
fit certissima liberatio, quatenus haec ex promissione divina
coniungitur cum gloria, concedo; per perseverantiam in gratia
praecise, et secundum se, nego: si enim quis perseveraret in
gratia, nec tamen illi Deus gloriam infunderet, hic necdum esset
libera miseria, ut patet in animabus purgatorii perseveran-
tibus in gratia, necdum tamen liberis a miseria poenae. -
Ad 3um concedo majorem et distinguo minorem. Praedestinatio
non est circa finem ultimum concedo: non est circa finem non ultimum,
nego. Finis ultimus rerum omnium est gloria Dei, cujus gratia Deus
omnia operatur. Ex illud. Universa propter seipsum operatus
est Dominus. Finis non ultimus est gloria sive beatitudo praedes-
tinati. Finis ~~enim~~ non ultimus habet rationem medii res-
pectu finis ultimi, et hac ratione gloria praedestinati potest
esse objectum praedestinationis. Licet praedestinatio sit pars
providentiae, et providentia pars prudentiae; de
quo quaestio sequitur. Et tamen providentia et prudentia non
versentur circa finem, sed solum circa media, quod modo
non disputo.
5a conclusio est. Gratia est objectum praedestinationis. Sic communiter
theologi contra nominales, et Catherin. - Probatur, quia
voluntas efficax conferendi gratiam finalem, sive quidem est
perseverantiam in gratia, ut coniuncta cum voluntate

efficaci conferendi gratiam, est praedestinatio. Vt saepe dictum
est a nobis ex S. Aug. et S. Tho. et communi theologorum:
sed huiuscemodi voluntas attingit gratiam, ut ex his
patet: ergo gratia est obiectum praedestinationis. Confirmatur
ex Paul. ad Ephes. 2º. Praedestinavit nos in adop-
tionem filiorum. Ubi adoptio filiorum Dei, quae fit per
gratiam, expresse ponitur ut obiectum praedestinationis.

X. Sed contra est 1º. quia posita praecise destinatione effica-
ci ad gratiam, certissime illam consequitur sic destinatus: alio-
quin, vel destinatio non esset efficax, vel non esset certa:
sed praedestinatio solum est necessaria ad hanc certissimam
...nha consecutionem: ad alia enim est superflua: ergo ea solum
destinatio, ~~ad~~ et non destinatio ad gratiam, est praedestinatio.
Et consequenter gratia non est obiectum praedestinationis.

X. Contra est 2º. quia destinatio ad gratiam, ut coniunctam cum
destinatione ad gloriam, attingere gratiam, non satis est neque
ut destinatio ad gratiam sit praedestinatio, neque ut gratia sit
obiectum praedestinationis: alioquin Petri voluntas curren-
di, ut coniuncta cum voluntate efficaci Dei conferendi gloriam,
erit praedestinatio, et cursus Petri erit obiectum praedestinationis:
Utrumque enim complexum voluntatum aeque connectitur
cum gloria: ergo gratia non est obiectum praedestinationis.—

X. Respondetur ad 1m. negando maj. Nisi enim ad voluntatem
illam antecedat voluntas applicandi media gratiae,
ad collationem gloriae, sic destinatus non consequetur gloriam;

Efficacia enim, et certitudo voluntatis illius non stat in eo, quod se sola inferat gloriam, sed in eo quod certissime inferat voluntatem de mediis, quae voluntas sunt praesentem providentiam, est voluntas gratiae: ideoque modo hoc voluntas est necessaria ad consecutionem gloriae.—

r. Ad 2m neg. ans.: voluntas enim conferendi gratiam ut conjuncta cum volunt. conferendi gloriam, est praedestinatio. et gratia est obiectum praedestinationis, quia gratia est medium ad gloriam. Et gloria est finis gratiae, ideoque sicut ex integris unum obiectum praedestinationis, sicut ex volunt. gratiae, et ex volunt. gloriae est integra una praedestin. quia, ut inquit Philosophus, ubi est unum propter aliud, ibi est unum tantum.

At inter cursum Petri et gloriam nullus est ordo unius ad aliud, sive propter aliud, neque cursus Petri est medium ad gloriam: ideoque neque cursus est obiectum praedestinationis, neque voluntas cursus est praedestin. quamvis ut conjuncta cum destinat. ad gloriam connectatur cum gloria.—

r. 6a concl. Licet tot sint obiecta praedestinat. inadaequata, v.g. substantia intellectualis, quae est finis cui, est subiectum praedestinationis; gloria, quae est finis qui, est terminus ad quem subiectum praedestinatur;

Et gra, quæ ē medium ad ɔsequut.em glæ, adhuc tn̄ unicē obiū adæquatū prædestinat.is Unum inquam, n̄. unitate simplicitatis, sed unitate ordinis. Probr. quia plā, quæ inter se servant ordinem, quantumvis plā, unum tm̄ dicuntr: sic enim pluralitas obiū rerū creatarū unus mundus dr̄; pluralitas civium una civitas; domesticorū una familia, et sic de alijs: sed pluralitas ob=iectorū prædestinat.is servat ordinem finis cui, finis, qui, et mediorū ad finem, ut ɔstat ex dictis: ergò hæc pluralitas obiorū, ipsaque plā obta unum sunt obiū adæquatum prædestinat.is –

Quæstio 2.as

An prædestinus sit pars subjectiva, vel tantum obiectiva providentiæ –

Sectio 1.a

Aliqua præsupponuntr.

m. 1. quod providentia sit æterna Dei scia repræsen=tans Deo, qua rõne unaquæq. creatura sit dirigi=bilis in proprium finem, ut ɔiuncta cum actuali destinat.e creaturæ in talem finem. Definitio ē clara, et exemplo amplius declaratur. Cognoscit Deus finem ē materiæ et formæ ēē ɔpositū, mediaq. ad hoc necessaria ēē introducere dispositnes in materiam, ap=proximare agens passo, et reliqua, hæcq. media de-

cernit, sive destinat, sua haec et destinatio mediorum est providentia —

Unde patet, quae sint discrimina inter providentiam et praedestinationem. Primum, quod providentia sit circa omnes creaturas: cognoscit enim Deus, quomodo omnis creatura sit dirigibilis in proprium finem, et omnem, quam producit saltem inefficaciter, destinat in proprium finem; cum tamen praedestinatio solum sit circa creaturas rationales, ut supra dictum est. Deus ergo omnibus providit creaturis, tamen non omnes praedestinet. Discrimen 2.m est, quod finis providentiae sit naturalis, vel supernaturalis; at praedestinationis solum sit supernaturalis, imo non quilibet finis supernaturalis satis est ad praedestinationem, sed solum finis gloriae vel gratiae ut infallibiliter connexae cum gloria, ut saepe a nobis dictum est. —

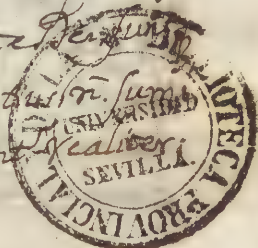
Discrimen 3.m est quod destinatio providentiae possit esse efficax, vel inefficax, ut patet in reprobis, quibus divina providentia supernaturaliter destinat, et vult gloriam iuxta illud Paul. *qui vult omnes salvos fieri*. quae destinatio et voluntas non est efficax: alioquin reprobi salvi fierent; cum tamen destinatio praedestinationis debeat esse efficax ut constat ex dictis q. 1. sect. 1. §. *dari efficax praedestinatio*

Secundum praesupponitur, partem subjectivam eam esse de qua aliquid tanquam de superiori essentialiter praedicatur. V.G. homo est pars subjectiva animalis, quia animal tanquam de superiori praedicatur essentialiter de homine. At vero pars

objectiva alicuius ea ē cuius obiū ē pars obi alterius. V.g. 11
præcontinentia Petri ē pars objectiva ipotentiæ, quia
Petri, q ē obiū sua præcontinentiæ ē pars obi totius
ipotentiæ, q ē ens producibile. (Unde patet, procul
dubio prædestinat. esse partem objectivam providentiæ)
quia obiū prædestinat. solum ē creatura intellectualis,
providentiæ v. ōis creaturā. Obiū prædestinat. solum
respicit vt trū, vel finem; gl. p. media gr. consequen.
dam; At obiū providentiæ respicit vt trum l. finem ōe
id, ad q creatura pōt dirigi, quidquid illud sit. Creatura
autem intellectualis pars ē collectionis ōis creaturæ, et
gra et gla pars sunt collectionis obiū trorum, ad quos
pōt creatura dirigi: prædestin. ergo ē pars obiva pro
videntiæ. —

x. 3m. præsupponitū, preter partes subjectivas, et obivas
ēē etiam alias, quæ inter gnales nuncupantr, quales sunt
illæ, de quib. et totū n. prædicetr, ēentiatr tanquam rō
superior, proptereaque n. sint partes subjectivæ totius,
nec aliunde sint partes ēentiales, propterea q ēentia
totius maneat sine illis, nec formatr aufeatr ex
præcisa ablat. illarum; adhuc tn perficiunt, et integrant
totū: V.g. Manus pars integralis ē hōis, eo q integret,
et perficiat hōiem. —

x. 4m. præsuppositū, dum loquimur de provid. et prædes.
tinat. formātr, et vt se tenent ex parte Dei, sumi
actū immanentes illius rōne partis, et totius n. sumi
reatr: pars enim reatr, et totū reatr. distinguntur realiter

distinctio autem realis inter prædicata divina, quæ inter se non sunt oppositione relativa producentis, et producti repugnat summæ perfectioni simplicitatis divinæ. Sumitur ergo Non totius, et partis formaliter, et ratione nostra, qua ratione solum importat distinctionem formalem rationis, quæ nullam importat imperfectionem in Deo, sed perfectionem summæ fœcunditatis, ratione cuius non potest, nisi totibus partibus à nobis exprimi.

X- His positis, 1.a sententia docet, prædestinationem solum esse partem obiectivam providentiæ, et nullo modo subiectivam, vel formalem; sic communiter Thomistæ. 2.o docet, prædestinationem esse partem providentiæ non solum formalem, sed etiam obiectivam et essentialem, sic ex Thomistis Capreol. et Sot: ex nostris v. Moli, Herij. Aluar. et alij. — 3.o docet, prædestinationem esse partem formalem et integralem divinæ providentiæ, ideoque non solum esse partem subiectivam illius: sed totum se habere respectu providentiæ sicut se habet manus respectu hominis. Sic Hurtad. cum P.e Suar. Vasq. et alij. —

Sectio 2.as

Multiplici conclusione nostra sententia profertur. —

X. 1.a Conclusio. Inter providentiam Dei pure naturalem, et prædestinationem quæ est pars providentiæ supernaturalis aliqua inter se distinctio formalis. et ratione nostra. Probatur, quia ibi intercedit distinctio formaliter, et ratione nostra, ubi termini diversi connotantur, ut patet in homine, ubi propterea inter animal et rationale intercedit distinctio formalis et ratione nostra: sed in providentia divina pure naturali, et prædestinatione diversi termini connectuntur: illa

enim connotat finem assequibilem à creatura viribus naturæ; 12
hæc v. gratia, et gloria viribus naturæ à creatura inassequibilem qui
proculdubio sunt termini diversi: ergo inter providentiam Dei purè
naturalem, et prædestinationem aliqua intercedit distinctio formalis, et ratione
nostra —

R. Respondent thomistæ, actus providentiæ purè naturalis, et prædestinationis
non esse formaliter distinctos quia providentia non specificatur à finibus par-
ticularibus rerum provisarum, aliquin tot erunt in Deo distinguen-
dæ species providentiæ, quot sunt species rerum creatarum: sed
specificatur à fine ultimo intento à provisore, ut patet in providentia
regali, militari, et œconomica, quæ ideo D. Tho. distin-
guntur, quia respiciunt diversos fines ultimos intentos à provi-
sore. Cumque omnis providentia divina, sive ea sit purè naturalis,
sive supernaturalis, et prædestinativa, unum finem ultimum intentum
à Deo provisore respiciat, nempe gloriam Dei; inde est eos
actus non distingui formaliter. —

R. Sed contra est 1º quia illa formaliter distinguntur, quorum unum potest
concipi sine aliis: sicut enim separatio realis arguit distinctionem
realem, ita separatio formalis conceptiva arguit distinctionem formalem. ut patet
Sed providentia purè naturalis potest concipi sine prædestinatione, non
in philosophis ethnicis, qui providentiam naturalem approuerunt, non
tamen prædestinationem nec providentiam supernaturalem: ergo providentia purè
naturalis, et prædestinatio formaliter distinguuntur. —

R. ~~2ª ratio, quia actus~~ Contra 2º quia actus intellectus et voluntatis
specificantur ab obiecto formali, et fine proximo, non vero à remoto ope-
rantis: eadem enim est ratio philosophica, vel logica hausta
ex eisdem præmissis: sive finis remotus, et ultimus operantis sit
bonum veritatis, lucri, vel honoris: sed prædestinatio et providentia

pure n̄alis ss. actꝰ intellectꝰ. l. voluntatis: ergo n̄. a fine ultᵒ. intento a provisore, sed ab obis formalibꝰ sibi proximis, et pprijs specificantur. Exempla autꝫ alata in confirmatᵉ. solutioni nihil pbant, vt videbimus in solutione argumentorꝫ.

Y. 2ᵃ. Dclᵒ. Prædestinᵒ. ē pars ēentialis respectu providentiæ divinæ adæquatè ꝯceptæ. Probr̄, qr̄ illa ē pars ēentialis respectu alicuius totius, ex cuius præcisa ablatᵉ. n̄. manet fralr denotatio totius: non enim res auferti fralr, nisi ex ablatᵉ. illius, q ad eiusdem ēentiaꝫ spectat: sed ex præcisa ablatᵉ. prædestⁱ. n̄. manet ꝯceptꝰ adæquatꝰ divinæ providᵉ; manet enim solum ꝯceptꝰ providᵉ. n̄alis, l. supern̄alis inefficacis, et n̄. prædestinativæ; cum ꝯceptꝰ adæquatꝰ providᵉ. divinæ vlterius claudat providᵃᵐ. supern̄alem efficacem, et prædestinatᵉᵐ: ergo hæc ē pars ēentialis providᵉ. divinæ.

α. 3ᵃ. Dclᵒ. Providᵃ. purè n̄alis et prædestinᵒ. ea r̄one, qua distinguuntr̄, ꝯveniunt simplr in r̄one providᵉ. et ꝯceptus providᵉ. divinæ ē. vnivocus respectu illarꝫ. Probr̄, qr̄ de providᵃ. divᵃ. purè n̄ali dr̄ absolutè, quod sit providᵃ divᵃ. quod prædicatur absolutè etiam dr̄ de prædestinatᵉ. Insuper, illa dirigit in finem n̄atem: hæc in supern̄atem graꝫ. et glaꝫ, quod ē vtramqꝫ ꝯvenire simplr in r̄one dirigentis in finem. sed ꝯceptꝰ dirigentis in finem ē ꝯceptꝰ proprius providᵉ, vt ꝯstat ex dictis: ergo ꝯveniunt in ꝯceptu providᵉ. consequenterqꝫ ꝯceptus providᵉ. ē. vnivocus respectu vtriusqꝫ: ad vnivocatᵉ. enim ex nrā principia aliud n̄. exigitur preter ꝯvenientiam simplr.

Y. 4ᵃ. Dclᵒ. Prædestinᵒ. ē pars obiva providᵉ. Probr̄, qr̄ ea ē pars ~~divina~~ subiectiva respectu totius, de quo totum

prædicatur eentiativ, et utroque superior: sed prædestinatio est providentia tanquam ratio superior et eentiativ prædicatur: prædicatur enim, in quo aliqua simpliciter conveniunt, et ulterius est prædicatum eentiale eorum: tanquam ratio superior, et eentiativ prædicatur de ijs, quæ in ea conveniunt; conveniunt autem simpliciter providentia naturalis et prædestinatio in ratione providentiæ divinæ; et ulterius utrique eentiale est esse providentiam: ergo providentia naturalis est pars subjectiva prædestinationis et idem est de providentia divina providentia.

Sectio. 3.

Argumenta contra prædictas doctrinas

Y. 1. Argumentatur contra 1am quia finis intentus à Deo per providentiam est unus gloria scilicet eiusdem: sed unitas, et diversitas providentiæ desumitur a fine ultimo providentis, non ab obiecto formali, et fine cuiuslibet actus: alioquin tot essent in Deo providentiæ specie diversæ, quot sunt rerum species, quas providet, et ideoque alia esset providentia erga coelos alia circa quodlibet elementum, et sic de alijs: ergo inter providentiam naturalem et prædestinationem nulla intercedit distinctio rationis

Y Confirmatur 1. ex D. Tho. 2.2. q. 50. dividente providentiam in regalem, militarem, et oeconomicam, ex fine universali non ex ignobilibus partibus actuum. 2. ex scientia Dei; quæ unica formaliter est, et respiciat plura scibilia. 3. ex omnipotentia formaliter unica, et respiciat plura producibilia. 4. ex arte divina unica formaliter, et respiciat plura factibilia. 5. ex lege æterna Dei, quæ unica formaliter est, et respiciat

pta dirigibilia: ergo similiter praedestinus et provid. naturalis sunt unius generis, et respiciant pta ordinabilia, eo quod omnia sint in ordine ad unum finem, scilicet gloriam Dei; non minus quam scientia in ord. ad unum scibile omnipotentia in ord. ad unum producibile, ars in ord. ad unum factibile, et Lex in ord. ad unum dirigibile.—

1. Respondetur concedendo majorem et distinguo minorem. Unitas, et diversitas provid. ex partialis, concedo. Provid. parcialis, nego. et quoniam in Deo unicus est finis ultimus provid. totalis; sed quoniam plures sunt fines non ultimi, ptaque omnia partialia, formalia actum divinae provid., ideo sunt plures provid. partiales specie diversae in Deo, pro multiplicitate specierum, et rerum, quas providet v. g. alia est provid. partialis circa coelos, alia circa quodlibet elementum, et sic de alijs.—

2. Ad primam confirmationem ex D. Tho. ubi sic divisisse non providentiam sed prudentiam, quam sic divisit ex fine ultimo prudentis, quia ibi negaret quamlibet dictam speciem prudentiae posse in alias partiales subdividi, et reveradividitur oeconomia in herilem, quae Dominum in ord. ad servos componit in gamicam, sive uxoriam, quae virum in ord. ad uxorem in patriam, quae patrem familias cum filijs et componit gubernat; in prudentia pot. subdividi in nit. ... et militaris prudentia ... equestrem, pedestrem, et tormentariam. Et sic de alijs, pro quas non unicus prudentiae habitus, sed plures sunt necessarij

R. Ad 2.am nego. Scia Dei ee. Vnicam vnitate simplicitatis fralis: sunt enim in Deo ptes Scia fratr. distinctae, vt Scia necess. liberae et media. et sic de alijs diuisionibus, de qq egimus in lib. de Scia Dei. Solum p. Scia Dei est fratr vna vnitate quasi Conuenientiae, quatenus oes eius Actus Conueniunt in tendentia in Verum, vt Verum. Ad 3.am

R. Similiter Oipot.am solum ee fralr vnam, quatenus oes eius fralitatis et praecontinentiae, Conueniunt in tendentia ad producibilem, vt producibile: Vnitas enim simplicitatis fralis non datur in Oipot.e cum alia sit fralitas productiua hois, alia equi, et sic de alijs. —

R. Ad 4.am Rndeo, etiam artem in Deo ee multiplicem fratr: alia enim Deo e. ars efficiendi hoem, alia Angelum. &c sic de alijs, quae fralitates Vna ars dicuntur, eo quod oes respiciant factile, vt factibile, et in hoc Conueniant. Ad 5.am similiter rndetur, Vnam legem ee in Deo, non Vnitate simplicitatis fralis: sed Conuenientia formalitatum in respectu ad diuisibile vt tale. Vnde pt, prouidentiam pure nalem diuinam, prouid.am supernalem, cognit.em et praedestinat.em ee vnam Dei prouid.am non Vnitate simplicitatis fralis: sed Conuen.a formalitatum tendentium in ordinabile ad finem; —

R. Contra 2.am Concl.em 2.o argumentatur, qr si pars eentialis e. ea, ex cuius praecisa ablat.e tollitur fratr totum, oes pars erit eentialis: ex praecisa enim ablat.e cuiuslibet, tollitur fratr aliquod totum. V.g. ex ablat.e manus, licet

n. tollatur formaliter homo, tolletur tamen formaliter integer homo, sive homo sub denominatione integri: sed hoc est falsum: quaedam enim partes sunt essentiales, quaedam integrales: ergo licet ex ablatione praedestinationis tollatur formaliter providentia adaequate considerata, non inde sequitur, esse partem essentialem providentiae, sed adhuc poterit esse pars integralis. –

2. Resp. distinguo majorem. Si pars essentialis etc. Omnis pars erit essentialis respectu totius, quod constituit; Concedo. respectu totius, quod integrat, nego. respectu enim totius quod constituit, ita se gerit, ut ex praecisa ablatione illius non maneat formaliter totum; At respectu totius, cuius pars integralis est ita se gerit, ut ea praecise ablata, adhuc maneat formaliter totum, licet non adeo perfectum, ac erat sub parte integrali. V. g. Manus est pars essentialis hominis ut integri, quia ablata praecise manu, homo non manet sub denominatione formaliter integri; est tamen pars integralis respectu hominis absolute, quia ex praecisa eius ablatione licet non maneat homo formaliter integer, et omnino perfectus, manet tamen absolute homo. –

2. Praedestinatio ergo comparata cum providentia adaequate considerata est pars essentialis illius; quia providentia adaequate considerata importat providentias naturales, supernaturales, cognitiones et praedestinationes quod totum non manet formaliter ex praecisa ablatione praedestinationis. At si praedestinatio comparetur cum providentia

inadaequate oncepta V.g. cum providentia pure naturalis solum 15
est pars integralis illius, quia licet maneat formaliter provi-
dentia naturalis sine praedestinatione, non maneat adeo per-
fecta, ac est cum praedestinatione; quia praedestinatio praemovet
providentiam naturalem, et haec est simpliciter necessaria ad praedestinationem
ideoque quaelibet respectu alterius est pars integralis,
et quaelibet respectu totius providentiae est pars essentialis.

r. Contra 3° 3am quia ubi non est distinctio realis, non est
convenientia simpliciter. Convenientia enim est duorum vel plurium, cum
uni secum ipso conveniat: sed inter providentiam divinam na-
turalem et praedestinationem non est distinctio realis, ut per se
patet: ergo ubi non est convenientia simpliciter, et consequenter nec univocatio:
haec enim non est ubi non est convenientia simpliciter, ut patet in homine
vero, et ficto, inter quos in ratione hominis non est univocatio,
quia in ea ratione non est convenientia simpliciter. —

r. Respondeo distinguo majorem. Ubi non est distinctio realis ullo modo non est
convenientia simpliciter obiectiva: concedo. formalis, nego. Id est ubi
distinctio realis non est, non est convenientia simpliciter obiectiva: potest
tamen esse convenientia simpliciter conceptuum, sive actuum, quibus obiectum
cognoscitur. Tunc ea est convenientia formalis, quando res signi-
ficata per conceptum simpliciter convenit obiectis, sive ea realiter dis-
tinguantur, sive solum formaliter, ut patet in ratione entis divini,
in quo omnia praedicata propria Dei conveniunt simpliciter

conven.a formali; qr ro entis divini significata p. concept. entis
divini simplr convenit oibg praedicatis proprijs Dei. —

R. Cum g.o ro significata p. concept. formalem provid.ae divinae sim
plr conveniat provid.ae divinae nali, et praedestinationi,
inde e utramq. convenire in rone divinae provid.ae conven.a
simplr. n. obiva, et reali, sed formali; et conseq. ronem pro
vid.ae divinae ee. utriq. univocam. Nec pt. ~~utriq~~ utriusque
discrimen a concept. hois respectu veri et ficti; cum res sig
nificata p. concept. hois, scilt aial ronale n. competat
simplr hoi ficto, sed tantum competat hoi vero. —

R. Ad 4m. sa. 4.am conc. Lez. qr provid.a divina e totum actuale
resultans ex provid.e nali, supernali cognit.e et prae
dest.e n. minus quam ho ex mat.a et fra, l. ut melius
dicam, ex aiali et ronali: si enim a provid.a divina au
feras provid.am nalem l. praedestinat.em n. manet summe
et infinite pfecta, qualis necess.o e provid.a divina: sed
partes eentiales totius n. ss. partes subivae totius; neq.
hac de illis praedicatur, ut pt in mat.a quae n. e pars
subiva hois, neq praedicatr de hoie; et idem videre
licet in aiale, qd tod. n. e pars subiva hois, neq ho
praedicatr praedicat.e saltem directa de aiali: g. praedest.o
n. e pars subiva provid.ae divinae. —

R. Confirmatr. qr. totum multiplicatur in partibg subivis: totum
enim e universale respectu partium subivarum; Uni
versale autem cum sit <u>unum in multis</u> multiplicatr in

inferioribus; sed provid.a div.a n. multiplicatr in provi=
dentia nali, et prædest.æ hæc enim vtraq. e idem, et sim=
plex Deus absq. vlla opposit.e relativa. g. prædestin. n.
e pars subiva divinæ provid.æ

R. R. distinguo majo. Provid.a div.a &c.a totalis: concedo.
partialis l. præscindens a totali, et partiali, nego. Et
enim provid.a div.a totalis resultet tanquam totum ex prædes=
tin.e et alijs divinis providentijs particularibus,
siue hæ nales sint, siue supernales, n. tn. sic resultant
oes provid.æ particulares, quarum vna e prædestin. sed
oes. ss. compartes, vnam provid.am totalem fratr, et rone
nra constituentes. Insuper, provid.a div.a vt prægin'.
dens ab oibus providentijs particularibus, n. e totum actuale
resultans ex qibus providentijs particularibus, sed totum,
quod a dialis dr potestativum, ro dtis, et superior de suis
inferioribus prædicatis. --

R. Quod optime explicat exemplum subst.æ præscindentis a
completa, et incompleta, quæ vt sic n. e totum actuale re=
sultans ex oibus substantijs incompletis, siue partialibus,
sed totum potestativum, tam de illis, quam de subst.a completa
siue totali prædicabile. -- Neq. obstat, providentiam
divinam ee. infinite et summe perfectam, qr talis. e.
obive et reatr, n. v. fratr, et ex modo nro concipiendi:
cum ex parte modi concipiendi finito et impfecto modo
a nobis concipiatr: ideoq. fit impfecta n. positive neque

negative, sed praecissive, hoc est non affirmando aliquam imperfectionem neque negando aliquam perfectionem sed ab omnibus perfectionibus praescindendo.—

1. Ad confirmationem distinguo majorem. Potest multiplicari et consequenter reatur virtualiter, concedo: solum reatur, nego. Ut patet in ente, cujus partes subjectivae sunt actio, et passio, quae in colori suae solum virtualiter multiplicantur, sive distinguuntur. Idem patet in attributo divino cujus partes subjectivae adhuc in thomistarum sententia scilicet omnipotentia, scientia et caetera attributa divina in particulari. Cum tamen haec solum virtualiter distinguantur, sive multiplicentur: providentiam autem divinam, voluntatem, et praedestinationem virtualiter distingui, et multiplicari, probatum a nobis est supra disputatione 1a.—

Quaestio. 3.

Divinam actus tum ex parte intellectus, tum ex parte voluntatis divinae per se regrantur ad praedestinationem?

Sectio. 1a

Praenotationes ad resolutionem quaestionis.—

1. Prima est in intellectu divino reperiri triplicem scientiam. Alia est simplicis intelligentiae, qua cognovit intrinsecam rerum possibilitatem v.g. non repugnantiam creaturae intellectualis gratia eidem confeaibilis, et meritorum operis quae possunt conducere ad collationem gratiae. Alia est scientia visionis,

qua Deus cognoscit prædictas creaturas possibiles esse ex 1)
causas, sive absolute existere pro aliqua differ.a temporis.
. 3.a scia in intellectu div.o reperta est scia media, qua Deus
Cognoscit creaturæ intellectualis operationes liberas exis=
tentes non absolute, sed conditionate. V.g. perseverantiam
in gratia talis creaturæ, si auxilio congruo illi Deus opitu=
letur. –
x. 2.a prænotatio est in Volunt.e div.a esse triplicem actum.
Primum intentionis, quo Deus Vult efficaciter gloriam crea=
turæ intellectuali, sive iste antecedat prævisionem absolu=
tam existentiæ creaturæ intellectualis, meritorumque ipsius,
sive non, de quo infra ex professo. Est enim celeberrima
huius materiæ controversia. Secundus actus est electio=
nis, quo Deus eligit ea media, quæ cognoscit, esse propor=
tionata ad hoc, Vt creatura intellectualis consequatur gloriam
V.g. auxilium, quod cognoscit, esse congruum, Vt creatura
perseveret in gratia. Tertius actus est executionis, quo
div.a Voluntas applicat suam omnipotentiam ad ponendum
ex.a causas Media proportionata ad consecut.em finis gloriæ,
quam intendit. V.g. auxilium congruum ad perseveran=
tiam in gratia. –
x. 3.a est quem actum executionis aliquomodo realiter distin-
gui in Deo ab electione. Inde constat, quod actus divinæ
Voluntatis electivus, et executivus, quantumvis realiter et obiective
indivisibilis, connotat in nobis actus realiter distinctos: cum
plerumque Vno actu eligamus medium proportionatum ad finem

alio medium ipsum executioni mandamus. Quam con
notatorum distinctionem satis est ad refundendam distinctionem
rationis in actum connotantem saepe saepius à nobis dictum
et probatum est.—

℞. 3.ª est praeter praedictos actus, tum intellectus, tum voluntatis di
vinae, poni à theologis alium actum adeo necessarium ad
praedestinationem ut in eo secundum ipsos consistat praedestinatio quem dicunt
imperium, de quo multa docet. Primum est actum intellectus dis
tinctum à triplici illius operatione communiter notata, qui explicatur per
orationem, fac hoc. Secundum est imperium subsequi ad electionem
mediorum, et antecedere actum executivum, quem alii vocant v-
sum activum: Tertium est munus imperij esse applicare po-
tentiam executivam ad operationem insistendo voluntati, et
idem intimando executionem mediorum. —

℞. 4.ª est praedestinationem ad gloriam aliam esse adultorum, aliam parvulorum.
Illa respicit merita ipsius praedestinati; non enim confert Deus
adulto illi gloriam, nisi propter merita iuxta illud Paul. non coronabitur,
nisi qui legitime certaverit. Quare gloria respectu adulto-
rum semper habet rationem praemij, coronae, vel bravij. Praedestinatio vero
parvulorum nullo modo respicit eorum merita, sed solum eorundem
discessum in gratia. Quare gloria confertur illis non per modum coronae,
vel praemij: sed solum per modum haereditatis eisdem debitae titulo filia-
tionis adoptivae, quam habent per gratiam in baptismate receptam.—

℞. 5.ª est illud per se requiri ad praedestinationem quod ad eam fratr. et rone rva
concurrit tanquam illius constitutivum, tanquam causa, sive quasi causa vel tan-
quam conditio, sine qua non potest intelligi praedestinatio; cum caetera, quae

Sic.n. ꝯcurrunt ad prædest.ᵉᶻ quantumuis cum ea ꝯjungantr, adhuc. p identitatem ad eam. p. se n. requirantr, sed solum. p. acci-dens. V.g. immensitas diuina, quæ e. idem realr cum prædestin.ᵉ cum aliunde nullo modo ꝯcurrat ad prædest.ᵉᶻ nec. p. se requiritr ad illam. —

℞. His suppositis, ꝯueniunt vnanimiter theologi in eo, conscientiam simplicis intelligentiæ. p. se reqratr ad prædest.ᵉᶻ Conueniunt insup in eo quod scia Visionis. p. se reqratr ad prædest.ᵉᶻ sm quod hac importat Voluntatem executiuam, ꝯferendi glam, præ-sertim adultis, qq de facto n. nisi post absolute prævisa merita decernitr colatio glæ. vt. j. explico.

℞. Quare tota difficultas disputationis deuoluitr ad sciam mediam, an scilt ea. p. se reqratr ad prædest.ᵉᶻ? Negant thomistæ. Affirmant comtr nobiliores, et antiquiores Jesuitæ, quibuscum Pontio suffraganttr ples scotistæ. Nos, vt claritati ꝯsulamus, p. varias ꝯcles. mentem nram aperiemus. —

Sectio 2.ª

Duplex ꝯcl.º comter recepta probr —

℞. 1.ª ꝯcl.º ad prædest.ᵉᶻ prout importat, tam intent.ᵉᶻ glæ, quam elect.ᵉᶻ mediorum, et eorum execut.ᵉᶻ p. se reqritr scia simplicis intelligentiæ: ideoq. vt Deus prædestinet Petrum V.g. ad glam, reqritur scia, qua Deus cognoscat, Petrum ee. potem, glam ee. potem: et insup ee pobla media gra, p. quæ ad glam Petrus pducendq. e. —

℞. Probr, qr prædest.ᵉ sm oes prædictos actq. e. actus diuinæ Vo-luntatis, isq efficax, vt ex dictis ꝯstat, cc.ª glam, cc.ª media, et cc.ª ꝯsecut.ᵉᶻ glæ: sed talis actus. p. se reqrit sciam simplicis intellig.ᵉ ergo prædest.º p. se reqrit sciam simplicis intellig.ᵉ Probr minor

qr actg diuine Voluntatis p se reqrit cognitez obi: tum qr nil Volitum in præcognitum. Tum qr talis actg e Voluntarius: Voluntarium autz e. à principio intrinseco singula cognoscente. Tum denique, qr talis actus e liber; libertas autz n. stat sine cognite. siue judicio ronis, quod respicit tngm fundamentz, l. radicez. —

α. Alt. q. talis cognitio p se reqsita ad talez actz diuinæ Voluntatis, e scia simplicis intellia: est enim scia 9prehensiua obi: ideoq cognoscens qqd e in obo, oemq illius sralitatez, quaz vna e possibilitas obi; scia autz cognoscens possibilitatez obi e. scia simplicis intellia:

g. prædeltio p se reqrit sciaz simplicis intellia. —

α. 9firmatr: qr qlibet actg diuinæ Voluntatis e expers ois imperfectionis: ideoq nulla imprudentiæ macula infectg: sed actg efficax Voluntatis expers maculæ siue imperfectionis imprudentiæ p se exigit cognitez possibilitatis obi, et medioz ad illius 9secutez: ideoq imprudentissimg eet actus, quo qs efficacr appeteret euz gradum honoris, l. diuitiaz, et sic de alijs, quaz n. cognosceret, et absolute, et sibi se esse potez: g. prædeltio p se reqrit cognitez possibilitatis glæ, medioz ad con secutez illius, et subi prædestinati, quæ cognitio aliud n. e. nisi scia simplicis intellia prædictoz oborum

α. 2a. 9clo. Ad prædeltez prout importat actz executiuum dandi glaz adultis, propter eoz merita, reqritur scia Visionis meritoz. Probr, qr ad talez actz executiuum

Deus movetr à meritor. absolute exitentia pro aliqua diffa tporis: Deus enim adultis n̄ ɔfert glam. nisi propter merita aliquando absolute existentia. Vt ɔstat ex innumeris Sacre Script.ae testimonijs, sed præsertim ex illo Math. 25. Venite, Benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum ab origine Mundi; esuriui enim, et dedistis mihi manducare &a. Vbi exponitr vniversale judicium, ibique justi propter merita, quæ aliquando absolute extiterunt, in æternum coronantr, et injusti pptr eorum demerita æterno igni adjiciuntur. —

x. At q. obum n. movent voluntatem, sive n̄ terminat eius actum, nisi vt cognitum, vt ɔstat ex 1.o ɔcl.e Et insuper obum absolute existens n̄. cognoscitur, vt absolute existens, nisi p. sciam visionis: hæc enim è natura scia visionis, provt distincta ab ei alia scia cognoscente. Est obum absolute existens pro aliqua differentia tporis, cognoscere in quam, vt sic existens. Ergo scia visionis p. se reqritr ad predestem provt hæc importat voluntatem executivam dandi glam propter merita. —

Sectio. 3.

x. Ɔcl.o 3.a Scia media p. se reqritr ad prædestinatem provt hæc importat electem mediorum conducentium ad ɔsecutem glæ. Probr, qr talis electio è mediorum

Cn̄. qualiumcumq et infalibr inferentium glam: tiam qr Aug. docet, qd predestô. sit scia et prepa- ratio bnficior, qq certissime liberantr, quicumque liberantr. Vbi lli certissime denotat, media ee infalibr inferentia glaz; tum qr predestô e actq efficax diuinæ Voluntatis, l. illuz supponens: ideoqz infrustrabilis; frustrabilis autz eet, si media, quæ eligit, n. inferrent infalibr glaz.

Ar. At. q. sine scia media nulla Deus posset eligere me- dia infalibr inferentia glaz: g. scia media p. se re- qritur ad predestez prout hæc importat prædictaz electez. Probr minor, qr media ad glaz sunt auxi- lia suæ gr̄æ, quæ inferunt actus liberos: n. eniz adultq Dsegtr glaz nisi rone actuuz liberor, sed rone meri- tor, Vt dictz e. sed nulla ss. auxilia, quæ infalibr in- ferant actus liberos independenter à scia media: oia eniz ss. ex se, et ab intrinseco indifferentia ad actuz liberuz. l. eius negatez aliogn everterent libertatez: g. dei. ad Vltm sine scia media nulla pōt Deus elige- re media infalibr inferentia glaz. –

Rx. Rndent thomistæ: mediuz electz à Deo. p. prædes- tinatez ee præmotionez phisica ex se, et ab intrinseco infalibr inferentez actz liberuz meritoriuz, et Dse- qnter glaz oino independenter à scia media: ideoq hanc p. se n. reqri ad prædestez. Solutio hæc tota nititur præmotioni phisicæ, quaz aliunde impugnaui

Lib. de gra act. disp. 2. q. 4. p. sect. 1 multos, et 20 insup. lib. de scia Dei disp. 3. q. 3. impugnando decretu thomisticu, vn ea oritur. ideoq. de p̃motione hic nec verbu faciam. —

R. Rndent alij, occas. data à Patre Arriaga docente, ad providentiam divinam p. se n. reqri scia mediam: media infalibiliter inferentia actus liberos, n. hére infalibilitate illationis à scia media, neque ex se, et ab intrinseco eos infalibiliter inferre; sed hére infalibilitate ab ipsa existentia conditionata actuum, qq cum conditionate coniuncti, ex quorum conditionate existentium suppositione eos infalibiliter inferunt. Aliunde aut voluntas cum ex se, et ab intrinseco rectissima sit, eligit p. predest. talia media, absque vlla necessitate scia mediae. —

R. In primis doct.a haec indigna ê. theologo Jesuita: componit enim certitudinem praedestin. cum libertate creata independentr à scia media, quae duo n. posse componi independentr à scia media, quae duo n. posse componi tnqm totius religionis casum DD. nri contra praedeterminatores ingenti cum periculo, et gla coram summis Pontificibus propugnarunt; desertoris. q. vt minimum infamiam incurrit, quicumq. theologus ex nris, q. libertatem creatam, et certitudinem praedestinationis posse componi independtr à scia media, praesumit. —

R. Contra deinde L. qa electio praedestinativa ê specialr

bnfica ergà prædestinatũ: ideoq. præsupponens cognitionem specialis beneficij; quod per talem electionem confertur prædestinato, ut docet August. de perseverantia, dum dicit, prædestinationem esse præscientiam, et præparationem bnficior. Dei. Sed talis scientia præsupposita est scientia media: si enim solum esset scientia simplicis intelligentiæ, solum cognosceret Deus per medium, quod eligit, posse prædestinatum perduci ad gloriam, quod commune est omnibus gratiæ auxilijs, et non speciale bnficium gratiæ efficacis: ergo cognitio sive scientia præsupposita est scientia media, qua scilicet Deus cognoscit, quod si hoc auxilium conferat, coniungetur cum operatione et cum gloria, qua solum ratione electio illa potest esse specialiter benefica.—

1. Dicitur 2º. quia dum Deus eligit prædicta media in ordine ad gloriam aliquod speciale illi vult, quod non vult reprobis; alioquin ex parte Dei nulla esset discretio inter prædestinatum et reprobum contra illud Pauli. quis est qui te discernit? sed negatur Deus velle hoc speciale independenter à scientia media: hoc enim speciale est coniunctio conditionata medij, sive auxilij cum operatione, quæ non scitur, nisi per scientiam mediam: ergo per se requiritur ad prædestinationem.

2. Dicitur 3º. quia ad voluntatem, qua Deus vult efficaciter mundum condere, per se requiritur scientia simplicis intelligentiæ qua Deus cognoscit mundum, eiusque partes esse possibiles, requiritur insuper ars divina dictans, quomodo mundus sit efficiendus, ac tandem per se requiruntur ideæ divinæ repræsentantes singula individua, quæ omnia claudit scientia simplicis intelligentiæ.

Quae oīa ad ~~[struck]~~ cognoscunt theologi in Deo, n̄. soluz
pptr summaz pfect.ez entis diuini, veruz etz
pptr exigentiaz diuinae Voluntatis, quez nihil pot
euelle, nisi praelucente praedicta sciā, ne alioqn
in incognitz temerè et incertè feratur.

R. At. q. nisi electio praedestinatiua praesupponat sciaz
Mediaz, fertr in incognitz temerè et incertè, Vult.
enz media nexa infallitr cuz actib9 liberis, et
qta, quae infalibilitaz n̄. cognoscitr, nisi p sciaz
Mediaz: q. ad talez electez p se regritr scia me-
dia. —

R. Neq obstat summa, et infinita rectitudo diuinae
Voluntatis. Haec eniz n̄. csistit in eo, quod indepen-
denter à scia et cognit.e absq periculo frustrationis,
l. erroris, ~~tendant~~ tendat certo in obuz, sive sco-
puz, quē sibi praefixerit; sed in eo quod eentiatr
praexigat sciaz talez, qualis regritr, vt ipsa absq
oī imperfect.e tendat in suuz obuz. Quod si suppo-
natr, tendere in obuz sine illuminat.e et directione
Sciez, ex vi suppositi egtr, tendentiaz ee, frustra-
bilez, incertaz, et imperfectaz: supponitr eniz abesse
radicez certitudinis, et infrustrabilitatis, qualis .e.
scia, quae cuz eentiatr cnectitr diuinae Voluntati,
vt sit certa et infalibilis. Sed. cc. haec pta lib. de
gra act. disp. 2. q. 3. —

Sectio. 4.

Occurritur argumtis, à 3.os cL.ez

E 2

C. Quod primum e. qi Deus independr à scia media cognoscit possibilitatem gloe, et mediorum infalibr inferentium gloam: res enim possibilitatem cognoscit Deus p. sciam simplicis intelligentiae independr à scia media: sed eo ipso pot efficr intendere gloam, et eligere media eam infalibr inferentia: ad amorem enim efficacem obi sufficit cognitio possibilitatis obi: ergo ad praedestem p se n. reqritur scia media: praedicta enim intentio, et electio independens à scia media ss. praedestino —

2. Confirmatr. qi nulla e repugnantia in eo quod, cognita à Deo polītate auxilij illius, quod efficax e. nulla habita rone eiusdem efficaciae, et mratr sehente cognite efficaciae quae e scia media, Deus decernat efficacr tali auxilio: sed tale decretum eet praedestinio: eet enim voluntas efficax medij infalibr inferentis gloam: ergo scia media p se n. reqritur ad praedestem —

3. Cm. e. qi si scia media p se reqreretur ad praedestem heret se ex parte actus primi efficatie praedestis: eet enim ut minimum complementum praedestinis quae in eendo, et in operando dependet à tali scia: sed scia media n. se het ex parte

actus primi efficatiæ prædestin.is: esset nis suppo=
sitio ans inferens metaphisica necessitate actus
liberos, q. ss. effus prædestin.is, quod repugnat
eorus libertati: ergo scia media per se non requiritur
ad prædest.ez

I. Resp.m e. qr si scia media per se requireretur ad præ=
dest.ez in statu absoluto præcederet effus præ=
destin.is: præcedit enis prædestinat.ez vt præ=
destin.is: præcedit enis prædestinat.ez ut pote
adinaz per se prærequisita, et contr præcedit
oia ea, quæ præcedit prædest.o- sed non præcedit
in statu absoluto effus prædestin.is: ergo per se non
reqritur ad prædest.ez. Probatur minor; qr qdqd pre=
cedit effuz absolute in statu absoluto, idez præ=
cedit effuz conditionate in statu conditionato, vt
pt in igne, et eius aproximat.e quæ q absolute
procedunt calefactiones in statu absoluto, eam=
dez conditionate præcedunt in statu conditionato:
ideoq non pot concipi calefactio conditionate futura,
nisi etz concipiantur conditionate futura ignis, et
eius aproximatio.—

I. At. q. scia media non præcedit effus prædestin.is
actus liberos v.g. conditionate in statu conditio=
nato, tuz qr non ss. conditionate futuri, qr cognos=
cuntur per sciaz mediaz, sed potius per hanc cog=

Noscentiæ, qd sit conditionate futuri. tuz etz, qd Deus
p. sciaz mediaz solùz cognoscit, quod si dederit
Petro auxiliuz. A. Petrus liberè operabitur; non
V. cognoscit p. talez sciaz, qd si Petro dederit
auxiliuz. A. et Deus ipse cognoverit operatio-
nez liberaz, Petrus liberè operabitur: Ergo scia media
non praecedit absolutè effectus praedestinationis in statu ab
soluto —

V. 4m. qd si scia media p se regrederetur ad praedestinationem
Deus ex praevisione operationum conditionatè fu-
turorum praedestinaret ad gloriaz: praedestinaret
enim Deus ex scia media, quae est praevisio opera-
tionum conditionatè futurarum: sed Deus non sic non
praedestinat: aliogn praedestinaret propter merita
conditionatè futura, quod est error semipelagianorum:
Ergo scia media p se non regreditur ad praedestinationem —

Ad 1m. argum negando majorez quantum ad 2am par-
tez de cognitione potestatis mediorum infallibiliter inferen-
tium gloriaz, independenter à scia media: cum enim nul-
lum sit mediuz ex se, et ab intrinseco, et inde-
pendenter à cooperatione libertatis inferens infallibiliter
operationez independenter à scia media, nullum cognoscit
Deus mediuz infallibiliter inferens gloriaz. Neque

obstat, Deum per suam simplicis intellig.^ae cognos- 23
cere rerum possibilitatem: id enim solum verum est de
rerum intrinseca possibilitate, non vero de ea, quae
desumitur ab operatione conditionate futura, qualis
est possibilitas auxilij infallibiliter inferentis gratiam:
si enim nulla operatio esset conditionate futura,
impossibile esset medium infallibiliter inferens gratiam
per media libera, quatenus illam Deus vult adultis
omnibus, quos praedestinat. —

A. Ad confirmationem nego majorem: cum enim Deus prae-
supponatur praevidens efficaciam auxilij, et opera-
tiones subsecutas ad auxilium, non potest volendo
auxilium, non velle efficaciam, et operationem saltem
indirecte et interpretative: ideoque efficacia
et praevisio illius non possunt mirari se habere respec-
tu decreti illius. Nec obstat, Deum praescientem
operationem peccaminosam velle auxilium sufficiens,
quin adhuc indirecte et interpretative velit
peccatum. Quia peccatum non est ~~peccat~~ obiectum volibile
a Deo, volibilis vero est operatio conducens in gloriam:
ideoque actum peccaminosam vult Deus solum permi-
sive, alteram vero positive.

A. Ad 2.^m distinguo majorem, si sua materia se
haberet ex parte actus primi &c. remoti, concedo.

Proximi, nego. Et loquor modo de effectibus praedestin.is q. ss. actus liberi: Velig. enim imper-tinenti se habet ad argum. Sciag. tamen p. se necess. e ad voluntatem praedestinantem, ad gratiam, et cum ea constituit actum primum proximum pro-ductivum gratiae, quae gratia cum decreto indifferenti constituit actum primum productivum operat.is liberae.
Scia q. ora solum se habet ex parte actus primi re-moti respectu operat.is liberae, quod non repugnat cum eius libertate: solum enim suppo. ante pro-xime et immediate metaphysice connexa cum operat.e repugnat cum libertate, non v. mediate et remote ante, quia haec nullam veram causali-tatem exercet in actum: ideoque nec prodest, nec nocet libertati, ut videre est in decreto prae-definiente actus liberos ex dicta lib. de scia disp. 3. q. 3. sect. 4. —
V. Ad 3.m concedo maj. et nego min. Ad cuius probat.em distinguo maj. quidquid praecedit effectum absolute &c. proxime, et immediate, concedo. quidquid praecedit remote et mediate, nego: illud enim est vera causa, l. verum complementum: ideoque dicitur consequi pro priori naturae ad effectum, in quo-cumque statu effectus concipiatur; secus hoc cum ratione mediationis, et remotionis non sit vera causa, neque verum complementum respectu effectus mediati. An-

tecedr. q. ad calefact.em in oi statu, dt ꝯ=
scipi ignis, et eius aproximatio, qr ab his im=
mediate pendet calefactio; hunc v. actus
liber, q. ē. effus predestin.s solu mediate
pendeat a sua ma, inde ē. hanc n. neces=
sario debere ꝯcipi anteced.te ad tale actu
liberu —

R. Ad 4.m distinguo maj. si sciama [illegible]
ita vt operat.es herent rones quasi finis res=
pectu predestin.s ꝯcedo. ita vt herent ra=
tiones meriti, nego. quidqd ppter aliud eli=
gitur, het respu illius aliquomo rone finis:
cu q. Deus ꝯferat gra ex prescia operat.s
ꝯditionate, eligatq grā in ord.e ad operat.es
et vt hec ponatur operatio respu predestin.s
het aliquomodo rone finis. meritu digni=
ficat persona in ord.e ad premiu: cumque
nullus sit dignus premio propter id quod
nunqua operatur, quantumuis illud in alia
hypothesi operaretur. Inde ē. q cu amus
Deus predestinet ex preuis operationu ꝯdi=
tionata, que n. heant ronem meriti res=
pectu predest.s vt volebant semipelagia=
ni, sed solu ronem finis, l. quasi finis inter=
medii p. predest.e intenti. —

Sectio 5.ª

Imperium thomisticum rejicitur.

℞. 1. qr imperium hoc. ē actus intellectus, et aliunde n. ē simplex apprehensio, nec judicium, nec discursus, vt docent Thomistæ; sed hoc ē impossibile g. imperium hoc n. ē necessarium ad prædestin. quod eam enim n. ē necessarium id, quod impossibile ē. — Probr minor. qr actus quilibet intellectus, l. resolutorie tendit in suum obiectum, de illo sententiam ferendo, l. sic n. tendit: cum enim hæc sit prædicata contradictoria, nullus actus intellectus objective, et à parte rei pōt. ab vtroque præscindere. —

℞. Si primum, talis actus judicium. ē. Deque vlterius quæritur, an inferatur ex alio actu, l. n.? Si inferatur; discursus. ē: quod si n. inferatur, merum et purum judicium. ē. quod si talis actus sententiam n. feratde obo, neque in illud resolutorie tendat: simplex apprehensio. ē. Hæc enim adeo simpliciter tendit in obum, sive complexum, sive incomplexum, vt resolutorie se habeat. circa illud, neque sententiam vllam de illo ferat, affirmando, l. negando. g. impossibile ē. imperium. esse. actum intellectus, et n. esse vllam ex triplici prædicta operatione. —

℞ Rndent Thomistæ, imperium quando ē ad alterum,

quod dicitr imperium politicum, explicari per vo-
ces complexas fac hoc; quando autem est eiusdem
ad seipsum, quod dr imperium monasticum, ex-
plicari p. vocem, faciendum est mihi hoc. qqs
vocibus in intellu n. rndet judicium, discur-
sus, l. simplex apprehensio. q. Ult. s. impe-
rium actus intellus dictus a triplici praedicta
actione. quod confirmatr et explicatr ora-
tionibus, + consiliis, et modis operandi. v.g. utinam
facere + hoc. qq. in intellu nulla triplicis opera-
tionis praedictae rndet. Non s. ex eo, q actus im-
perii sit operatio intellus, seqtr, ee. triplicis unam.
R. Sed ca. e. l, qr quando imperium e ad alterum, v.g.
fac hoc, nihil ex parte illi rndet ex parte intellus.
sed ex parte voluntatis, rndet affus, qui
explicatr p. has ppositiones praecipio tibi hoc, sive ea
potestate, qua in te fungor, volo a te fieri hoc.
quod si imperium sit monasticum v.g. faciendum
e mihi hoc, rndet illi ex parte voluntatis actus
executivus, sive usus actibus, quo voluntas seipsam
l. potentias sibi subjectas applicat ad operationes
q. actus explicatr p. ppositionem. volo a me
quamcito fieri hoc. q. s. imperio n. e necesse
recurrere ad operationem intellus, distinctam a
triplici vulgariter nota. —

consiliis
+ hoc

V. D.ª 2.º qui consilium est actus judicij. Dum enim aliquis alteri suadet, consilium praestat, idem praestat, ac si diceret, mea sententia judicium est, hoc tibi nunc expediens esse. Oratione autem vndet in orante votum, sive desiderium ipsius orantis: ideoque orare aliquem, idem est ac illi dicere, votum meum est facere hoc, succurrere indigentiae meae, et sic de alijs. Optativo autem modo vndet complacentia conditionata ex parte voluntatis optantis, ac proinde vtinam faceres hoc, idem est ac dicere, si hoc faceres, mihi placeret. Ergo sine fundamento vone imperij supponitur intellectui alia operatio, praeter triplicem.—

V. Secundo rejicitur idem impium, qui usus activus, sive actus executivus, est actus voluntatis, quo haec hic, et nunc fertur in obiectum executioni mandandum: sed et hunc actum solum requiritur propositio possibilitatis obiecti, et mediorum. Vt enim voluntas feratur in obiectum, solum indiget praedicta propositione. vt patet in intentione et electione quae feruntur in obiectum hac sola praecedente propositione et independenter ab omni imperio. Ergo hoc superfluit.—

V. Respondent thomistae, in executione semper esse specialem difficultatem, quae non est in electione neque in intentione; ideoque ad executionem requiri imperium, non vero ad electionem

neq ad intentum. Sed contra 1. quia Deus ut potè ex= 26
pers omnis imperfectionis sine ulla difficultate intendit,
eligit, et exsequitur. Ergo saltem in Deo quidquid sit de no-
bis, superfluit imperium. – Contra 2. quia executio est
facillima ss. ut edere, et bibere, propter intentam
vitae conservationem. Imò ab his non sine magna
difficultate abstinemus. Ergo pro superanda hac
difficultate frustrà omnino est imperium
executionum difficultatem frustrà omnino est imperium

X. Contra 3. quia executiones, quae diu assuetissimus, et
aliquin difficiles, nobis maximè faciles ss.
imò et iucundè, ab eis aegre divellimur, ut
patet in Magistratibus, militibus et DD. quibus
~~assidu ~~ assidua exercitatione facilima sunt
opera suae professionis: et adeo iucunda, ut vix
ab eis possint diverti. Ergo pro his executionibus
omnino superfluum est imperium. –

X. Quod si dicas, spectare ad perfectionem naturae intellectua=
lis, operari per imperium, ideoque ratione huius perfectionis
perfectionis poni in Deo imperium. Contra est quia etsi im-
perium eiusdem ad seipsum esset perfectio naturae
intellectualis, esset tamen perfectio, cui in eadem natura
corresponderet imperfectio obedientiae, subjec=
tionis, et inferioritatis: non enim est proprie imperium

cui haec non videntur: sed perfectio involvens imperfectionem non est in Deo. Ergo neque huiuscemodi imperium

L. Dixi in tit. Sectionis consulto. Rejicitur imperium thomisticum. quoniam si quis usum activum, sive actum executivum Voluntatis divinae dicat imperium, Lubens illud admitto tanquam necessarium, saltem ad praedestinationis complementum. Insuper si quis judicium practicum intellectus, quo hic posita electione mediorum, judicat iam expediens, imo et necessarium esse procedere ad executionem mediorum, eorumque usum passivum; si quis inquam, hoc judicium dixerit imperium, ut dictum arbitror ab Aristotele dum dixit. Proprium actum prudentiae esse praecipere, sive imperare. Etiam libenter admitto, ad praedestinationem esse necessarium imperium.

LI. Quare dum imperium monasticum a serie praedestinationis rejicio, solum thomisticum reiicio, hoc est quod non sit judicium intellectus divini, quodque antecedat potius usum activum, quam electionem aut intentionem divinae Voluntatis. Non vero nego, actum divinae Voluntatis, quod propterea quod

applicet omnipotentiam divinam ad executionem, possit dicere aliquomodo imperium monalhicum, sicut Nec nego, actum divinæ scientiæ, quæ propter specialem modum dirigendi usum activum, sive actum executivum divinæ voluntatis aliquomodo etiam dicatur imperium. —

Sectio. 6a.

Occurritur objectionibus —

Arg. 1a. est quia constat ex innumeris sacræ scripturæ testimonijs, Deum nil operari, nisi per imperium, ut Genes. 1o. Dixitque Deus, fiat lux, et facta est lux. et sic de alijs. ubi Li dixit imperium significat, non quidem politicum, cum creaturæ non intellectuales sint incapaces, percipiendi imperium. sed monalhicum, quod Deus potentiæ executivæ, scilicet omnipotentiæ, imperat rerum productionem. Ergo et necessario productionis peragit Deus per imperium monalhicum. —

Arg. Confirmatur ex illo psal. 148. Ipse dixit, et facta sunt, ipse mandavit et creata sunt; statuit ea in æternum; præceptum posuit, et non præteribit. Ubi mandatum, statutum, et præceptum, denotant imperium, non politicum, et ad alium: sed monalhicum, et ad se. Ergo quæcumque Deus ad extra operatur, per imperium operatur. —

Ad 3. Rx. distinguendo ants. Constat &c. Deus nihil operatur nisi per imperium, quod sit actus intellectus divini judicantis. 1. voluntatis exequentis: concedo. quod sit actus distinctus ab his, nego. Deus enim volens efficaciter suam gloriam, eligit effectum, ut medium ad illam, mundi creationem in quo decretis vidit mundum futurum, quod insinuatur per verba, Dixitque Deus fiat Lux, et sic de alia. Cui visioni adjunxit voluntatem executivam, et applicativam omnipotentiae ad creationem, quam voluntatem immediate secuta est rerum existentia, quod insinuavit verba. Et facta est Lux. Et sic de alia. Ubi manifeste apparet, nullum imperium intervenire distinctum a praedictis actibus intellectus et voluntatis. —

Ad 4. Ad confirmationem Rx. Deum dixisse, id est, 1. Deum suae visionis omnia vidisse in decreto, quo elegit mundi creationem ad sui gloriam: et deinde facta esse omnia vi decreti exequentis, quod decretum dicitur statutum, praeceptum, et imperium. Ut enim docet D. Tho. 1. p. q. 25. art. 1. ad 4. Potentia non ponitur in Deo, ut aliquid differens a scientia et voluntate secundum rem, sed solum secundum rationem, in quantum scilicet potentia importat rationem principii exequentis id, quod voluntas imperat, et ad quod scientia dirigit. Ubi clarissimis verbis rationem imperii tribuit vo=

luntati, sm. q. p. actu executivum applicat omnes poten= 28
tias ad rem exequendam; intellectui autem solum tribuit,
dirigere, et nullo modo imperare. —
2. 2a. e. qui imperium e. insinuatio, et intimatio vo=
luntatis superioris. Haec enim voluntas. ut aliunde
cognoscatur, nisi p. imperium intimetur, et insinuetur,
n. inducit obligationem: sed insinuatio, et intimatio
n. e. actus voluntatis, sed intellectus. ergo imperium
e. actus intellectus. — Confirmatur; qui imperium e. actus pru=
dentiae: prudentiae enim proprius actus, imo et ultimus
finis intrinsecus sm. philosoph. e. praecipere:
sed prudentia consistit in actu intellectus. ergo et impe=
rium. —
2. Respondeo negando majorem. Imperium enim e. voluntas
superioris praecipiens, l. prohibens, quae, ut obligationem
inducat, eget pluribus conditionibus, quarum una e. insinua=
tio, sive intimatio. ideoque haec n. tam. e. imperium,
quam conditio ad hoc, ut imperium obliget. Sicut approxi=
matio, n. tam. e. id, quod comburit, quam conditio ad hoc ut
ignis comburat. —
2. Ad confirmationem distinguo majorem. Imperium proprium improprium
prius, concedo; proprium, nego. Proprium enim im=
perium e. unius ad alium, scilicet superioris ad infe=
riorem. Sicut enim nemo sibi proprie obedit,
ita nemo sibi proprie imperat. Dicitur ergo a philosopho,
proprium prudentiae esse praecipere, n. qui proprie

praecipiat, sed qr quemadmodum preceptum e. reg.a eorum, que ab alijs, ita prudentia e. reg.a eorum, que ab vnoquoque praestari dnt.

R. 3a. est, qr p. imperium excitatr Voluntas ad operandum his Verbis: fac hoc. sed eo ipso n. pot. ee actus Voluntatis: tum qr verba ss. proprie intellectus, n. Voluntatis: tum qr Voluntas excitatr ad proprias operat.es et actum, nulla autem alia potentia, preter intellectum, excitat Voluntatem, sicut nulla alia illam dirigit, et illuminat. g. imperium e. actus intellectus. —

R. R. distinguen. maj. Per imperium &c. improprium, concedo. Proprium, nego. Dixi enim jam, eiusdem ad seipsum n. ee. proprium imperium. excitatr g. Voluntas p. judicium representans, vrgere iam execut.es quod dr imperium, qr quemadmodum hoc vrget subditos ad execut.em rei praeceptae, ita id judicium vrget Voluntatem ad mediorum execut.ez —

R. 4a. qr ois obligatio e. ab imperio. Vbi enim cessat imperium, l. lex, nulla e. oblig. sed ois oblig. e. ab intellectu. ergo imperium e. actus intellectus. Probr minor, qr ois oblig.o e. a prudentia: vbi enim n. adest dictamen prudentiae, nulla e. oblig. sed prudentia e. ab intellectu: est enim modo habitus, modo actus illius. g. ois oblig.o e. ab intellectu. R. distinguen. maj. Ois oblig. &c. moralis, concedo. phisica, nego: tt enim oblig. moralis, que obligat ad peccatum l. ad poenam peccati, fit ab imperio; n. tn talis e. oblig. phisica, que idem e. ac necessitas ad

actum

actum, ut patet in visione Dei, quae obligat, sive necessitat ad actum, nec tamen est imperium. —

R. Negando deinde min. ad cuius probationem distinguo maj. sed obligatio est a prudentia tanquam a proponente imperium, concedo. tanquam ab imperio, nego. Non adest vicium, concedo. tanquam obligatio. Ubi non adest dictamen prudentiae, non quia tunc non adsit imperium: adest enim adhuc lex naturalis, vel positiva, quae consistunt in imperio = sed quia deficit propositio per dictamen prudentiae, non obligat imperium; non enim obligat lex, nisi insinuata per prudentiam dictantem, hic et nunc obtemperandum esse legi, quod iustum praecipit. —

R. 5a. est quia in Deo praeter actum electionis qui pertinet ad ordinem intentionis, datur usus activus pertinens ad ordinem executionis. Ergo sicut datur in Deo judicium regulans electionem datur et imperium regulans usum. Confirmatur, quia datur in Deo scientia una regulans intentionem et insuper alia formaliter distincta regulans electionem. Ergo et dabitur imperium regulans executionem. —

R. Concedendo ans, et negando consequentiam, immo potius quemadmodum electio regulatur per judicium, et non per imperium, sic et usus regulatur per judicium dictans, expediens esse uti et exequi. Ad confirmationem concedo ans, et nego consequentiam: intentio enim dirigitur per judicium, et scientiam, qua cognoscitur obiectum ~~ainte~~ amabile per intentionem; electio per scientiam, qua obiectum eligibile cognoscitur

p elect.ᵉᵐ ac tandem usu p. judicium, sive suam obi exequibilis, quæ judicia ss. sunt ex se distincte, et longe diversa ab imperio proprie tali, et thomistico. —

Quæstio 4ª.

An prædestinatio consistat in actu intellectus, vel voluntatis?

1. 1ª Sententia affirmat, prædestinationem consistere in actu intellectus, sic communiter thomistæ ~~volentes~~ ponentes prædestinationem in imperio proprie tali spectante ad dictum intellectus, quos ex nostris sequuntur Montoya, et Meras. — 2ª docet, consistere in actu voluntatis. Sic communiter Scotistæ, quos sequuntur Suar. Vazq. et communiter recentiores. — 3ª sustinet, consistere simul in actu intellectus, et voluntatis. Sic Alexand. et ex nostris Molin. Herise, Phasoly, Becan. et alij. —

= Sectio 1ª. =

Prædestinatio consistit in actu intellectus, et voluntatis simul. —

2. 2ᵃᵐ partem continet conclusio. Prima est prædestinationem consistere in actu intellectus, quæ probatur, quia prædestinatio est providentia, ut constat ex q. superiori: sed providentia consistit in actu intellectus: dixi enim ibi, providentiam 2ª esse suam repræsentantem Deo, qua ratione unaquæque creatura sit dirigibilis in proprium finem: ergo prædestinatio.

ↄsistit in actu intellẽy.

V. ↄfr. ex recepta cõitr Augustiniana definit.ᵉ prę-
destinat.ⁱˢ qᵣ prædestinˢ. ē præscĩa, et præparatio
beneficior. &c. sed præscĩa ↄsistit in actu intellẽy:
ḡ. et prædestinº. ↄfr. deinde, qᵣ prædestinˢ. est
destinˢ. in vitā æternā, n̄ qualiscumq; sed certa, et
infallibilis: sed certitudo et infallibilitas. ē ppria
actꝰ intellẽy: ē enī certitudo fralis, firma adhæ-
sio ad verū, vt verū, quæ n̄. reperitr. nisi in actibꝰ
intellẽy: ḡ. prædestinˢ. ↄsistit in actu intellẽy.-

R. Rñdent adversarij cū scotistis, prouidᵃᵐ. solū præsup=
positiuè, et ↄnotatiuè, dicere sciā, et idē ēē de præ-
destinatᵉ; hancque præsupposit.ᵉ et ↄnotationē
sufficere, vt prædestinº. sit certa, et infallibilis. sic enī
actꝰ voluntatis liber, et voluntarius ē solummodo
ↄnotando, et præsupponendo actū intellẽy., quin actꝰ
liber, et voluntarius ↄsistat in actu intellẽy.

R. Sed ↄᵃ. ē 1º: qᵣ quod solū præsuppositiuè, et ↄnotatiuè
importatr. a subõ, de illo n̄. prædicatr absolute, vt
pt̄ in actu voluntatis, q. lt præsupponat, et ↄnotet
actū intellẽy: n̄. tn̄ absolute dr̄, qd actꝰ voluntatis sit
actꝰ intellẽy; sed de prædestinatᵉ. dr̄ absolute, quod sit
sciā, vt ↄstat ex definit.ᵉ Augustini, vbi dr̄, quod pręs-
destinˢ. sit sciā: idē q; dr̄ absolutè de prouidᵃ. vt ↄstat

clarius definit^e. q. superiori exposita: ergo praedest^o.
et prouidentia non connotatiue, et praesuppositiue, sed
essentialiter important actum intellectus: et in eo consistunt.

R. D^a. 7°. qui quando aliquid connotatiue tantum importatur
a subiecto, ex praecisa ablat^e. illius, non tollitur formaliter, et
immediate subiectum, ut patet in forma rationali, quae licet conno-
tatiue, et praesuppositiue importet disposit^es. in materia,
ex praecisa ablat^e. dispositionum non tollitur immedia-
te et formaliter forma rationalis: sed ex praecisa ablat^e. scientiae,
siue actus intellectus, tollitur immediate, et formaliter prae-
destin^o: tollitur enim certitudo et infallibilitas, quae
formaliter est a scientia, et est de conceptu formali praedestin^y
diuinae: ergo scientia non connotatiue sed essentialiter importa-
tur a praedestinat^e.—

R. D^a. 8°. qui licet actus voluntatis non sit actus intellectus, sed so-
lum illum connotet, et praesupponat, ideoque actus est actus
voluntatis, etsi a voluntate produceretur, nulla praesup-
posita cognit^e: attamen actus sub conceptu voluntarij,
et sub conceptu liberi essentialiter importat actum in-
tellectus, ergo ex praecisa ablat^e. cognit^{is} quamuis ma-
neat actus, non maneat voluntarius, nec liber: ergo et
praedestin^o. licet sub consensu actus voluntatis solum conno-
tet, et praesupponat actum intellectus; sub conceptu tamen vo-
luntarij, liberi, infallibilis, et certi, qualis essentialiter est.

oīa diu.ª prædestinº. n̄ connotatiuè, sed eentiatr
importat suā, siue actū intellus diuini.-

R. 2ª pars ɔtenta in nr̄a ɔclª. è. prædestinatº ɔsistere
in actu Voluntatis. Probr̄. qr prædestº è quidā
Vt sæpè dictū è: sed hæc vltrā actū intellus im-
portat eentiatr actū Voluntatis, vt ɔstat. tūz ex de-
finitº. T. posita prouidª. tūz etiā, qr quantumuis
qs optimè cognoscat, proportªz mediorū ad finez,
nisi media cognita applicet executionī p Volunta-
tez, prouidus n̄. è. qualis n̄. eet pater famil. q
sciens media, honorez, et diuitias filijs ɔparandis.
media scita p. Voluntatez n̄. exequeretr: g. præ-
destinº. ɔsistit in actu Voluntatis.-

R. ɔfir. qr prædestinº. è destinº. ad glaz, n̄. qualiscumq, sed
Voluntaria, et libera: non è destinat Deus vllū
ad glaz. l. ad grāz necessario; cū grā, et glā sint ope-
rationes adª exª. quas Deus Voluntariè et liberè ex-
sequitr: sed liberū et Voluntariū è actū Voluntatis:
sola eniz Voluntas è. potentia Voluntº. et libera: g.
prædestinº. ɔsistit in actu Voluntatis -

R. Dicūt thomistæ, tāz prouidªz. quāz prædestinatªz
ɔsistere in actu intellus, scil̄t in imperio subsequuto
ad Voluntariaz electªz mediorū, ideoquè præsuppo-
nere, et ɔnotare actū liberū Voluntatis, ratiōe cuius pre-
destinº. è libera, et Voluntª; n̄. v. qr ipsa formatr ɔsistat

in actu Voluntatis. Sed D.a ē. 1a qi imperium, in
quo solo affirmant thomistæ, consistere prædestinat.em
ē. actus intellectus diuini, nullo modo judicatiuus, sed
mere imperatiuus, insinuatiuus, siue intimatiuus.
Sed huiuscemodi actus repugnat, vt probauimus
q. 3. sect.e 5: g. et repugnat actus intellectus, in quo
solo consistat prædestin.o –

A. D.a 2a. qi, vt. s. dicebamus, quotiescumque aliquod solum
connotatiue importatur a subo, ex præcisa ablatione
illius n. tollitur formaliter subum: sed ex præcisa ablat.e
actus voluntatis tollitur formaliter prædestin.o: tollitur enim
formaliter quod sit voluntaria, et libera prout de facto
ē. prædestin.o cui essentialiter repugnat, esse non volun-
tariam, l. n. liberam: g. actus voluntatis n. connotatiue
sed essentialiter importatur a prædestinat.e – D.a 3a. qi
adhuc data possibilitate, et exist.a huiuscemodi imperij
in Deo, id n. esset 1a radix effectuum, et proprietatum
prædestin.is: id enim subsequitur ad elect.em gratiæ et elec-
tio ad intent.em efficacem gloriæ, quarum voluntatum effectus
s. gratia et gloria, quæ præcipuum tenent locum inter effectus
prædestinat.is: cum enim illæ voluntates sint efficaces, ver-
senturque circa gratiam et gloriam, necesse ē. has esse earum vo-
luntatum effectus.

Y. Sit. q. essentia Dei consistit in 1a radice effectuum omnium,

et

et proprietatum rei, vt p̄t in hoīe, cuius eẽntia phi= 32
sica ɔsistit in mã et fr̃a rōnali vnitis; metaphisi=
cè autem in aīali rōnali, qr mã et fr̃a vnita phisi=
cè, et aīal rōnale metaphisicè ss. 1 radix oīum
effectuum, et ppriatatum hoīs: (g. eẽntia prædestī
n̄. ɔsistit in eo imperio thomistico, contrā nec in
Solo actu Voluntatis intellus. —
Q. ɔsistit g. prædestinº. adæquatè sumpta in actu in=
tellus, et Voluntatis, n̄. disjunctiuè, sed collectiuè sump=
tis: qr prædestinº. ē. destinº. quod idem ē. ac decretum,
siue Voluntas efficax ɔferendi g̃tiam, n̄. qualiscumqȝ
sed certa, et infalibilis, et digna Deo, ideoq prudens,
et liberas qua decretum siue destinº. ē. actus voluntatis:
cuius enim ē. decernere, et destinare; qua infalibilis
et certa, ē actus intellus; huius enim ē. proprĩa cer=
titudo, et infalibilitas. —
Q. qua prudens; ē. actus intellus, qr quidem prudentia
ad intellum spectat. qua libera; ē. actus Voluntatis,
qr hæc sola ē. potentia fratr libera. quod si pruden=
tia superadat ad actum intellus actum Voluntatis, quod pro=
babilius vr: cum nemo dicatr prudens, eo quod sciat,
quod hic et nunc sit agendum, nisi illud agat, po=
tiori jure prædestinº. in actu intellus et Voluntatis
ɔsistet. — Quod si libertas actui Voluntatis superaddat
judicium indifferens, vt reuera superaddit, apertius con=
vincitr, in actu intellus et Voluntatis ɔsistere prædestinº.

℟. At praedestin. inadaequatè sumpta consistit, l. in actu intellectus, l. in actu Voluntatis divisivè ~~affectis~~ acceptis. quia in eisdem constitutivis, in quibus collectivè acceptis consistit essentia rei adaequata; in eisdem inquam, divisivè acceptis consistit inadaequata rei essentia Vt patet in homine, cuius essentia adaequata consistit in materia, forma, et Vnione collectivè acceptis; eademque inadaequata, sive inadaequatè sumpta consistit in materia, forma, l. Vnione divisivè acceptis: ergo sicut praedest. adaequatè sumpta consistat in actu intellectus, et Voluntatis collectivè acceptis, eadem inadaequatè sumpta consistit in eisdem divisivè acceptis. -

Sectio 2.a

Arguitur contra 1.am partem nostrae conclusionis. -

℟ Primò quia praedest. est providentia, vt constat ex dictis: Sed provid.a in solo actu Voluntatis consistit: Vt enim inquit Damascen. Providentia est Voluntas Dei, per quam res omnes aptè, congrueque gubernantur. et superaddit. Providentia nihil aliud est quam Dei Voluntas. cui adhaerent Fulgent. et Prosper. ergo praedestin. non consistit in actu intellectus. -

℟. R. concedendo maj. et negando min. Nec obstet Damascen. quia Voluntas Dei, vt aptè et congruè gubernans, claudit essentialiter scientiam, qua dirigitur ad aptè et congruè gubernandum: aliaquin temerè, et fortuito gubernaret

gubernaret. Quando autz ipse, et Patres alij di-
cunt, provid.az nil aliud ee. quaz Voluntatez Dei,
lo ipso docent, eaz Voluntatez ee prudentez, Vo-
luntariaz, et liberaz; quae denominationes per
actz intellectus cstituuntr. —

r. 2.° qr. praedestins. e. actg liber Dei: sed actg liber.
n. e. actg intellus, sed solius Voluntatis: g.
praedestins. n. csistit in actu intellg. csi. qr. prae-
destins. e. actg misericordiae, et just.ae, proptereaq.
effus illius aliqndo dicuntr liberatio, aliqndo
corona: sed misericordia et just.a sunt actg Volun-
tatis, et n. intellus: g. praedestins. n. csistit in actu
intellectg. —

r. Rs. distinguen. maj. Praedestins. e. actg liber Dei
certus, et infallibilis, cedo. Ab his pfectionibus
praescindens. l. eas negans, nego. Qd qd sit autz
de actu libero, sub denoiat.e liberi, an ptineat ad
intellus. l. n. sane vt certus et infallibilis, ad in-
tellus ptinet: ideoq. praedest.o sub his ceptibus
in actu intellus csistit. — Ad cfrat.az distinguo
maj.m Praedestins. e. actus lra. certo, et infallibr
cnexus cus suo effu, concedo. Non sic cnexus,
nego: Solutio cstat ex dictis. —

r. 3.° qr. in illo csistit praedest.o quo precise posito creatu-
ra intellualis csequtur glaz, et quo praecise ablato

etsi cætera maneant, eaz n. 9segtr: gtã enim
ē præcipuus effus prædestinis; ideoq n. pōt poni,
nisi data prædestne. eiusq 9stitutiuis; sed præcise
positis actib. voluntis. creatura intellectualis 9segtr
glaz; et his præcisè ablatis, et maneant actus
intellectus, creatura intellectualis n. 9segtr glaz; sicut
enim sine voluntate Dei nemo salvatur, ita hac posita,
nemo n. saluatur: g. prædestio 9sistit in solis actib.
voluntatis –

Ꝛ. 9fr. I. qi prædestio et reprobo. ss. actus eiusdem poten-
tiæ; solùm enim distinguuntur, qi vna ē ad glaz, al-
tera ad poenaz: sed reprobatio in solo actu voluntatis
9sistit: ē enim odium, a illud. Esau odio habuit.
g. prædestio in solo actu voluntatis 9sistit. 9fr
2o. qi idem ē rei 9stitutiuum, ac distinctiuum: sed
prædestio solum distinguitur a cōi prouidentia, qua Deus
reprobis prouidet, p. actuz voluntatis, quia p. proui-
dentiaz generalem Deus vult inefficaciter glaz re-
probis, p. prædestionez autem glaz vult efficaciter elec-
tis: g. prædestio in solo actu voluntatis 9sistit. –

Ꝛ. Rx distinguendo. Maj. In illo 9sistit prædestio ex
quo creatura intellectualis 9segr glaz, vt bñficium,
et donum Dei: 9cedo. Vt præcisè gla ē: nego.
Posito g. præcisè intellectu et lumine glæ cum con-
cursu Dei vniversali creatura intellectualis 9segtr
glaz

gtaz: Neectn intelliq. lumen, nec talis con- 34
cursus -ss. praedest.º: Vt g: gta sit effus praede-
tinat. n. tntz vt gta é effus é. solius praedest.
solius g. é. effus praedestin. solius, quatenus gta
é benficium, et donuz Dei, qua rone n. ponitur
praecise psitiv. actibq volunt. Donuz eniz, et
benficium qua tale, claudit eentiatr cognit.ez
donantis, et benfacientis, vt saepe à nobis dictuz
est. —

Y. Ad 1.az 9fat.ez 9cedo maj. et nego min: Reprobatio
eniz n. é odium vtcumq, sed odium vindicativum, et
punitivum inferens malum poena ad mensuram
culpae, hancq aequalitatez intendens, quod fieri
nequit, nisi interveniente actu intellus 9stituen-
te actz voluntatis sub denoiat.e punientis, et iuste
vindicantis.

Q. Ad 2.az 9fat.ez distinguo maj: Idez é rei 9stituti-
vuz, vltimuz, 9cedo; n. vltimuz: nego: ptaeniz
9stituunt rem, qua illaz n. distinguunt ab oi
eo, quod n. é ipsa, vt pt in ente et ronali, quae con-
stituunt hoiez, nec tn illuz distinguunt ab
oi eo, quod n. é hõ. Probat g. 9fatio, sciaz
n. eé vltimuz 9stitutivuz praedestin. siquidez
p. illaz praedest.º n. distinguitr à reprobat.e non
tn pbat, n. eé eius 9stitutivuz. —

Sectio 3.a

Arguitr ꝯ.a 2.am partem ꝯclis. –

1. qr prædestᵒ. essentiatr. ē ordinatio creaturæ rona= lis in gliam; ideoq prædestinati dicuntr præor= dinati Actor. 13. – Crediderunt quotquot præ ordinati erant in vitam æternam. sed ordinare ad intellum ptinet, et n. ad voluntatem: tum qr. vt inqt Aristot. sapientis ē ordinare: tum etiam qr. vt inqt. S. Thom. solius ronis ē. dirigere, et ordi= nare. Ergo prædestᵒ spectat ad solum intellum, et in eius actu solum ꝯsistit. –

Rp. ꝯceden. maj. et negan. min. qntum ad 2.am partem: sicut enim intellus ordinat cognoscendo proportionem vnius cum alio; ita et voluntas ordinat, volendo vnum in ordine ad aliud. Nec obest Arist. qr. sapientis ē ordinare, cum p. intellum cognoscit verum ordinem, et p. voluntatem illum intendit, eligit, et exeqtr. Itaq ordinare, illuminatiue spectat ad in= tellum; intensiue vᵒ. electiue, et executiue; ad voluntatem. Qua rone dixit D. Tho. solius ronis eē dirigere, et ordinare; hoc ē. illuminatiue. So= la enim rᵒ. ordinat, et dirigit illuminando. –

2ᵒ qr. ordinare vnum ad aliud. ē. vnum cum alio ꝯferre: sed colatio vnius cum alio ad intellum practicum spectat:

sicut

sicut dilatio unius ex alio ad speculativum: ergo et ordinare; consequenter praedestinatio ad intellectum spectat. Respondeo concedendo maj. et negando min: sicut enim intellectus cognoscendo unum in ordine ad aliud, confert unum cum alio, ita et voluntas confert, amando unum in ordine ad aliud; nisi quod voluntas conferat appetitive; intellectus vero illuminative.—

Arg. 3°. quia ordo rerum, secundum quod a Deo egrediuntur, et ad invicem collocantur, ad artem spectat: sed ars ad intellectum spectat: ergo et ordinatio. Respondeo distinguendo maj. ordo rerum ad artem spectat illuminative; concedo. Appetitive; nego. sic enim spectat ad voluntatem.

Arg. 4°. quia ordinare aliquid in finem, idem est ac dirigere illud in finem: sed directio ad intellectum spectat, et non ad voluntatem: haec enim cum sit potentia caeca, non potest alios dirigere, sed ab intellectu debet dirigi: ergo praedestinatio quae directio est in vitam aeternam, solum in actu intellectus potest consistere. Respondeo concedendo maj. et distinguendo min: directio ad intellectum spectat illuminative: concedo, alio modo; nego. voluntatem autem esse caecam, solum efficit, ne dirigat illuminative, non vero ne dirigat alio modo, videlicet appetitive, ut patet in linea recta, cuius caecitas efficit, ne dirigat illuminative rectitudinem aliarum linearum, non vero ne eandem alio modo, scilicet applicative, sive mensurative

dirigat.

Cx. 5.° qr ordinare, ē superioris. ideoq ordinat dux in exercitu, Princeps in Repub. Prælatq in relig.e et sic de alijs: sed intellus in hōie ē suprema potentia, et nobilior Voluntate: ḡ. illius solius ē ordinare, et prædestinare. Cfirmatr ex Caiet. qr Voluntatis solū ē exequi ordinatū rōnis, volendo unū pptr aliud; ideoq si obā inordinatè pponantr ab intellu, inordinatè etiā appetuntr à Voluntate: sed prædest.° ē ordin.° creaturæ intellualis in Vitā æternā: ḡ. ea csistit in solo actu intellus. –

R. D distinguen. maj: ordinare ē superioris, præcipiendo, l. phibendo: cedo. Alio modo: nego. Ordinant enī, et cponunt rempub. Princeps, præcipiendo, Consiliarij, csultando. Ministri, Vigilando, imò et subditi ipsi benè viuendo. Constat ḡ. ordinare, n̄. ēē solius superioris. Ad cfirmat.ē nego maj. Voluntas enī ordinat appetitiuè; quod autē ea n̄ ordinet, dū obā inordinatè pponuntur, n̄. prouenit ex eo, q ipsa n̄ sit ordinatiua, sed ex eo q in sua ordinat.e appetitiua dependeat ab ordinata illuminat.e intellus: sicut enī intellus, si obiū illi aptè n̄ pponatr pptr distantiā, l. speciē, imbecillitatē, n̄. ordinat, l. male ordinat: sic, si malè Voluntas illuminetr ab intellu, n̄. ordinat, l. malè ordinat; hoc tn̄ n̄. obstat, ne Voluntas bene illu

minata

minrata appetitive ordinet. —

Sectio 4ª.

De ex dictis inferenda

ᵃ 1. Dico. Inter tot actus per se ad prædestinationem requisitos, hæc essentialiter consistit in Voluntate efficaci conferendi gloriam, prout talis Voluntas subest suæ simplicis intelligentiæ de possibilitate totius obiecti prædestinationis, et suæ mediæ de futuritione conditionata meritorum. — Probatur, quia in eo essentialiter consistit ~~prædestinatio~~ res, sive sua essentia, ex cuius præcisa ablatione, res immediatè, et formaliter aufertur: cum enim res sibi immediatè et formaliter, id, in quo immediatè, et formaliter consistit, sive sua essentia, non potest immediatè, et formaliter auferri, nisi per præcisam ablationem eius, in quo consistit: sed per præcisam ablationem prædictæ Voluntatis, scilicet simplicis intelligentiæ, et mediæ immediatè et formaliter aufertur prædestinatio: ergo in his essentialiter consistit. —

2. Probatur maj. quoad ad 1ᵃᵐ partem de Voluntate efficaci conferendi gloriam: quia præcise ablata hac voluntate, nullus conferendi gloriam: nihil enim fit à dextra, præsertim à Solo Deo, quoad gloriam: nihil enim fit à dextra, præsertim sine Voluntate illius efficaci: sed eo ipso formaliter, et immediate tollitur prædestinatio: est enim prædestinatio essentialiter et ex se mediatè, vel immediate conexa cum gloria. ergo per præcisam ablationem huius voluntatis tollitur immediatè et formaliter prædestinatio. —

3. Dices, per præcisam ablationem huius Voluntatis non tolli immediatè, et formaliter prædestinationem, sed solum mediate, quatenus,

hac ablata, tollitur et electio mediorum, et deinde imperium, in quo consistit praedestinatio actualis; et tandem tollitur usus, qui est voluntas immediate exequens, et conferens gloriam, qua deficiente, nullus consequitur gloriam.

℣. Sed probatur est quia omnium actuum ibi assignatorum, et quasi eorum radix est voluntas efficax, conferendi gloriam: hanc enim sequitur electio, hanc imperium, et usus. Sed rei essentia consistit in primo rei conceptu, caeterorumque radice, vel quasi radice, ut patet discurrendo per omnes rerum essentias: ergo in praedicto actu consistit praedestinatio. — Probatur deinde: quia nisi in ea voluntate consistat praedestinatio, nulla est ratio, cur possit consistat in imperio, quam in electione vel usu: omnes enim hi sunt posteriores praedicta voluntate. Omnes ordinantur in finem, alius electiue, alius imperatiue, alius executiue. Ergo solum ea voluntas, ut pote primus actus, quem reliqui subsequuntur, est de essentia praedestinationis. —

℣. Probatur prima major quantum ad 2. partem, scilicet quod ex praecisa ablatione sua compositate totius obiecti praedestinati tollatur formaliter, et immediate praedestinatio. — Quia praedestinatio est certa, et infallibilis: sed praedicta scientia praecise ablata, tollitur eius certitudo, et infalibilitas: non enim potest esse certa, et infalibilis voluntas, quando latet, an obiectum sit potest vel impotest, quoniam infalibilitas, et certitudo formaliter solum insunt scientiae: ergo ex praecisa ablatione huius tollitur formaliter praedestinatio.

℣. Eadem major probatur quantum ad 3am partem. Scilicet quod ex praecisa ablatione sua media tollatur praedestinatio:

quia

qi certitudo prædestin. ē n̄ qualiscumq. sed ccª obum
Conditionatè contingens, et liberi, qualis ē gla. vt corona
quæ dependet à cond. actuum liberorum, et meritorum; sed
oīs certitudo obi conditionatè contingentis, et liberi, solum
inest frati sciæ mediæ, cuius solius ē cognoscere con-
ditionatè contingentia, et libera. ergo ex præcisa ablat.
sciæ mediæ tollitur frati prædestin. —

2ª concl. Et actus electionis, et usus, necnon sciæ,
quæ eos dirigit, n̄ sint de eentia prædestin., ptinent
tn̄ ad prædestinat. integritatem. Probr, qi et sp̄rie=
tates, quæ dimanant à e radice, n̄ sint de eentia
rei, ptinent tn̄ ad eius integritatem: Sic enim calor
ptinet ad integritatem ignis: fripiditas ad integri-
tatem aquæ: Sed prædicti actus dimanant ab een-
tia prædestin. sive illam subsequuntur: electio enim
et usus ss. post intent. efficacem gtæ, quam et sequitur
sub denoie dirigentis scia, quæ eos actus dirigit,
præsupponit eius ad intent. efficacem gtæ mralr,
et p. accidens se habente: sub denoiat. dirigentis
elect. et usum — ergo prædicti actus ptinent ad inte-
gritatem prædestin. —

3ª concl. In prædestinat. triplex conceptus considerat. à theo=
logis cum S. Tho. Primus, dilectionis: secundus, elec-
tionis: et tertius, prædestin. Concl. potius eget expli-
cat. quam probat. Voluntas ergo divina, conferendi
gtam; quatenus ē bonum gtæ, volens prædestinato, nec
ulterius comparatur cum n̄ prædestinato, ē dilectio: Velle

enim bonum alicui, est illud diligere: sed per talem voluntatem Deus vult bonum gloriae praedestinato: ergo talis voluntas est dilectio. —

R. Eadem voluntas vero, quatenus potius praedestinato, quam non praedestinato vult gloriam, est electio. Velle enim bonum uni potius quam alii, est eligere; sic enim eligit Petrum in Magistratum vel praebendam, qui Magistratum vel praebendam, potius vult Petro, quam alteri. Ideoque ei suum confert suffragium. Sed per praedictam voluntatem Deus vult potius bonum gloriae praedestinato, quam non praedestinato: ergo talis voluntas est electio. —

R. Tandem ea voluntas conferendi gloriam, quatenus infallibiliter infert media gratiae, infallibili inferentia gloriam, est praedestinatio: praedestinatio enim est efficax voluntas conferendi gloriam: sed voluntas obiecti efficax, ut talis, infert media necessaria, et efficatia ad consecutionem obiecti: ergo cum gratia sit medium ad consecutionem finis, consecutionem gloriae, ea voluntas, ut infert media gratiae, est praedestinatio. —

Quaestio 5a

An voluntas absoluta, et efficax, conferendi adultis gloriam, fuerit ante vel post, absolutam praevisionem meritorum? —

R. Quaestio haec, qua nulla vix in tota theologia gravior, aut difficilior, aliis tris solet communiter proponi. Prima sit

electio

electio efficax prædestinatorum ad gloriam fuerit ante eorum prævisa merita, qui titulus comendiotior tit.º à nobis præfixo, per nostrum clarius explicatur. In qua quæstione communis thomistarum, scotistarum, et uno vel altero cum Pontio excepto, necnon DD.rum Jesuitarum sententia docet, electionem efficacem, et absolutam prædestinatorum ad gloriam, fuisse ante eorum absolute prævisa merita.

2.ª 2.ª vero sententia docet, talem electionem non fuisse ante prædestinatorum prævisa merita, sed post. Sic S. Bonaventura quos ex nostris sequuntur Mol. Valen. Vazq. Lesius Mezas. Alarc. Durrian. Becan. Compton, Herreras. et alij; præsertim eorum, qui contra hæreticos nostri temporis scripsere. Sic enim arbitrantur, facile componi libertatem creatam cum certitudine et infallibilitate prædestinationis, arduum alioquin, et difficile opus.

3.ª 3.ª sententia cum notabilibus distinguit eximie prædestinatos, vt Beatam Virg. Joan. Baptistam Apostolos, et paucos alios à non eximie prædestinatis; Priorum electionem ad gloriam docet, esse ante prævisa merita; posteriorum post. Subscribit in re huic sententiæ Catherinus, et in voce ab ea differat, quatenus solum eximie prædestinatos vocat prædestinatos. Reliquos vero vocat saluandos vel destinatos ad gloriam.

Sectio 1.ª

Prænotationes pro decisione quæstionis.

[illegible] Vt titulus ipse prae se fert non esse de infantibus ante annos discretionis decedentibus, sed de adultis vsu rationis et libertatis pollentibus. Cum enim illi nulla habeant merita, neque antecedenter neque consequenter ad voluntatem illam, qua a Deo efficaciter eliguntur ad gratiam; talis electio neque est ante neque post eorum absolute praeuisa merita: eliguntur ergo illi ad gratiam independenter a meritis absolute praeuisis. —

2. 2a. est. Voluntatem efficacem pro praesenti quaestione eam esse, quae infallibiliter infert effectum, quem vult. V.g. Vult Deus omnium hominum salutem, vult insuper salutem praedestinatorum: 1a voluntas non est efficax, quia non infert infallibiliter salutem omnium hominum; 2a. est efficax, quia infallibiliter infert salutem praedestinatorum: Valet enim haec consequentia, Deus per praedestinationem vult gratiam Petro: ergo Petrus glorificabitur; cum tamen altera non valeat, Deus vult omnes homines saluos fieri: ergo omnes saluabuntur. — Vnde patet, voluntatem ineffacem pro praesenti quaestione eam esse, quae non infert infallibiliter effectum volitum. Dixi pro praesenti quaestione quia sunt aliae acceptiones voluntatis efficacis, et ineffacis, quae modo sunt extra rationem, quaestionemque potius implicant, quam explicant.

3. 3a. est. Voluntatem absolutam eam esse, quae ita vult suum obiectum, vt ipsum velit independenter ab vlla conditione. V.g. Voluntas, quam Deus ab aeterno habuit, mundum creandi

voluntas absoluta fuit, qr independr ab ulla
cdite. mundi creatis volui: nil enim ex. mundum
pot ee cditio, sub qua Deus voluerit mundum creare,
cum qdqd e. fuerit -l. futurum sit, intra mundum
ctineatur. —

Sive quem ita vult suum obiectum, et alio ergà illud afficitur
ut qntumvis illud velit dependr ab aliqua cdite ipsam
cditio infallibr infert, praesertim si talis cditio sit
in ptate voluntatis v.g. Vult Deus Petrum usque
ad annum septuagessimum vitam protrahere; haec
voluntas e. absoluta, qmvis obiectum eius dependeat
ab eo, quod Petrus comedat, vivat, et protegatur ab
oi malo extrinseco vitam extinguenti cditio hy oes,
sive media, infallibr infert ea voluntas, qua Deus
absolute vult Petrum explere septuagessimum vitae
annum. —

Unde pt, de rone voluntatis cditionatae ee duo. 1.
obiectum attingere sub aliqua cdite. - 2m hanc cditem
n. inferre infallibr: si enim voluntas attingat obiectum in-
dependr à cdite absoluta e. quod si attingat de-
pendr à cdite, hanc infallibr inferendo: ea volun-
tas absoluta e. ut pt in exemplis voluntatis crean-
di mundum, et perducendi Petrum usq ad annum sep-
tuagessimum. Quare I. nu e. cditionata, qr vult

obuz independent ab oi cdit.; Nec 2a. qi licet obuz attingat dependent à cdit. eaz tn infalibr infert. —

X. 4a. ē. dari in Deo Voluntatez absolutaz, et efficacez cferendi glaz adultis post praevis. absolutaz meritoz. Quia Deus in tpore cfert glaz adultis ppter eoz merita, vt intr alia cstat ex Trident. sess. 6. cap. 16. In Deo sperantibus proponenda ē vita aeterna, tnqm gratia p. Christuz Jesuz filijs Dei misericordit pmissa, et tnqm merces ex ipsius Dei promissi, bonis ipsoz operibus fidelr reddenda. Haec autz Voluntas absoluta, et efficax ē cuz inferat infalibr glaz, et media ad eius execut. At q. haec Voluntas ē post praevis. absolutaz meritoz: merita eniz n. movent ad praemiuz, nisi vt absolute praevisa: cuz nemo sit dignus praemio l. corona ppter ea, que pōt facere, l. faceret, sed soluz ppter ea, quae absolute fecit. G. dari in Deo Voluntas absoluta, et efficax cferendi glaz adultis post praevis. absolutaz meritoz. —

X. Conseq. pt, qi ly post in presenti n. denotat

posterioritatem temporis, ita ut visio meritorum sit tempore prior volunt. conferendi gratiam: hoc enim est impossibile, cum actus divini intellectus et voluntatis inter se realiter identificentur: sed solum denotat prioritatem virtualem, l. rationis, quasi causalitatis, quatenus Deus gratiam non vellet conferre, nisi merita absolute praevideret: quemadmodum in humanis pretium mercium mercator non confert, nec vult conferre, nisi videat, eas esse sibi traditas, l. absolute praevideat, eas esse tradendas. —

x. 5.a est. et sequitur ex 4.a praedestinatum libere consequi gratiam: consequitur enim illam per merita, ut constat ex Trident. ... vel. Sed merita eo ipso quod talia sunt esse actus liberi: nemo enim meretur, l. demeretur per ea, quae necessario agit: ideoque bruta, infantes, et amentes incapaces sunt meriti, l. demeriti, qui operantur suas non libere, sed necessario operantur. Est ergo praedestinato libera gratia non formaliter et immediate, sed radicaliter, et mediate, quatenus ei libera sunt merita, a quibus gratia secundum praesentem providentiam dependet a priori, et quasi a radice. —

c. 6.a est. Merita tripliciter posse praevideri. 1. ut possibilia, quod fit per suam simplicis intelligentiae. 2. ut

absolute existᵃ. per aliquam differentiam temporis, quod fit per scientiam Visionis. 3º. Vt conditionate existentia, si Deus V.g. contulerit auxilium congruum, quo aut coniungitur operatio libera et meritoria, quod fit per scientiam mediam. Quod quidem verum est Late Loquendo: stricte enim et proprie solum ea praevidentur, quae per scientiam Visionis cognoscuntur, reliqua v.º intelliguntur, aut sciuntur. —

1. His positis, quoniam quaestionis resolutio pendet a pluribus, hisque difficillimis capitibus, ea prius examinare, oportet, qualia sunt, quae sequuntur. Primum, an Voluntas absoluta et efficax conferendi gloriam ante absolutam praevisionem meritorum repugnet libertati creatae. 2m. an talis Voluntas ante conditionatam praevisionem meritorum eidem libertati repugnet. — 3m. an talis Voluntas conferendi gloriam, Vt praemium, et coronam, possit esse in Deo ante absolutam praevisionem meritorum. — 4m. an similis Voluntas possit esse in Deo ante praevisionem conditionatam meritorum. 5m. an Voluntas absoluta et efficax conferendi gloriam possit esse in Deo post absolutam praevisionem meritorum. Quibus discussis, tandem quaestionem principalem resolvemus. —

Sectio 2.a

Voluntas absoluta, et efficax, conferendi gloriam praedestinato, ante praevisionem absolutam meritorum, non repugnat eiusdem libertati. —

v. Sic DD. pro 1.a sententia relati, 2.a eorum qui 2.am sustinent sententiam. Probatur 1. quia id non repugnat libertati, quo posito, Voluntas ex vi omnium principiorum, et praerequisitorum ad operationem potest, eam ponere vel non ponere. Liberum enim est quod positis omnibus requisitis ad operationem potest operari, et non operari. Sed posita Voluntate absoluta efficaci conferendi gloriam praedestinato, adhuc Voluntas huius potest, ponere vel non ponere operationem ex vi omnium comprincipiorum, et praerequisitorum ad operationem. Ergo talis Voluntas non repugnat libertati praedestinati. —

x. Probatur minor. quia talis Voluntas non ponit, neque tollit a Voluntate praedestinati prius, aut praerequisitum ad operationem praeter ea, quae haberet independenter a tali Voluntate: est enim quid extrinsecum respectu Voluntatis, omniumque comprincipiorum, et praerequisitorum ipsius ad operationem: sed Voluntas praedestinati, non posita Voluntate absoluta, et efficaci gloriae, potest ex vi omnium comprincipiorum, et praerequisitorum ad operationem ponere, et non ponere illam, ut ex doctrina adversariorum. Ergo et id potest, posita Voluntate absoluta, et efficaci gloriae. —

l. 3.

R. Resp. qd vt fert. coe prologuium, idez manens idez, natz. e. siue aptz facere semp idez. Sed voluntas predestinati, eiusq principia, et prerequisita ad opatez manent eadez, siue detr in Deo voluntas effax gle, siue nn: per hanc eniz non mutatr intrinsece voluntas predestinati, nn aufertr judiciuz indifferens, neq auxilia grez quae sine tali volunte gle eent in predestinato: Ergo sicut voluntas predestinati libera e. nn posita voluntate efficaci gle: sitr, hac posita, libera manet: aliogn idez manens idez nn natuz eet, facere semper idez.

R. Dices, vnuz ex prerequisitis ad operatez liberaz eé. ne detr voluntas absoluta, et effax gle: hac eniz posita, redditur in predestinato impotis negatio opationis, et 2seqr eiusdez opatio redditur necessa. ideoq cuz tali volunte efficaci gle nn posse 2poni predestinati opatez liberam, quae ex 2ceptu liberi excludit necessitatez

R. Sed 2o e. I. qr nn qdqd reddit negatez opationis impotez, reddit operatez necessariaz, necessitate opposita libertati, vt pt in actu amoris libero, cuius positio reddit impotez negatez amoris liberi: impote eniz e. 2poni duplex 2tradictoriuz, qualia ss amor liber, eiusq negatio; nec tn ppter impotitatez negationis amoris liberi, hic redditr necessarius, necessitate opposita libertati: Ergo ex

eo

.eo q posita in Deo Volunt.e efficaci gtæ reddatr impo 42
ssibilis negatio opat.is Non inde seqtr, opat.em 3 eē ne-
cessariaz, necessitati opposita libertati.–

C. 1.– 3.a 2.o qi posita in Deo scia Visionis, actq liberi, redi-
tr impotis negatio actus liberi: n. enī pōt 3poni ne-
gatio actq cuz scia actus, alioqn possent 3poni scia
et falsitas, q. ē. impote. sed adhuc actq liber n. ma-
net necessarius, necessitate opposita libertati; alio-
qn scia visionis n. eēt scia actq liberi: sq 3mili
posita Volunt.e absoluta, et efficaci gtæ, reddatr
in prædestinato impotis negatio actq liberi; n.
inde sequitr, actq liberq eē necessariuz, necessita-
te opposita libertati.–

C. Causa vo a priori ē. soluz eaz necessit.em tollere li-
bert.em quæ oritr ex prijs, l. prerequisitis ad opat.em; n. v.o
eaz, quæ oritr ex subsequentib. l. 3mitantibq opera-
t.em 3 (v. g.) sit ex supposit.e amoris necessaria sit
opatio amoris, et ex supposit.e amoris Dei neces.
ē opatio creaturæ; dato q Deq et creatura du-
plici act.e 3comitante realr distincta, et entitatr
3nexa operentr effecz; adhuc opatio amoris libera ē.
qi eius necessitas oritr ex aliquo subseq.ti: et sitr
opatio effecq eēt libera, qi eius necessitas oriretr ex
aliquo 3comitanti: cuz sq Voluntate posita effica-
ci gtæ, et impotitate negationis opat.is necessitate

opat.is n. oriatr ex prys. l. prarequisitis ad opat.es cum
ea voluntas absoluta, et effax glae, n. sit princi-
pium nec prarequisitum ad opat.es sed ad summum oria-
tr necessitas ex conjunct.e voluntatis cum opat.e condicio-
nate praevisa p. suam mediam, quam p se prarequi-
vit predicta voluntas effax glae, inde e. tales
necessit.es n. opponi libertati.—

r. 2.o pbr concl.o qr vt ea voluntas

antecedens praevisiones absolutam meritorum sit
absoluta et effax, solum requirit q. inferat infali-
br glam, vt constat ex dict. sect.e 1: sed vt in-
ferat infalibr glam, n. e. necesse evertere liber-
c tatem: g. talis voluntas n. opponitr libertati.
Probr minor, qr ex praevis.e divina conferendi glam
oi decedenti in gra, et ex volunt.e divina conferen-
di auxilium effax ad decedendum in gra, infertr
infalibr gla: his enim positis, n. pot. n. poni gla,
nisi Deus sit infidelis in stando promissis, l.
auxilium effax careat effu, et frustraretr, quod
vtrumq. e. impole.—
r. At q. p tales pmiss.es et volunt.es n. evertitr libertas:
alioqn oium praedestinatorum libertas eet adversa:
cum Deus

cum Deus habeat Volunt.ez conferendi prædictum auxilium
efficax oib. prædestinatis: et insup promissio eiusdem
oes prædestinatos, et reprobos æque respiciat: ergo.
Vt Voluntas ais oem prævis.ez meritor. inferat in-
fallibiliter glam, n. e. necesse, evertere libertatem. æque
enim praecedunt prævis.ez absolutam meritorum prædic-
ta promissio, et Voluntas conferendi auxilium efficax,
et æque infallibiliter inferunt glam, ac Voluntas abso-
luta et efficax conferendi glam. —

2. Dices qui auxilium, quod sm se, et intrin-
secam eius existitatem indifferens erat ad opat.ez et negat.ez
operationis; ideoq infallibiliter n. inferebat opat.ez, neque
negat.ez operationis, idem, Vt subest suæ mediæ de fu-
turit.e conditionata opat.s si conferatur tale auxilium, in-
fallibiliter infert opat.ez alioq falleretur scia media,
quod e. impossibile: sed hæc illatio e. absq præjudicio liber-
tatis, alioq nullus actus eet liber: ergo. Sitr illatio in-
fallibilis tum glæ, tum opat.s liberæ, et meritoriæ or-
ta ex Volunt.e absoluta et efficaci conferendi glam ante
prævis.ez absolutam meritorum, erit absq præjudicio liber-
tatis. —

3. Dices, decretum, quale a nobis ponitur circa glam
n. ee absolutum et efficax: n. enim seipso immediate

efficit gloriam. Sed medio decreto electivo mediorum, et insuper executivo ipsius gloriae, quod idem est ac decretum a nobis positum esse conditionatum, et efficax. Sed consequentia est 1ª quia dummodo concedatur posse componi cum libertate praedestinati decretum aliquod absolutum praevisis meritorum, quod infallibiliter inferat gloriam, et merita ad eamdem, parum refert, an id decretum sit dicendum absolutum et efficax, an conditionatum: reducitur enim gravissima difficultas ad quaestionem de mera voce, de qua non multum curandum.—

5. Consequentia 2ª quia communis philosophia admittit intentiones absolutas, et efficaces finis. v.g. faelicitatis, salutis, honoris, et divitiarum: sed omnes istae intentiones se ipsis, et immediate non causant finem intentum: sed mediis electionibus et executionibus mediorum: ideoque post intentiones efficaces finis consultant homines de mediis proportionatis, eaque eligunt, et exequuntur: ergo non est de ratione voluntatis absolutae et efficacis, quod se ipsa et immediate efficiat id, quod absolute et efficaciter vult.—

Sectio. 3ª

Arguitur contra praefatam conclusionem

2. 1. quia posita voluntate absoluta, et efficaci conferendi gloriam praedestinato, hic non potest, illam non consequi: voluntati enim divinae absolutae, et efficaci nemo

pot

pōt resistere; posset autē prædestinatꝰ ei resistere,
si adhuc, ea posita, posset prædestinatꝰ n̄ ɔseq glaꝫ:
sed ē ipso prædestinato n̄ ē libera glā: soluꝫ eniꝫ
id liberuꝫ ē alicui, quod ponere l n̄ ponere, ɔsequi
l n̄ ɔseq ē in eius potestate: ḡ. Voluntas absoluta
et effax glæ ans prævisē absolutaꝫ meritorꝫ repug-
nat cuꝫ libertate prædestinati cc.ª eamdeꝫ glaꝫ:-

X. Ɔfi 1.º qꝛ posita tali Voluntē necessē
ē prædestinato ɔsecutio glæ. hæc eniꝫ ē necessª et
infalis argumentatio, Deus efficaciter, et absolu-
tē vult glaꝫ Petro: ḡ. Petrꝰ ɔsequetr glaꝫ. Cui
argatio necessª n̄ eēt, nisi cons, sicut ɔseqᵖ
glæ eēt necessariuꝫ ex suppone antecedentis,
qualis ē prædicta Voluntas absoluta, et effax:
sed id, q necessariuꝫ ē liberꝫ n̄ ē: liberuꝫ eniꝫ
et necessariuꝫ intr se opponuntr: ḡ prædicta Vo-
luntas opponitr libertati. —

X. Ɔfi 2.º qꝛ posita tali Voluntē præ-
destinato ē impossē negº ɔsecutª glæ: impote
eniꝫ ē oppositꝫ eius, q Deus efficaciter vult: sed
quotieꝫ vnuꝫ extremuꝫ ē impote, oppositꝫ illiuꝫ

ē necessarium, vt pt in nepat. Dei, cuius impotitas arguit necessitatem in Deo, et idem ē de alijs: ergo posita tali Voluntate praedestinato necess. est consecutio glōe. –

C. 2° qi suppositio omnino ans actum Voluntatis ē omnino incompatibilis cum omissione actus, opponitur eius libertati: de rone enim liberi ē q positis oibus antecedentib. actum, hic possit poni, vel omitti: sed praedicta Voluntas ē suppositio omnino ans actum Voluntatis: supponimus enim, ēē ante absolutam praevisionem meritorum, et deinde ē incompatibilis cum non positione actus Voluntatis, scilicet meriti: alioqn Dei Volun. efficax, eiusque frustratio, ēent compatibiles: ergo talis Voluntas opponitur libertati praedestinati. –

C. Rr 1. qi ea suppositio ē ans respu actus, quae n. ē ptate Voluntatis, et qua posita, n. potest n. poni actus, vt videre est in Visione Dei et physica praedeterminatione, quae hac rone ss. suppositiones antecedentes, illa respu amoris beatifici, et haec respu actuum, ad quos creatura praedeterminatur: sed praedicta Volun. etc. glae n. fuit in potestate Voluntatis creatae: haec enim ē in tpore, illa v. ab aeterno; aliunde

autem

actu cuj tali volunt.e, e incompatibilis negatio 45
actus, sive non pot. non poni actus: Ergo ea voluntas
a
c. gratiae e suppositio ans repugnans actus, et opposi-
ta eius libertati. -

R. - Confir. 2.o qi posita ea volunt. effi-
caci gratiae, vel e in ptate voluntatis creatae con-
sequi gratiam, vel id non e in eius ptate? Si 2.m: Ergo
non consequetur libere gratiam: siquidem ita gratiam consequitur,
ut non sit in eius ptate illam non conseq. Si 1.m:
Ergo voluntas creata pot resistere voluntati divi-
nae efficaci, illamque frustrare, quod e impossibile: Ergo
praedicta voluntas gratiae repugnat libertati. -

R. - Quod ulterius explicatur, qi si posita
tali volunt. gratiae, non poneretur consecutio gratiae, talis vo-
luntas frustraretur: sed pot voluntas creata ponere
non consecut. gratiae: alioquin non poneret libere consecut.
gratiae: Ergo voluntas creata pot frustrare voluntatem
divinam efficacem: sicut enim se het actus ad actum,
ita se het potentia ad potentiam, cumque actualis
non positio gratiae sit actualis frustratio, posse non ponere,
erit posse frustrare. -

R. - Arg. 3.o qi ois suppo. per modum causae inferens in-
fallibiliter opat.em e suppo ans repugnans libertati:

hacenus ratione praemotio repugnat libertati: sed
tale est praedictum decretum, sive Voluntas absoluta gloriae: est
enim de ea ipsius gloriae, et mediorum per se requisitorum
ad eius consecutionem: ab eo enim oriuntur infallibiliter desiderati
effectus praedestinationis: ergo tale decretum repugnat
libertati. –

2. Respondetur 1. quod tale decretum, ut à Nobis asse-
ritur, praecedit statum absolutum gloriae, et mediorum, nec
non praevisionem absolutam eorundem: sed eo ipso debet
praecedere statum conditionatum eorum, et eorum praevisionem
conditionatam; Status enim absolutus, et conditionatus
solum differunt in eo, quod eadem, quae in uno sunt, et praevi-
dentur absolute, in altero sunt, et praevidentur conditio-
nate: ergo tale decretum praecedit statum absolutum, et
conditionatum gloriae, et mediorum, eorumque praevisionem abso-
lutam, et conditionatam: consequenter quae est necessario omnino ante
repugnare libertati. –

3. Respondetur 2. quod si gloria, et media in statu ab-
soluto essent libera, posito tali decreto, cognoscerentur
à Deo per suam mediam, ut libera sub conditione talis de-
creti: per suam enim mediam cognoscit obiectum liberum sub
ea conditione, sub qua liberum est. V.g. actum amoris liberi
sub conditione auxilij A: sed scientia media non cognoscit

Deus

46

Deus gtiam, neq media ad gtiam, sub conditione prædicti decreti: ergo gtia, et media non sunt libera sub conditione talis decreti. —

8. Probatur minor, quia quando Deus cognovit, quod si decreverit efficaciter gtiam, et media ad eam, gtia et media infallibiliter erunit, ea conditio est omnino necessaria et nullo modo libera: sed scientia media non est omnino necessaria, sed aliquomodo libera, ideoque media inter liberam, et necessariam. ergo scientia media non cognoscit Deus gtiam etc.

9. 4º quia prædictum decretum efficax gtiæ est incompatibile cum decreto parante concursum ad actus liberos: sed eo ipso tollitur libertas voluntatis: hoc enim non stat sine decreto de concursu indifferenti, per quod Deus parat concursum ad actus liberos: ergo decretum repugnat libertati. Probatur major, quia decretum parans concursum ad actus liberos parat concursum ad utrumque extremum contradictionis scilicet ad actum, et negationem actus: sed hoc decretum est incompatibile cum decreto efficaci gtiæ; frustratur enim hoc decretum quoad negationem actus liberi: consequenterque sicut cum eo est compatibile, decretum parans concursum ad actus liberos, compatibile est cum eo decretum parans concursum ad eius frustrationem. ergo prædictum decretum effica.

e. incompatle cum decreto parante concursum ad actus liberos. —

2. Pbr. qr posito praedicto decreto efficacis gloriae, impossib. e. negatio gloriae, et omnium actuum, sive mediorum, qui sunt requisitorum ad consecutionem gloriae. Alioqui possibilis esset resistentia, et frustratio divini decreti, quod e. evidenter falsum: sed Deus non parat concursum ad impossibile, v.g. ad productionem chymerae. et sic de alijs. Ergo nec parat concursum ad negationem gloriae, et actuum, seu mediorum ad gloriam: ergo nec parat concursum indifferentem: hic enim e. ad gloriam, et negationem gloriae, ad actus, sive media ad gloriam, et ad eorum negationem. —

Sectio 4.a

Respondetur ad argumenta

2. Ad 1.m distinguendo majorem, posita voluntate Vra. hic non pot. illam non consequi impotentia consequenti: concedo. Impotentia antecedenti; nego. Habet enim praedestinatus adhuc posita praedicta voluntate gloriae, quidquid ex parte actus primi requiritur ad consecutionem, et non consecutionem gloriae: ideoque non habet impotentiam antecedentem ad non consecutionem gloriae: impotentia

tm

tu ɔseq.ti n. pot. n. ɔseq. gtaz, qr talis Voluntas gtæ 41
præsupponit præuis.ez ɔditionataz pseuerantiæ in
gra, quæ perseuerantia reddit prædestinatz impoten-
tez in potentia ɔseq.ti ad n. pseuerandu, necnon
ad n. ɔsequendaz gtaz: cuz sm præsentez pvidentiaz
pseuerantiæ in gra necess.o nectatr cuz gta. –

I. Quare negatr minor argum.ti cuius pbo.
distinguitr. – solu id e liber alicui, q ponere, et n. pone-
re Vt. pot.e antecedti concedo. Pot.a ɔseq.ti nego, Vt
pt in amore, q liber e Voluntati, eoq pot.a antecedti
et ex Vi principior, et prærequisitor possit Voluntas illu
ponere, et n. ponere: ommis pot.a ɔseq.ti id e, ex suppo-
sit.e q amorez ponat, n. possit, illuz n. ponere. Ad
II. 1. ɔfrat.ez distinguo Maj. Posita tali Volunt.e ne-
cess. e Vt. necessitati ɔseq.ti concedo; necessitate
antecedti nego. Necess.a enim e ɔsecutio gtæ ex supp-
posit.e liberæ pseuerantiæ in gra ɔditionate præ-
uisæ p. suaz mediaz, quaz suaz p se præsupponit
prædicta Voluntas gtæ: ideoq necessitas ex ea orta
in Volunt.e necessitas e n. ans, sed ɔns, quaz n.
opponi libertati, certissimuz e. et sæpe a nobis con-
culcatz. – Nec obstat arg.o ibi posita, qr ea n. e. a
priori, sed quasi a posteriori, in qua, q V. conseq. e.
ideoq solum het necessitatez ɔseq.tis sublimet munus

antecedentis Logicæ, ut pt in sitis argument.e;
Petrus dignus ē præmio: q. bene operatus ē. Ubi
dns Logicus solū necessit.e 9seq.ti infert bonam ope-
rat.em: ideoq absq præjud.s libertatis. —

V. Ad 2.am 9firmat.em distinguo maj. Po-
sita tali Volunt.e prædestinato ē impotis &c. im-
possibilitate 9seq.ti 9cedo: impossibilitate anteced.ti
Nego. Impote enim ē oppositum eius, q Deus efficaciter
Vult, n. semp impotitate anteced.ti sed qndoq
impotitate 9seq.ti qndoq anteced.ti: qndo enim Vult
Deus efficaciter aliqd oino independente ab actu li-
bero creato V.g. creationem mundi, oppositum eius ē im
pote impotitate anteced.ti actus Dei liber creatus.
V.g. negatio creationis mundi. qndo v.o Deus Vult
effr aliqd dependr ab actu libero creato, tunc oppo-
situm illius ē impote, n. impotitate anteced.ti sed solum
9seq.ti. Ut pt in Volunt.e effaci, qua Deus sm ipsos ad-
versarios, post prævis.em absolutam meritorum Vult 9ferre
gtam prædestinato; qua posita, impotis ē neg.o gtæ,
solum impotitate 9seq.ti: aliogn prædestinat.us libere
n. 9sequeretr gtam. —

V. Posita sq. ea Volunt.e effaci 9ferendi gtam
ante

ante praeuis.^{ez} absolutaz meritor., cuz adhuc ea Vo-
luntas n. sit independens ab actu libero ↄditionatè fu-
turo, cuius scaz mediaz praesupponit, inde e, im-
potitatez inde ortaz negat. qtae n. ee. impotitatez
antecedentez, sed ↄsegntez: ea .s. Volunt.^{e} posita, qta
e. necess.^{a} praedestinato, necesit.^{e} ↄseq.^{ti} n. tn antecedti
cuz illius ↄtradictoriuz solùz sit impote impotitate
ↄseq.^{ti}; Neutra autz impotitas, stilt, et necessitas
coris repugnat libertati. —

(X. Ad 2.^{m} argum.^{tz} Rz ↄcedendo
maj. et distingo. min. Cuz eniz praedicta Volun-
tas sit post opat.^{ez} ↄditionataz, p. scaz mediaz praeuisaz,
inde e. n. posse ee suppositz.^{ez} omnò antecedentez respu
opat.^{s}. Neq obstat, talez Volunt.^{ez} ee ante praeuis.^{ez}
absolutaz meritor., qi solùz mediate e. ante illaz,
quatenus ex tali Volunt.^{e} oriti decretz ↄcurrendi in-
differenter, et ↄferendi auxiliuz in ijs circumstantijs,
in qq praeuisuz e. ↄditionatè ↄjungendz cuz meritis,
et pseuerantia in gra. quod auxiliuz et decretz ↄcur-
rendi indifferenter soluz het immediatè ante absolu-
taz praeuis.^{ez} meritor.: ideoq solùz eor. incompatibilitas
cuz negat.^{e} actq posset eiusdez libertati repugnare.
Adde, incompatibilitatez praedictae Voluntatis qtae cuz

Negatiue actus solùm esse incompatibilit. consequentes, quae optimè cohaeret cum libertate.-

R. Ad 1.am confirmat. concedo maj. et distinguo min. Praedicta voluntas conseq. gratiam n. fuit in potestate voluntatis creatae; positiue, concedo; negatiuè, nego. Hoc est cum praedicta voluntas sit actus diuinus liber, n. est omninò in voluntatis creatae potestate, illum ponere et n. ponere, sed solùm in potestate voluntatis diuinae; cum tamen illum Dns n. habeat nisi dependenter à scientia media consensus voluntatis creatae, quam Dns n. habet nisi dependenter à potestate volunt. creatae, sic est q. si creatura n. poneret consensum in statu conditionato, Deus n. haberet scientiam mediam illius, nec praedictam voluntatem conseq. gratiam, quae per se dependet à scientia media. Nec obstat, creatam voluntatem esse in tempore, diuinam verò ab aeterno; quia id quod ab aeterno est pot. dependere ab eo, q. est in tempore, n. tanquam à causa, sed tanquam à condit. sine qua n. ut patet in scientia visionis sic dependenti, l. quasi dependenti ab obiecto contingenti q. est in tempore.-

R. Ad 2.am confirmatem R. Posita causa voluntate efficaci gratiae esse in potestate antecedenti vo

luntatis

luntatis creatæ n. 9seq. gtaz, ideoq illaz liberè 9seq. et n. ēē in ptate 9seq. voluntatis creatæ n. 9seq. gtaz: ideoq illaz 9seq. necess. necessitate coenti, nec posset, resistere voluntati diuinæ effaci, neq illaz frustrare: eoq talis voluntas sit supp. cons respectu voluntatis creatæ, cui n. posse resis: tere, neq eaz posse frustrare, n. repugnat li: bertati: cuz hæc oia 9tingant ex supposit. con: seq. —

Ad explicat. qua eadez 9fratio

R. Vrgetur, R. 9ceden. maj. et distinguen. min. Potest voluntas creata &a potentia ani: 9cedo. pot. coenti, nego. Cumq prædicta voluntas p se supponat impotentiaz 9sequtez, inde ē eaz ēē infrustrabilez. Habet n. se infrustrabilitas in volunt. diuina, sicut infallibilitas in scia visionis actq liberi: quemadmoduz n. si obuz aliter se heret, scia visionis falleretur, et illa posita adhuc liber pot. ani, pot atr se here qn ppterea scia possit falli, siue sit fallibilis, eoq actq liber impotentia coenti, quaz p se visio supponit, n. possit atr se

here. Tibi Voluntas div. e. infrustrabilis, eoq Voluntas creata impot. a coenti, quaz p. se praesupponit divina, n possit, n ponere consecut.
glae.

2. Ad 3. argum. distinguo maj. Dis supp. p. modum cae &c. immediate, concedo. Mediatae nego. Diximus n. saepius causaz mediataz n ee veraz caz, ideoq illius infallibilem ilat. effus n opponi libertati, et hinc sumitr intr alia discrimen praedictae Volunt. à ~~praedestin~~ praemotione, q haec sit ca immediata opat. illa v. mediata gloriae, et effuum praedestinat. -

1. Ad 1. confirmat. distinguo maj. tale decretum praecedit statum absolutum &c. mediate concedo, immediate nego. Status absolut. glae provenit immediate à Volunt. executiva glae; status absolutus mediorum à Volunt. execut. mediorum. status absolutus actuum liberorum à decreto indifferenti, ab auxilijs, et à Volunt. creata dno indifferentibus ad actum, et negat. actuum: q. oes effus in statu absoluto solum mediate proveniunt à Volunt. effr intensiva glae: ideoque quantumvis haec praevideatr in statu conditionato n e.
suppo

Supp.º omnino antecedens, qui solum praevidetur ut supp.º me- 5.
diata, quae non est supp.º simpliciter respectu effectuum me-
diatorum. —

Ad 2.am confirmat.em nego maj. scientia
n. media non cognoscit obiectum sub omni conditione sub qua
liberum est: actus n. liber, liber est sub conditione, quod producatur, nec tamen cognoscit Deus per scientiam mediam, sed per
scientiam simplicis intelligentiae necessariam, quod si producatur
actus liber, erit actus liber, cum productio necessario connectatur cum actu. Solum quod cognoscit Deus per scientiam mediam
actum liberum sub ea conditione sub qua adhuc contingens est.
qualis est amoris actus liberi sub conditione auxilii A atten-
ta intrinseca entitate auxilii A. Cum autem posita
volunt.e efficaci gloriae, et si haec, et media sint libera,
nihilominus tamen non sint contingentia, sed necessaria ne-
cessitate consequentia, unde est non cognosci a Deo sub
ea conditione per scientiam mediam, sed per scientiam omnino necessariam.
ut bene notatur in confirmat.e —

Ad 4. argum.um nego maj. Ad cuius
probat.em concedo maj. et nego min: Et n. decretum
efficax gloriae frustretur per negat.em gloriae, nihil tamen prohibet, Deum
parare concursum ad frustrat.em sui decreti, quomodo
praecognoscat (ut re vera praecognoscit) eam frustrat.em

esse impotentem impotentiate consequenti, parat enim talem concursum
Ut illesam servet libertatem creatam: et aliunde voluntas
gratiae maneat infrustrabilis, quia non habetur a Deo nisi
praecognita impotentiate frustrationis cui simile videre
est in auxilio efficaci, quod infrustrabile est, frustraretur quia
per negationem operationis, et adhuc ex suppositione auxilij
parat Deus concursum ad operationem et negationem operationis cum
eg. tamen negatio operationis sit frustratio auxilij. -

X. Ad confirmationem distinguo maiorem. Posito prae-
dicto decreto efficaci gratiae, impossibilis est negatio gratiae &c.
impotentiate consequenti concedo: impotentiate antecedenti nego.
ideoque impossibilis est frustratio, et resistentia decreti, quia
hoc per se praesupponit non solum potentiam anteceden-
tem gratiae et mediorum, sed etiam eorum impotentiam consequen-
tem. Distinguo deinde minorem. Deus non parat con-
cursum ad impossibile, quod tale est impotentiate absoluta sive
antecedenti concedo; quod tale est impotentiate ex suppositione
sive consequenti, nego. Parat enim Deus concursum indifferen-
tem ad amorem liberum et eius negationem quem concursum
non suspendit, sed conservat adhuc ex suppositione amoris,
Et ex huius suppositione sit impossibilis negatio amoris.
At-

Ad 1. ad chymeras, et sic de alijs Deus n. parat concursus indif- 51
ferentes, quia impossib. e absolute et impossibilitate ante-
cedenti. —

Sectio 5.

Voluntas absoluta et efficax gratiae ante praevisionem
conditionatam meritorum n. repugnat libertati. —

2. Sic recentiores plures contra Patres Arriag. referentes
pro nostra sententia Patrem Suar. eumque ex professo impugnantes,
et quidquid sit de mente patris Suar. mihi certissimum e eximium
istum Doctorem magna probabilitatis specie pro nostra sententia referri.
Quam 1. probatur quia id n. repugnat libertati, quo posito, pot Vo-
luntas ex vi omnium praerequisitorum ad operationem ponere, et non
ponere illam, ut constat ex dictis: sed, posita praedicta
Voluntate gratiae, pot Voluntas creata ponere et n. ponere
operationem: ergo praedicta Voluntas n. repugnat libertati —
Probatur minor, quia ex vi talis Voluntatis solum tenetur Deus
ponere media, quae infallibiliter inferant operationem quacum
connectitur gratia: hoc n. sufficere, ut ea sit absoluta et efficax
constat ex 1. sect.: sed plura ss. media, quae infallibiliter infe-
rant operationem connexam cum gratia, quorum pot Voluntas crea-
ta ponere, et n. ponere operationem qualia ss. sua auxilia
efficacia, quibus Deus utitur secundum praesentem providentiam: ergo po-
sita praedicta Voluntate gratiae pot Voluntas creata, po-
nere, et n. ponere operationem. —

R. Dices, sine scia conditionata meritorum non cognoscere Deum, quaenam media inferant infalibiter operationem, nec quaenam sint efficacia auxilia dependenter a libera operatione: ideoque teneri Deum ne frustrationis periculo exponat efficaciam praedictae voluntatis gratiae, immittere praemotionem vel qualitatem aliam necessario connexam cum operatione, quae illius repugnat libertati.—

R. Sed contra est 1.º quia aliud est voluntatem efficacem gratiae esse in Deo ante scientiam mediam; aliud illationem mediorum infalibiter inferentium operationem liberam creaturae esse in Deo ante scientiam mediam, et utrumque hoc sine praejudicio libertatis.— 2.m hoc omnino repugnat, quia cum Deus sine scientia media nulla cognoscat media, quae infalibiter inferant operationem liberam, cum nulla ab intrinseco sint talia, repugnat, Deum ante scientiam mediam eligere media infalibiter inferentia operationem liberam: ferretur enim divina electio in incognitum, quod est impossibile: ideoque huiusmodi electio est omnino impossibilis ante scientiam mediam.—

R. Aliud vero est voluntatem efficacem gratiae esse in Deo ante scientiam mediam: cum enim gratia possit poni, vel per media, quae illam necessario inducant, ut videre est in parvulis, vel per media, quae illam libere inducant, ut videre est in adultis; ex eo quod Deus efficaciter intendat gratiam

ex

ex praeuis. solum positatis Vtriusq modi posit.is glae quae
pr uisio e ant suam mam, et spectat ad scam simplit.
lis intellae, n. tenetur Deus, eligere media necessa, quam
libera. qui n. intendit effr aliquem finem cseqbiles
p ista media, non tenetur potius ad Vnum, quam ad aliud:
g. si posita Volunte. effaci glae, Deus eligat ea media,
n. tenetur potius ad Vnum, quam ad aliud: g. si posita
Volunte. effaci glae, Deus eligat media ea, quae p. suam
mam cognoscit infallibr, libere tn inferre glam, quam-
tumuis ante suam mam hueerit Voluntem. efficacem glae, hice
Voluntas n. repugnat libertati. —

Q. Da. 2a. gr Vt Voluntas haec ca glam habita
antecedenter ad suam mam, sit infrustrabilis, solum requ-
ritur, inferre media, quae l. ex supposite. ant, l. cseqti
infallibr inferant glam, Vt pt in Volunte effaci glae
post suam mam, et post suam Visionis, quae e infrustra-
bilis, eoq inferat media ex supposite. cuenti infallibr
inferentia glam: et Voluntas effax glae habita ante-
cedter. ad suam mam pot inferre media infallibr infe-
rentia glam ex supposite. cuenti: dummodo n. electio
mediorum heatur post suam mam, media infallibr infe-
rant glam ex supposite. cuenti: g. talis Voluntas ca
glam n. repugnat libertati: non n. huic repugnat

q. infallibr inferat gl(ori)am ex supposit(ion)e cognita, et q(ui) infert media, eodem modo inferunt infallibilit(e)r op(er)at(ion)es.

V. Dices, talem Volunt(at)em esse omnino liberam, scientiam v(er)o mediam esse partim liberam Deo, scil(ice)t objective, et partim necessariam, scil(ice)t subjective: e(r)g(o) repugnat, talem Voluntatem esse in Deo ante ad scientiam mediam meritor(um) conditionate ~~meritor(um)~~ futuror(um): in Deo n(am) necess(ari)a s(un)t priora liberis, ideoq(ue) repugnat in Deo decretum aliq(uod) absolute existens, esse ab actu aliquod liberum ante ad scientiam mediam eiusdem obi. —

V. R(espondeo) concedendo an(teceden)s, et distinguendo cons(equens); repugnat, talem Voluntatem esse in Deo ante scientiam sumpto ly ante p(ro) ord(in)e Vnius actus ad alium, s(ecundu)m prius, et posterius, concedo. sumpto ly ante p(ro) independentia talis Volunt(at)is a scientia media, nego. Attento q(uod) ord(in)e ro(ati)onis s(ecundu)m prius et posterius scientia media antecedit o(mn)e decretum liberum Dei absolute existens in Deo; Attenta v(er)o independentia vnius ab alio pl(ur)a decreta libera Dei antecedunt scientiam mediam. V.g. decretum creandi formicam antecedit scientiam mediam de futurit(ion)e conditionata actus liberi, q(ui) ab hac est independens; et econuerso, scientia media antecedit decretum creandi formicam. In qua mutua antecedentia nulla est repugnantia, q(uia) solum importat mutuam independentiam duor(um)

duorum, quae vulgaris est. ut patet in equo, et lapide mutuo independentibus. Et hac ratione mutuo sese antecedentibus. —

1. Dicitur 1.º quamvis mater Soliz affirmat, voluntatem efficacem, et absolutam conferendi gratiam congruam in Deo independenter a scientia media. hoc est. scientia media illam ratione nostra non dirigente, nec pro tunc ea scientia intellecta in Deo, sed ea mentaliter se habente, imo pro impossibile deficiente adhuc talem voluntatem efficacem non repugnare libertati. —

2. Quod dicitur 2.º probatur. Quia scientia media non est causa per se, neque conditio per se requisita ad actum liberum. tum quia actus non ideo est conditionate futurus, quia talis videtur per scientiam mediam, sed potius videtur conditionate futurus per scientiam mediam, quia ipse futurus est conditionate. Tum etiam, quia alioquin scientia media everteret libertatem. esset non suppositio antecedens infallibiliter inferens operationem quae repugnat eius libertati. Atque voluntas habita eo ipso independenter ab illa non repugnat libertati; non non repugnat libertati id quod etsi habeatur, non aufert principium libertatis conditionem per se requisitam ad actum liberum, ut ex terminis evidens est. — Quod cum voluntas efficax[?] ... ex eo quod sit in Deo independenter a scientia media non auferat principium per se requisitum ad libertatem neque conditionem, ex eo quod sit in Deo independenter a scientia media non repugnabit libertati. —

Y. Dices, hac rone pbari ec, elect.em medior effatiuz ad glaz habitaz independtr à scia media n. repugnare libert. create. Scia n. mā n. ē. cā p. se, l. ɔditio p. se reqsita ad libert.em G. posita tali elect.e independtr à scia mā n. repugnabit libertati. -

Y. R. negan. ans. Et n. scia mā n. sit cā p. se, nec ɔditio p. se reqsita ad libert.em; ē tn̄ ɔditio p. se reqsita ad elect.em diuinaz, infrustrabilez, et effacez ɔpatibilez cuz libert.e: hæc n. electio vt pote effax, et infrustrabilis, dt. ea media eligere, quæ presupponuntr cognita, vt infallibr ɔnexa cuz glā: cuz auz independtr à scia mā solūz præsupponantr cognita media, quæ ex se et ab intrinseco ɔferunt glaz infallibr, quæ eo ipso repugnant libertati; inde ē talez elect.em habitaz independtr à scia mā repugnare libertati, et hic sumitur discrimen intr volunt.em effacez glæ, et elect.em effacez mediorz infallibr inferentiuz glaz independtr à scia mā.

Y. Quoniaz glā ē ɔseqbilis p. media necessaria, et p. media libera: ideoq, cognita possibilitate glæ, pōt Deus, illaz effacitr velle, necduz statuendo, an sit ɔferenda p. media libera an p. media necess.a. At electio, cuz jaz sit de medijs, quorz quædaz ss. libera, quædaz necess.

necess.ª et independ.r à scia m.a, solum cognoscantur 54
necessaria, si electio fiat independ.r à scia m.a, ne-
cesse est eligi media necessaria; ideoq. Voluntas effiax
gloriae independ.r à scia m.a non repugnat libertati; re-
pugnat vero electio mediorum efficaciter independ.r à tali
scia. —

Sectio. 6.ª

Occurritur objectionibus. —

Rz. 1.º est, qui suppo omnino ans actum, et aliunde
infallibiliter illum inferens, repugnat eius libertati; ut saepe dictum
est: sed praedicta Voluntas gloriae habita ante sciam m.am,
in primis esset suppo omnino ans: antecederet enim statum ab-
solutum actus, utpote ans eius sciam visionis; necnon statum condi-
tionatum actus, utpote ans sciam m.am eiusdem. Deinde
vero esset suppo infallibiliter inferens actum: est enim Voluntas effiax
gloriae, eaq. infrustrabilis, à qua valet infallibiliter requi.
ad gloriam, et media per se requisita ad gloriam: ergo talis Vo-
luntas repugnat libertati. —

Rz. Confirmatur 1.º, quia cum non est liberum ans, nec liberum
est cons. inde infallibiliter illatum: sed praedictum decretum non est
liberum Voluntati creatae: nullo enim modo dependet adhuc
negative ab actu libero creato; cum ponatur in Deo ante

ad Sciam maj: deinde v.° gla, et merita p se req
sita ad glam, inde infallibr inferuntr: ergo tale decre=
tum repugnat libertati; tum consecut.is glae, tum medio=
rum ad glam. –

Cf. Confratr 2.° qr n. alia rone decretum tho=
misticum Volens efficaciter glam, necnon prædefiniens
actus liberos, est suppo divina ans, et repugnat liber=
tati, nisi qr antecedit Sciam visionis opat.is liberæ,
et Sciam mediam eiusdem; indeq infallibr inferri gla,
et actus liber prædefinitur: sed sic voluntas glae à
nobis asserta, antecedit Sciam visionis, et mam. Necn
infert infallibr glam, et media prædefinita: ergo hæc
voluntas repugnat libertati. –

R. Resp. distinguen. maj. Suppo divina ans Esa=
tiam fratr, quam virtualr; concedo; Suppo divina ans
solum fratr, n. tn virtualr, nego. Hoc. n. cum et fratr
divina antecedat actum, quatenus antecedit fretruitionem
eius absolutam, et conditionatam, virtualr tn n antecedat
fretruit.em conditionatam, sed illam supponat, inde e n. ee
supponem antecedentem, repugnantem libertati actus. Vo=
luntas g. efficax glae, independr à scia mdia concepta in deo,
dieptr

duplr pot, executioni mandari. 1.° p mediā necess. inferentiā actus, et hoc mō ea voluntas tam effrax, quam virtualr antecedit actum, et repugnat eius libertati. 2.° pot. executioni mandari p mediā indifferentiā ad actum, et negatūm actus; infallibr tn inferentiā actum, si cum actu coniungantur; et hoc mō ea voluntas, et effrax antecedat sciam mediam, et futuritiōm conditionatam actus; ē tn virtualr cons, quatenus applicat ad actum ea sola media, que applicaret, si sciā mediā praecederet praedictam voluntatem, scit mediā libera, et indiffer. ideoque et voluntas haec effrax anṡ, cons tn ē virtualr, et n̄ repugnans libertati. —

Ad .1.am effratem distinguo maj. cuius n̄ ē liber anṡ effr. nec fratr, nec virtualr: concedo. cui n̄ ē liber effratr. ē tn liber virtualr, nego. qa ut liber virtualr solum infert ea media, que sine praejudicio libertatis inferunt infallibr actum. est autem voluntas effrax qua libera virtualr voluntati create, quatenus et n̄ sit in ptate voluntati create, q ea voluntas fratr ponatur in

Deo; ē tn̄ in eius ꝑtate, q in Volunt.ᵉ diu.ᵃ sit Virtꝰ absoluta ponendi ma indiffer.ᵃ ad actū, et infalibr̄ ~~diff~~ inferentia actum. Voluntas crea=ta sub talib. medijs eēt opatura, in diuina Vo=lunt.ᵉ n̄. eēt virtus ponendi ma indiffer.ᵃ et in=falibr̄ infer.ᵃ actum: ea q. Voluntas gtē, vt prosse libera Voluntati, n̄. repugnat eius libertati.—

Ad 2.ᵃᵐ ꝯfrat.ᵉᵐ nego maj: n̄ n̄. inde solum repugnat libertati, sed qr̄ vlterius virtuatr̄ et antecedit opat.ᵉᵐ liberam, et gtam inde sequutam, quatenus ma quā infert, n̄. ss. indiffer.ᵃ ad actum, sed anr̄ ad actum necess. ꝯnexa cum illo, vt pt in præmotione. Quod si decretum thomistēum hēret vim inferendi ma indiffer.ᵃ et solum ꝯnexam cum actu ex suppone actꝰ, decretum thomistēum n̄. repugnaret libertati.—

2.ᵃ ē qr̄ si Voluntas efficax gtē habita independr̄ à sua ma n̄. tollat libert.ᵉᵐ seqx, scias mam n̄. reqri ad ꝯciliandam libert.ᵉᵐ creatam cum prædestinat.ᵉ diu.: prædicta n̄. Voluntas ē prædesti=natio, et tn̄. indepēdr̄ oīno à sua ma ꝯponitr̄ cum

cum libert. creata: sed hoc e. falsum: praecipue 56
.n. ad hanc conciliat. inuenta e. à nris. DD. sua
ma: q praedicta Voluntas habita indepen.ter
à sua ma repugnat libertati.

Confirmatur .1. qa hinc seqtr nullam dari liber-
tatem ex eo q Deus praedefiniat efficacitr amo-
rem, et idem dicendum e. de quolibet actu libero indepen.ter
à sua ma. Pot. n. ex vi talis praedefinitionis
eligere ma ex se indiffer. ad amorem, et negatm
amoris, inferentia tn infallibr amorem, ea vult,
quae de facto coniunguntur cum amore, q sua ma per
se n. requiritur ad conciliandam libert. creatam cum
efficacia diuinae Volunt. Non .n. p. se requiritur
ad aliud id, indepen.ter à quo pot aliud ea
ad aliud id, indepen.ter à quo pot aliud ea

Confirmatur 2. qa hinc seqtr ad nul-
lum effectum diuinae prouidentiae p. se requiri sciam
mam: sed hoc e. falsum; prouid. n. diu. vt
pote perfectiss. adaequate concepta dt complecti oem
suam, oemq modum cognoscendi, n. inuoluentem
imperfectionem: q. falsum e. ad voluntatem effica-
cem glae p. se n. requiri suam mam. Probr min.

qri oīs effus diuinæ provid.ᵈᵉ l. ē liber, l. ne-
cessarius: sed ad effus necessarios p. se n̄. requi-
ritur sua mā: vt p. se stat, neq ad liberos: cum
independentes à sua mā possit Deus, illos efficaciter
velle, illasa eor. libert.ᵉ ergo hinc seqtr, ad nullum
effus diuinæ provid.ᵈᵉ p. se reqri suam mā.-

X. Et distinguen. maj: si voluntas,
ea, seqtr, suam mā n̄. reqri ad conciliandam
libert.ᵉᵐ creatam cum prædest.ᵉ prout hæc im-
portat intent.ᵉᵐ glæ, concedo; prout importat elec-
tionem medior. liberè et infalibr inferentium glam,
nego. Hæc n. electio cum sit infrustrabilis, et
eligat mā infalibr infer.ᵒ glam, taliaq mā n̄.
cognoscat Deus, nisi p. suam mā, inde ē hanc
reqri ad opat.ᵉᵐ prout hæc importat elect.ᵉᵐ ē.
n. sua mā præcipue inuenta à nris DD. ad
componendam grā efficaciam cum libert.ᵉ creata,
grā autem efficax ē. obiectum prædictæ elect.ⁿⁱˢ n̄. in-
tentionis efficacis glæ. Sm. se.-

X Ad. 1.ᵘᵐ confat.ᵉᵐ distinguo ant. hinc
seqtr

sequi, n lædi libert.em &c. si Deus a posteriori sig = 53
non eligat ea m.a, quæ p. sciam m.am cognoscit
indeferenter, et infallibiliter conjungi cum actu amoris;
concedo = si independenter à tali scia faciat elect.em
mediorum, nego. si .n. faciat elect.em independenter à
scia m.a, cum Voluntas div.a prædefinitiva amoris
sit infrustrabilis, electio dt. esse mediorum ex se,
et ab intrinseco infallibiliter inferentium amorem:
aliogn prædefinitio exponetur frustrat.i Dalia
autem ôa tollunt libert.em. —

Ad 2.am confirmat.em Nego maj. Ad
probat.em concedo maj. et min. quantum ad 1.am
partem, et nego quantum ad 2.am. Et .n. ad præ-
definit.em actus liberi, sm q. actus est indifferens
ad libert.em l. eius negat.em p se n requiritur in
Deo scia m.a; ad prædefinit.em tn actus liberi,
vt liber est requiritur p se scia m.a: qa vt libera,
n pôt prædefiniri, nisi Deus cognoscat, se hêre
m.a, qa infallibiliter ponat illam, vt liberum; aliogn
prædefinitio erit frustrabilis; n cognoscit autem Deus
talia m.a, nisi p sciam m.am: requiritur ergo scia m.a

D se ad eam partem providentiae quae est intra definitiva actuum liberorum, ut talium: nec enim ad eam partem, quae est electiva mediorum infallibiliter inferentium actus liberos, ut liberos. -

Sectio 7.a

(Voluntas absoluta et efficax conferendi gloriam, ut coronam, potest esse in Deo ante absolutam praevisionem meritorum.)

I. Sic DD. relati d. 1. Sectio 3.a relatos pro 3.a Probatur, quia potest Deus efficaciter intendere finem eo modo, quo cognoscit, esse in sua potestate media infallibiliter inferentia finem: Sic enim certissime et infallibiliter intendit finem; sed Deus ante ad absolutam praevisionem meritorum cognoscit, esse in sua potestate media infallibiliter inferentia gloriam ut coronam: cognoscit enim per scientiam mediam, quae antecedit praevisionem absolutam meritorum, se habere auxilia efficatia infallibiliter inferentia infallibiliter et libere perseverantiam finalem, et liberam infallibiliter inferentem gloriam, ut coronam: ergo potest Deus ante ad absolutam praevisionem meritorum intendere efficaciter gloriam, ut coronam. -

confirmatur

IV. Confirmatur 1. quia gloria respicit adultorum habet rationem mercedis, sive coronae, ut est doctrina tridentini; sed merces potest efficaciter intendi ante actualem existentiam, et praevisionem absolutam operum, quorum merces est; ut patet in mercenario intendente efficaciter mercedem operis dicti illis quaerere, antequam ea ponat, haecque absolute praevideantur: ergo potest Deus efficaciter intendere gloriam ut coronam, sive mercedem ante absolutam praevisionem meritorum habentium rationem operis, quibus tanquam merces debetur gloria, et pro quibus confertur. —

V. Confirmatur 2. quia non minus venditio exigit existentiam solutionis quam praemium existentiam meritorum; nemo enim vendit solutionem mere possibilem, sed solum conditionate futuram; sed potest quis efficaciter velle venditionem domus, vel vestis (in margin: vestis—) ante absolutam existentiam solutionis: ut quando si certo sciat offerendam esse solutionem si domum vel vestem venditioni subjiciat, ut patet in his, qui merces suas ad mundinam conferunt; volunt efficaciter eas vendendi, antequam videant pretium, sive solutionem absolute existentem. Ergo et poterit Deus efficaciter velle gloriam ut praemium ante absolutam praevisionem meritorum.

X. Dices, huiuscemodi voluntates a nobis prolatas non esse efficaces, ergo seipsis immediate non

inferant suos effus, sed medijs alijs voluntatibus eligentibus media, eaque exequentibus. Sed Qa. 1a. qr ~~donati~~ dummo tales voluntates infalibr inferant suos effus, parum curamus, an dicendae sint efficaces l. n. qr seipsis immediate eos n. inferunt, solum n. contendimus, posse Deum infalibr, et infrustrabr intendere gloriam, vt coronam, ante ad praevisionem absolutam meritorum.

R. Qa. 2o. qr cois philosophia admittit intentiones efficaces, sed hae plerumque n. inferant suos effus nisi medijs electionib. et executionib. vt pt experientia: g. n. e. de ratione volunt. efficacis immediata effectuum illatio. —

O. Dices vlterius, praedictas volunt. tium in argumento tium in contrat. allatas, n. ee. efficaces, qr finis, et media absoluta talium voluntatum ss. in alterius ptate. V.g. actus liber, q. medium e. ad consecutionem gloriae, vt corona e. in ptate creaturae, praemium in ptate ementis, et autem opa mercenarij, quae media ss. ad mercedem sint in ptate mercenarij, cum tn merces n. sit, nisi in ptate conducentis opa, repugnat

nat mercedez effacitès intendi à mercens. —

Sed d.ª è 1.ª qr pta intendunt hões, et qdez effacissimè, quæ tñ ss. in alterig ptate (v.g. honores, et divitias; ideoq alij navigant, alij militant, alij literis dant opaz, et sic de alijs, quæ oia pcedunt ex volunt.e effaci eorz quæ ss. in alterius ptate: ſg. vix ulla in humanis eè intentio, l. electio effax, si ad has regreretr, rez intentaz l. electaz, ñ. eè in alterig ptate: qdqd n. cupimus, et hēmus, è in alterius ptate, qmuis jure, l. injuria pot. aliud nobis id impedire, l. eo spoliare: ſg. pot Deg effr intendere glaz, vt corona, et ma, licet actg liberi sint in nra potestate. —

D.ª 2.ª qr voluntas effax è duplex. una infrustrabilis, altera frustrabilis. 1.ª exigit, inferre mã infalibr inferentia rez volitaz, præsupposita scïa talis ilat.s; qdqd sit de ptate alterig in rez volitaz. 2.ª exigit, inferre ma quæ hic et nunc magis idonea apparent ad ilat.ez rei volita, qdqd etz sit de alterig ptate in rez volitaz. 1.ª solè hēt Deus, 2.ª solus plerumq

hent hões, ideoq effaces eor voluntates

sæpe sæpius frustrantur: q. ee. l. n. ee. ma

in ptate alterius partis refert ad vtates efficaces.

R. Dr. 3º. qr ex nris plationib. satis in-

fertur, porre deum ante præuisa absolutas meritor

intendere glam, vt coronam, tali vt vi illius in-

tent. teneatur ponere ma infaliter inferentia

glam, vt coronam, siue talis intentio dicatur effax

siue n. loq ma sint in alterius ptate: l. eoq

se ipsa immediate n. causet suum effum: sed so-

lam primum, q. e. de re curamus, et 2m. q. e. de

pura voce contemnimus. q. pred. solut. ss.

de x. rem, et mere voces ad eludendam vim ar-

gumentor. —

Sectio 8.ª

Argumta. qq. huiuscemodi voluntas impug-

natur.

R. Primum. e. qr huiuscemodi voluntas

conferendi glam ante præuisa absolutam meritor

eet oino gratiosa, et liberalis: tum qr ad eam deus

n. tenetur ex justa. aut fidelitate: tum qr me-

rita solum conditionate præuisa nullam hent vim

mouendi

mouendi in ordᵉ. ad coronã ȓ. premium:
sed eo ipso n̄. pōt eē Voluntas ɔferendi glam
Vt coronã; Corona n. n̄. ɔfertr gratiose et liberat.
sed onerose, et pp̄tr merita. g. huiusmodi
Voluntas repugnat. —

Ɑ. Ɔfirtr 1. qr velle, dare glã ante
præuis. absolutã meritorũ, ē velle, dare glã
gratis: n. n. mouent merita, nisi post eorũ præ
uis. absolutã: sed velle, dare glã vt coronã,
ē nolle, dare glã gratis: corona n. vt talis, non
ɔfertr gratis; g. Voluntas, quæ vult glã con-
te præuis. absolutã meritorũ, glamq vult, vt
coronã, repugnat: vult n. et n̄. vult ídẽ obiectũ
gratis. —

Ɑ. Ɔfirtr 2. qr qndo Deus dat glã in
tpore adultis, dat glã ex just.ᵃ ȓ. quasi just.ᵃ
et nullo mō gratis; sed eod. mō dat Deus glã
in tpore, ac voluit, illã dare ab æterno: alioqn
saltẽ quoad modũ, frustraretr diuᵃ Voluntas;
siqdẽ vno mō voluisset glã ab æterno, et alio
eã daret in tpore. g. repugnat, Deus voluisse ab
æterno dare glã gratis ante præuis. absolutã
meritorũ. —

Ɑ. R. distinguen. maj. Huiusmodi Vo-

luntas Vta eet divo gratiosa, et liberalis. ex parte obi fralis, ocedo: ex parte obi mralis, nego. eet sg. ea voluntas ex parte obi fralis liberalis, quatenus Deus ad eam moueretr, purè ex divª. bonitate inclinante Deus, ad se omunicandum Creature ronali p. sui Visez. Non. vº. eet liberalis ex parte obi materialis, quatenus talem omunicatez n. vellet, nisi sub onere meritorz ex parte creature eius, volendo glaz. n. quomolibet, set vt coronaz.-

R.- Nego deinde min: Corona n. pot oferri gratiosè et liberalr ex parte obi fralis actus oferentis eaz, dummo ex parte obi mralis onotetr onus meritorz. Vt pt in Principe, q. pot ex motiuo frali ostendendi majestatez potentie, et dignitatis, velle tn merito militez coronare, quia voluntas fralr ofert coronaz gratiosè, cuz dependª. tn ab onere meritorz ex parte obi mralis.-

R. Ad 1az ofratez distinguo maj. Velle, dare glaz &a. e. velle, dare glaz gratis, ex pte obi fralis, ocedo = ex pte. obi mralis, nego: et distinguo min. Velle, dare glaz, vt coronaz &a.

eet

.e. nolle, glaz dare gratis ex p.te obi mralis, 3 ce=
do: ex parte obi fralis, nego; Corona n.tr
n̄ 3feratr gratis, taz ex p.te obi fralis, quiaz ma=
terialis, pot tn̄ 3ferri gratis ex p.te obi fralis,
et n̄ gratis ex p.te obi mralis; nec v'llaé re=
pugnantia in eo, q qs. velit idez obuz gratis, et
n̄ gratis, dummo vnuz se heat ex p.te obi
fralis, alteruz v.o ex p.te obi mralis, vt pt in
exemplo Principis s. posito. —

V. Vbi notanduz cuz Scot. et aliis
theologis proposit.es has, Deus gratis vult da=
re glaz; Deus vult, dare glaz gratis. es valde
diuersas. Prima n. significat, q Deus allectus
bonit.e sua velit, dare glaz, etsi n̄ vellet, eaz
dare sine meritis. 2a n. significat, Deuz
n̄ soluz velle, dare glaz, allectuz sua bonitate;
veruz etz velle, eaz dare sine meritis, quare
1a, loquendo de facto, vera é: inquiunt, 2a.
v.o falsa, q alij explicant, dicendo, Deuz vo=
luntate intentiua velle, dare glaz n̄ pp̄ter me=

vita: sed p. merita. Alij v. dicendo, Deus voluntate intentiva velle, dare glaz gratis ex pte actg. n. v. gratis ex pte obi. —

V. Quod oes solutes in re cuz nrae conveniunt; nra tn sustinenda, qi expeditior ad expellenda aequivocates quae ex alijs nascuntr facile, et sponte. Ad 2m. contrat. distinguo maj. quando Deus dat glaz &c. voluntate executiva, concedo. Volunt. intensiva, nego. itaq. Deus in tpore eod. mo. dat glaz, ac voluit illaz dare ab aeterno; cumq ab aeterno voluerit, dare glaz duplici actu, vno ante praevis. absolutaz mitoz, eoq gratioso ex pte obi fralis; et altero post absolutaz praevis. mitoz, eoq oneroso, et iusto ideo ex pte obi fralis, in tpore dat glaz nullo mo gratis actu executivo, dat v. gratis actu intentivo: vterq n. actg ab aeterno, et in tpore e in Deo, et vterq suo mo in tpore confert glaz.

2m. e.

R. 2m. é, qi si Deus ante ad praeuis.ez absolutaz mtorz vellit, oferre gtaz, ut coronaz, necesse eet, ponere in eo duplicez actz efficacez ca. gtaz, vnuz, quo gratis vellet dare gtaz in intent.e et alterz, quo vellet, dare gtaz n. gratis, sed ex iust.a l. quasi just. in exe cut.e ut nos ipsi fatemur: sed hoc e falsuz; cuiz -n. vterq actus sit effax, alter eorz superfluit: g. voluntas oferendi gtaz ut coronaz, ante absolutaz praeuis.ez mtorz, ut pote superflua, n. datr in Deo.

R. Ofitr 1.o qi voluntas effax, et infrustrabilis talis é. ut inferat infalibr effuz, eidemq det exist.az: sed voluntas intentiua gtae ponitr à nobis effax, eaq infrustrabilis: g. dat exist.az gtei, conrq voluntas execut.a diuino superfluit. Ofr. 2.o qi, posita praedicta intent.e in ea videt Deus gtaz futuraz: tuz qi ea é effax; tuz qi, ea posita, gta n. manet pure posis, sed infalibr futura, ideosquè

existens p. aliqua diffra tporis. Ergo quacumque alia Voluntas execut.a e. superflua et impotis.

R. - Rx. concedendo maj. et negan. min. Et n. vterq actus sit effax, neuter eorum superfluit; tum qr diversimode exercent suas effacias in gtas, actus Vult intent. mediate; execu-tionis. v. immediate; tum qr actus intent. liberatr Vult dare gtas, execut. v. ex just.a l. quasi just.a - Ad 1.am confrat.em distinguo maj. Voluntas &c. Vt inferat infalibr suum effectum, eidemq det exist.am mediate l. imme-diate, concedo. Immediate tntm, nego. Volun-tas execut.a effax e. qr immediate dat exis-t.am effui, eumq infalibr infert; Voluntas v. intentiua effax e. qr infert infalibr elect.em et actum Volunt. executiuum, a quo immediate effus het exist.am —

R. - Ad 2.am confrat.em distinguo maj. po-sita predicta intent.e, in ea videt Deus

tanqm

Tn͞q̄m in cā mediata futuritionis: Ͻcedo: tn̄ 63
q̄m in cā immediata: nego; Vt. n. ea in-
tentio sit effax, satis. ē. eē cā mediatā
glē, inferreq infallibr Volunt.ez execut.s quez
immediatē efficit graz; q ez sufficit, ne ma-
neat gla purē posis; purē eniz posita n̄ hent
cāz, quez adhuc mediatē infallibr inferant
eorz futurit.ez l. exist.az. —

Q. 3.m ē. qr nobis ꝓposita intentio,
electio, et executio distinguuntur; qr duz in-
tendimus finez, ignoramus, quenaz sint m͞a
magis ꝓportionata fini, ideoq post intent.ez
inquirimus ꝓport.ez mediorz, quā Ͻcepta, eligi-
mus mediuz magis ꝓportionatz; et quoniaz
dum mediuz, et idez. ē. de fine, ē executioni
mandanduz, euanuit intentio, et electio, et
in eis apparet diffas specialr, Volumus. p. actz
executiuuz media, et finez execut.i mandare:
Atq in Deo nulla ē. ignor.ᵃ nulla diffas, nulla
intent.is l. elect.is differa: sunt n. hē impfec-
tiones Deo indignē. Ꝗ. in Deo n̄. distinguntr

intentio, electio, et executio.

α. Confirmatr. 1.° qa quoties pot.ª exequens ē expedita, n̄ ē necessaria tot actuum multiplicatio: sed sola intentio effax applicat potentiam execut.ª ut pt in hente prædictam potent.am motivam, q. eo ipso, q efficaciter intendat, manus l. pedes movere, statim movet manum l. pedem: sed potentia exequens div.ª ē oīno expedita; ē n. oīpoa, quæ nulli subjacet impedim.to neq impfect.ni: ergo eo ipso, q effax Deus intendat gl.am, hæc intentio applicabit oīpotentiam execut.am absq ulla indigentia voluntatis executivæ distincta ab intent.e effaci.-

α. Confirmatr. 2.° qa voluntas ɔprehensiva finis ē voluntas eorum oīum, qqcum ɔnectitr finis: sicut n. cognitio ɔprehensiva obi ē cognitio oīum eorum, qqcum ɔnectitr obum; sic amor ɔprehensivus finis ē voluntas eorum oīum, cum qq ɔnectitr finis: sed finis effr intentus

ɔnectit

connectitur essentialiter cum medijs, eorumque execu-
tione: sine his n. nequit existere; alioquin
autem voluntas divina ex fin. ut pote perfectissima
est comprehensiva. ergo eadem est voluntas me-
diorum, et executionis. Contra in Deo n. distin-
guuntur intentio, electio, et executio.—

R. Negan. maj. Et n. plerumque in
nobis res ita se habeat, quandoque pot. ea multiplicitas
aliunde oriri, velut ex libero ipsius voluntatis modo per
unius, modo per plures actus se exercere, hocque ratione,
ut patet in eo, q. ex efficaci amore filiationis divinae,
sive gratiae habitualis, quatenus haec sibi bona est,
ellicit actum contritionis, quem hic et nunc cognoscit, esse
unicum medium ad talem filiationem. hic n. uno actu in-
tendit efficaciter gratiam, et alio ellicit contritionem n. ratione
perductam imperfectionum, sed quia hic et nunc judicat,
ita expedire. Sic Deus n. ratione illius imperfectionis
sed quia expediens iudicat, gratis velle conferre gloriam,
et velle eandem conferre ex justitia. vult eam du-
plici actu, sive formaliter, sive virtualiter distincto, vult
ex liberalitate in intentione, et ex justitia in executione.

Ad 1.am confirmationem distinguo maj. quoties possit ese
quando intentio, et executio pertinent ad eandem speciem

actus

actus; Ddo: qndo ad diversaz, nego. In exemplo n. ppposito vnicuz apparet obuz frale, et mrale; nempè motus manus ppter seipsuz: ideoq intentio, et executio ss. idez actus. At in intent.e et elect.e executioneq eß cc. qtaz apparet 2er obuz frale, vnuz liberalitatis in intent.e et alter, just.ae in execut.e ideoq et duplex specificè ponendus. e. actus liberalitatis vnus, et iust.ae alter.

(X. Ad 2az disguo maj. Voluntas cprehensiua finis. é. voluntas oiuz eor, Eor Virtualis. Cdo: fralis nego. cprehensiua. n. Voluntas finis solummo petit, amare media, qqsuz cnectitr finis, quatenus ctinetr in fine; cuz autz ma soluz virtualr, et vt in ea ctineantur in fine, n. v. fralr; inde é. amorez finis qntumuis cprehensiuz n. éé. amorez fralez, sed duntaxat Virtualez medior; adeoq stante intent.e finis superest locus elect.ae et execut.i frali mediuz. p actus Virtualr l fralr distinctos ab intent.e ex. naz, et capacitatez intendentis, eligentis, et exequentis. —

Y. Neq exempluz cognit.s cprehensiue Vrget; qr cuz intellus sit pôa necess. eo ipso, quod elliciat cognit.ez cprehensiuaz obi, haec dt terminari ad oia obi cnotata, cognoscibilia in obo. At Vo

Luntas

luntas, cum sit pot. libera, et amorem comprehensivum obi elliciat, propterea debeat, amare formaliter, quidquid formaliter est in obo, et virtualiter quidquid in eodem est virtualiter, pot. adhuc per talem amorem, nil eorum, quae scilicet virtualiter in obo, formaliter amare, sed talem amorem formalem relinquere electioni mediorum distinctorum vel virtualiter, realiter vel formaliter. —

Sectio 9.

Voluntas efficax conferendi gloriam, et coronam, non pot. esse in Deo ante praescientiam conditionatam meritorum. —

2. Probatur. quia voluntas divina efficax est infrustrabilis, ut saepe dictum est: sed voluntas efficax conferendi gloriam, ut coronam, ante praevisionem conditionatam meritorum non esset infrustrabilis. ergo ea non pot. esse in Deo. Probatur Min. quia ea voluntas non est infrustrabilis, quae non infert infallibiliter media infallibiliter connexa cum effectu in: infrustrabilitas enim intentionis dependet a mediis infallibiliter connexis cum fine, sive effectu, et ab infallibili cilatione eorum; ideoque si utrumque vel alterum deficiat, voluntas non est infrustrabilis. —

Atqui

CV. Atq praedicta voluntas n. infert in-
falliter mia connexa cum gla, vt corona: solum n.
infert mia, quae tunc praesupponerentur cognita,
cum voluntas n. feratur in incognitum: ante praevis.em
autem conditionatam mtorum, nulla cognoscuntur mia in-
falliter connexa cum glam vt corona: haec n. vt talis
pendet à meritis infalliter futuris, quorum infall.
futuritio n. cognoscitur, antequam cognoscantur futura
conditionata, cum .1. eorum futuritio sit conditionata. Ergo.
voluntas efficax conferendi glam ante praevis.em con-
ditionatam mtorum n. est infrustrabilis.-

CX. Confr. 1.o qa vt voluntas aliqua infrus-
trabiliter tendat in finem, dt vti medijs praecognitis,
vt infalliter connexis cum fine: defectu n. huius cog-
nitionis major pars humanarum voluntatum frustrabiliter
tendit in varios fines; sed ante praevis.em conditiona-
tam mtorum, nulla praecognoscuntur mia infalliter con-
nexa cum gla, vt corona: solum n. cognoscuntur me-
rita potentia, quae indiffera .ss. ad glam, vt coronam,
et ad eius negatm.: vt pt in meritis infinitis po-
tibus, quae n. conjunguntur cum glam vt corona. Ergo.
voluntas efficax glae, vt corae. n. pot ee. infrustrabilis ante
praevis.em conditionatam mtorum.-

Confr.

R. Confr. 2º: quia si quis vellet efficaciter obti-
nere dignitatem à Rege, frustrà vellet, quamvis
cognosceret, dignitatem esse potem, mediaque esse potia,
ad obtinendam dignitatem nisi praecognosceret, se habere
medium aliquod infallibiliter connexum cum dignitate, quod si ap-
plicaret, infallibiliter illam consequeretur: sed et Deus frus-
tratoriè vellet gloriam, ut coronam, et cognosceret, eam
esse potem, et merita esse potia, nisi cognosceret, esse in
sua potestate merita, quae si poneret, infrustra-
biliter inferrent gloriam, ut coronam. Ergo voluntas efficax
gloriae, ut coronae ante praevisionem conditionatam meritorum,
non esset infrustrabilis. —

R. Libenter concedent thomistae, ad in-
frustrabilitatem divinae voluntatis intendentis
gloriam, ut coronam, requiri suam conditionatam meritorum
atque affirmabunt, hanc habere Deum non per suam
[illegible], sed per suam simplicis intelligentiae quam
cognoscit merita infallibiliter futura, si ad ea crea-
turam praedeterminet: qua scientia praesupposita,
infrustrabiliter intendit Deus efficaciter gloriam, ut coro-
nam. —

R. Sed contra est 1. quia in primis contra [illegible] nostra

vt in ttº præfixa e. solu3 præreqsitu præuis. 3 cõditionatarũ mtorũ, vndecumq illa proueniat, vt Deus possit efficaciter intendere gloriã, vt coronã: sed hæc præuisio concedit insolut. Ergo ea potius promouet, quã remouet concl. nrãm. — Da 2º.

qr merita cõditionate futura ss. actus liberi cõditionate futuri: sed repugnat actus liber, si Deus ad eius creaturas prædeterminet, vt late pbaui in lib. de grã act. Ergo præuisio cõditionata mtorũ præreqsita ad volunt. efficacẽ gloriæ, vt corona, n. e cognitio sciẽ simplicis intelligentiæ, qua Deus cognoscit mta cõditionate futura, si creaturas prædeterminet ad ea; erunt n. mta, vt supponitr, et n. erunt mta, qr n. erunt libera. —

X - Dº 3º. qr sciẽ præreqsita ad gloriã vt coronã, e sciẽ, qua prænidentr actus liberi cõditionate futuri: mta n. cõditionate futura ss. actus liberi cõditionate futuri: sed sola sciẽ mediã e sciẽ actuũ liberorũ cõditionate futurorũ: hoc n. e obiectũ proprium sciẽ mediæ, prout distinguitr ab oi alia sciẽ. Ergo præuisio mtorũ cõditionate futurorũ præreqsita ad infrustrabilitatẽ intẽ. efficacis gloriæ, spectat, n. ad sciẽ simplicis intelligẽ, sed ad mediã. —

~~intell~~ Dixset

12. Posset alr, et forte n. improbabilitr, mdici, 63
Deus p. scias simplicis intellig. cognoscere, se posse
oia, quae voluerit, et oi mo, quo voluerit: ideoq et p.
eam cognoscere, se posse, conferre glas, vt coronas, si velit
tales glas voluerit, ne sibi defectura mta, qq. medijs
possit, illas, vt coronas conferre. Qua praesupposita cognit.e
divina voluntas infrustrabilitr tendit in glas, vt coronam:
n. g. reqritr ad hanc infrustrabilit.em sciam mam. Sed contra
e. 1. qr in primis decto nra, vt s. dicebam, solum con-
tendit, debere procedere ante praedictam volunt.em gle,
vt coronae, suam conditionatam mtorum, quaecumq illa
sit. —

13. Contra 2o qr Deus scit, se posse oia, quae
voluerit, et quomo voluerit, qr. scit, solum volitura
a dirèct.e sua scia: si n. sine ea vellet, forte multa
vellet, potia v.g. actum liberu sine judicio l. concursu in-
differenti, et sic de alijs: sed volitionem efficacem actus
liberi solum dirigit scia ma, hoc n. sola cognoscit,
qd creatura opatura sit, si ponatr in his circumstan-
tijs, qd si ponatr in alijs. g. si sine scia ma vellet
mta, vellet eas, l. qndo futura n. ss. l. qndo im-
potia ss. —

2. Contra 3o qr ex mirabili creaturarum

connexione, earumq conuen^a. concordia, et contra-
rietate, arguitur à philosophis, et patribus, summa
Dei sapientia, et Scientia; et non solùm volunt^s. eius vir-
tus, et potentia; sed si Deus omnia operaretur solummodo, pre-
lucente cognit^e. illa simplicis intellig^e, qua cognosceret,
se posse omnia quæ voluerit, et quomodo voluerit: ergo
vniuersalis ad rerum creat^em. et gubernat^em. omnia per se
præsupponitur in Deo Scientia, preter eam, qua cognoscit,
se posse omnia, quæ voluerit, et quomodo voluerit.—

Dicitur 4°: quia series, et effectus prædestinat^s.
arguunt in Deo non solùm summam rectitud^em. volunt^s
in bonitate misericordiæ, just^e. et aliarum virtutum: sed
etiam altitud^em. et incomprehensibilit^em. Scientiæ; aliogn ex
serie prædestinat^s. malè concluderet Paulus O alti-
tudo diuitiarum sapientiæ, et Scientiæ Dei, quàm incom-
prehensibilia sunt iudicia eius, et inuestigabiles viæ
eius! sed si ad volunt^em. efficacem conferendi gloriam, vt
coronam, quæ prædestin^o. est pars præcipua, solùm
præsupponeretur cognitio, qua Deus cognosceret, se posse
quæque voluerit, et quomodo voluerit, non argueretur in
Deo

Deo ex predestinatione altitudo, et incomprehensibilitas scientiae, et caetera, quae arguit Paulus. Praedicta namque cognitio non est alta, et incomprehensibilis, sed vulgaris, et plana hominibus adhuc aggrestibus: ergo praedicta scientia non sufficit ad predestinationem, sed alia ulterius, qualis est media; propterea requiritur.

V. Caeterum argumenta etiam convincunt, propterea requiri ad predestinationem illius effectus, scientiam in Deo non solum ex perfectione Dei, in quo omnis perfectio sine imperfectione debet reperiri, etiam ex indigentia ipsorum effectuum, qui apte, et congrue nequeunt ordinari, nisi procedant a sapientissimo artifice, eos producente ad instar perfectissimi exemplaris cogniti per infinitam suam, et sapientiam.

Sectio 10.

Difficultates contra doctrinam.

V. Prima est quia Deus independenter a scientia media cognoscit possibilitatem gloriae, ut coronae, et mediorum illam infallibiliter inferentium. Rerum enim possibilitatem cognoscit Deus per suam simplicis intelligentiae inde-

pendr à sua mia: sed ad Volunt.ez effacez, et infrustrabilez sufficit cogn.o potitatis finis, et me-diorz infalitor inferentiuz finez: per hoc n. mia redditr infrustrabilis Voluntas finis: q. anr ad praevis.ez 9ditionatez mtorz p. suaz miaz, pot Deus, effaciter Velle glaz, vt coronaz: hy. n. anr in praesenti idez significat, ac independr.

R. R. omittendo maj. et distinguen. min. ad Volunt.ez effacez &c qndo mia dependent adequate à libertate intendentis: 9do. qndo saltez inadaequatè dependent ab alterius libertate: nego. Tunc n. nisi post praevis.ez 9ditionatez existentiae mediorz n. pot finis infrustrabilr intendi: Neq ad hoc sufficit cognitio potitatis mediorz infalitor inferentiuz finez.—

R. V. g. Etsi ego cognoscaz, potesse Regez mihi infalitor 9ferre dignitatez, si ego et Paulus mihi eaz petamus, cognoscamq potez esse talez petit.ez hoc tn n. sufficit, ad hoc vt ego

infrustrabil

infrustrator velim, obtinere dignit.^{ez} usq dum cognos-
-cam, Paulum petiturum, si ego petiero; cum g. gla
ut corona dependeat à libert.^{e} creaturæ, n. pot
Deus, eam infalibr intendere, adhuc cognita poti-
tate medior, selt mtor, illam infalibr inferen-
tium, usq dum cognoscat, mta ee ponenda, si hoc
l. illo mo creaturæ auxilietr, q n. fit, nisi p. sciam
mediam.—

2.ª ẽ. qr independr à scia mã cog-
noscit Deus, creaturam rndere alicui ex infinitis
auxilijs, qq ad pseuerandum in gra pot. eam præ-
uenire: sed eo ipso independr à scia mã pot velle
eidem glam, ut coronam: hæc n. solum dependet à
libera pseuerantia in gra, quam Deus cognoscit
independr à scia mã. g. anr ad hanc, eiusque
prædis.^{ez} ɔditionatam mtor. pot Deus, creaturæ
effaciter, et infrustrabilr, velle glam, ut coronam.
Probr min. qr metaphisica necessit.^{e} necessarium
ẽ, creaturam rndere alicui ex infinitis auxi-
lijs, qq à Deo pot præuenire, ad pseuerandum

in gra: sed oē necessarius metaphisica necessitate cognoscit Deus independr à scia mā: hęc n. n̄. ē. de necessarijs, sed de contingentibus: g. independr à sua mā cognoscit Deus, creaturaz vndere &c.

V. Re. negan. maj. Ad cuius pbat.s distinguo maj. Metaphisica necessit.e necessarius ē. creaturaz vndere &a. ex supposit.e, q vndeat, cdo: independr à tali supposit.e: nego. Ois creatura alicui ex diuinis auxilijs vndet, itat n̄ vndet, vt possit, n̄. vndere. Ideoq necessitas vndendi, et pseuerandi in gra, solum ex supposit.e q vndeat, et in gra pseueret; an deuz auxilio vndeat. l pseueret creatura, non cognoscit Deus, nisi p. sciaz maz, antequam solum cognoscit, q si creat.a vndeat, vndebit, et quod perseuerabit, si pseuerauerit, q inutile ē ad volunt.es infrustrabilez.-

X. Sicut mihi inutile erit, ad volendum infrustrabitr, obtinere librum à Petro, cognoscere

q

q, si petiero, petam: et q donabit, si donauerit; Vtile n. erit, cognoscere, q donabit, si petiero: so-lum sq. vtilis e. ad qferendam glam, ut coronam, et ad eam, ut talem, infrustrator volendam, cognitio, quas Deus cognoscit, creaturas in gra pseueraturas, si eas prauenerit auxilio A. que cogn. ppria e. Sue Sme.) -

r. De a hac hanc mat. az dedimus. t. q. 3. sect. 3. et. 4. Vbi atr ad 1. az difficultatem res-ponsum e. Tct negan. eius maj. quam hic prop-tereà omissi, ut 2. solut. ad argum rnderem: quar, etsi neutra alterai opponatr, haec tn 2a. Vr facilior. Recole ibi dicta. sicut et p 2a. dif-ficult. quae dedimus lib. de scia Dei. q. 2. sect. 3. à. §. 4m. e. —

Sectio. 11.

Voluntas effax, qferendi glam, pot ee. in Deo post preuis. ez absolutam mtorz. -

x. Sic cōiter theologi, praesertim hi, quos p 2a. et. 3a. snia retulimus. Probr, qr nulla e.

repugnantia in eo q Deus, cognita bonitate glæ, et mtorum conditionate velit, conferre glam oibus si velit in gratia decedant: velitque insuper oibus conferre auxilia, quibus possint mereri glam; Ac tandem absolute prævisis quorumdam meritis, et perseverantia, sive decessu in grã, velit efficaciter eis dare glam: in hac n serie actuum divinorum nulla est oppositio, aut imperfectio ex parte Dei, neque implicantia ex parte creaturæ: sed tunc voluntas absoluta, et efficax, conferendi glam, esset in Deo post prævisionem absolutam mtorum, q n supponitur in prædicta serie prædestinationis. ergo talis voluntas potest esse in Deo.

C. Confirmo 2: quia propria beneficia vult Deus efficaciter conferre creaturæ post absolutam prævisionem eius operationes, ut sanitatem, fecunditatem, pluviam, et similia, quæ vult efficaciter Deus conferre post prævisionem absolutam orationum justorum pro obtinendis talibus beneficiis. ergo sicut hæc potest velle efficaciter post prævisionem absolutam orationum, potest et velle glam post prævisionem absolutam mtorum: eadem n est utrobique ratio. —

Confir

V. Cfr. 2° qr Deus oino libere vult gtaz: ideoq. n. tenetr illaz velle, cognita eius potitate, nec cognita futurit.e cditionata mtorz: sed ead. libert.e gaudet, cognita futurit.e absoluta mtorz: nil n. adhuc supponitr in Deo, q minuat libertatez eius circa gtaz. g. pot praeuis.ez absolutaz metitorz, pot velle, l nolle effat.r cferre gtaz: g. voluntas effax cferendi gtaz n. repugnat in Deo post absolutaz praeuis.ez mtorz. —

V. Sed. 3a dices, qr Deus n. pot velle effat.r cferre gtaz, nisi ordinate; alioqn inordinate, et imperfecte vellet: sed volens effat.r gtaz post praeuis.ez absolutaz mtorz gtaz inordinate vellet. g. huiusmodi voluntas repugnat in Deo. Probr min. qr inordinate vult, qcumq prius vult effat.r mdia quaz finez: sed gta habet ronez finis, et mta ronez mediorz. g. volens effat.r gtaz post praeuis.ez absolutaz mtorz, gtaz inordinate vellet

V. Cfr. qr eadez fratr voluntas, quas Deus vellet, dare mta, esset voluntas dandi

glaz: sed eo ipso repugnat, talez Voluntatez ee post absolute praeuisa mta; alioqn eadez fralr Voluntas eet ante praeuisa mta, cuz sit causa mtoz: et eet post praeuisa mta, cuz sit Voluntas, oferendi glaz; quae mo asseritr, ee post absolute praeuisa mta. g. eiusmodi Voluntas repugnat in Deo. Probr min. qi hec Voluntas eet Voluntas, dandi mta simul cuz pseuerantia in gra: n. n. vult Deus, oferre glaz, nisi ob huiusmodi mta: sed Voluntas effax soluz meritoz. e. fralr Voluntas glę: Voluntas. n. effax antecedentis infalibr cons inferentis. e. Voluntas oseqs. mta auz simul cuz pseuerantia in pra infalibr inferunt glaz. g. eadez fralr Voluntas, qua Deus Vellet, dare mta, eet Voluntas, dandi glaz. —

V. Ad ofrat.ez nego maj. ad cuius ofirmat.ez oo maj. et nego min. Voluntas. n. Antecedtis infalibr inferentis cons, qntumuis effax, n. e. fralis Voluntas oseqtis. sed solum Virtualis, quatenus infert Voluntatez fralez

et

et effacez ꝯseqᵗⁱˢ. l. (vt alij volunt) soluz ē interpretatiua vltaꝫ ꝯseqᵗⁱˢ. Nulla autꝫ ē repugnᵃ. in eo q vltaꝫ fralis antis, posito, et prævisso anteᵈᵗⁱ. inferat frales vltatez ꝯseqᵗⁱˢ. Contra nec in eo, q̄ habeat vltatez effacem mtorꝫ, et pseuerantiaꝫ in grā, que vltaꝫ his positis, et absolute prævisis, inferat voluntatez effacez glæ. —

Sectio. 12.

Voluntas absoluta, et effax ꝯferendi glaꝫ adultis, fuit ante absolute prævisa eorꝫ merita. —

V. Sic. DD. p. 1ᵃ snia relati. Quæ ꝯclᵒ difficilis ē pbationis. Cuꝫ n prædicto mō. l. opposito potuerit Deus, velle, ꝯferre glaꝫ, vno. l. altero determinate de facto voluisse, r̄one vlla, n̄ pōt. effatr pbari: sed, ad summuꝫ, ꝯjecturatr; si ad authoritᵗᵉᵐ Sacræ Script.ᵉ et PP. recurramus, vtraque snia p suā pᵗᵉ. refert PPˢ. vtraꝫ Sacræ

Script.ae testimonia: et utraq. ab altera
allata pbabilr explanat.—

Z. Probatr tn. 1. pars concl. nra ex epist. Paul.
ad Rom. 6. quia stipendium et gra inex dif-
ferunt, q illud sit pptr mta dependr ab eis, et
post praevis. absolutam eorum: gra autem sit antr ad
mta, et independr ab eis absolutè praevisis:
sed vita aeterna, sive gla, è gra: cum econ-
trà mors, sive ea tporalis sit, sive aeterna, sit
stipendium ex nup. relatum Paulum. stipendium
autem peccati mors: gratia Dei vita aeterna.
Ergo gla et divina utraq. cc. illam è ante abso-
lutam praevis. mtorum: mors autem, sive poena,
et utraq. divina cc. illam, post praevis. absolutam mtorum.

Z. Respondere pot. 1. vitam aeternam di-
ci gram, non qr ipsa gratis conferatr, nec qr in se
sit fratr gra, sed qr ipsa è in semine, sive in
radice, qualis è 1. gra actualis vel habitualis,
unde initium, et originem trahit glam. Haec expo-
sitio, ut minimum, è S. August. & S. Thomae)

3.a

D.ª tn Vz, qi lt expositio sit pbabilis, vtpote duorum Ecclesiae luminum, nihilominus tn negari, neqt, gratiam, quae solum in radice e grā, n ee pprie, et simplr grā, vt pt in eo, qui amico donaret centum nummos: deinde v.° totidem illi venderet equum; tunc n. equus n eet grā, lt donum, sed merces, et praemium; Et tn in radice eet grā, scilt in nummis gratis donatis. 13

V. Atq sim August. script.ª dt pprie intelligi; cum sine incommodo sic pot, intelligi: alioqn nil ratum, et firmum ex ea posset colligi: cum ea intenta ante praevis.em absolutam mtorum, sit pprie grā; nullumq sit incommodum in eo. q sic a Deo intendatr, Apostolo dicente gloriam, n solum in semine, et in radice; verum etiam in se, et fratr gratiam. —

V. Inderi, pot 2.° gloriam dici gratiam, comparando illam cum opibus naturalibus subi, n. v. eamdem comparando cum supernatalibus: ideoq lt detr a Deo dependr a subi operationib. supernatalibus, et post illarum praevis.em abtam, adhuc dici gratiam, qi in ord.e ad gloriam nihil conducunt opa

naturalia. Sed 3.ª est ratio, quia, licet expositio sit etiam probabilissima, eaque nos aliquando usi fuerimus: Sapit enim et maxime doctrinam August.ⁱ qui totus in refellendis Pelagianis, et semi Pelagianis, de debito, sive per modum meriti, sive per modum dispositionis negat operationibus naturalibus in ordine ad gratiam: ideoque gratiam dicit gratiam, quia naturalibus operibus indebitam.

R. Nihilominus negari nequit, non esse absolute, et simpliciter gratiam respectu subiecti id bonum, quod licet aliquibus subiecti operationibus non debeatur, aliis tamen debetur: Ut patet in corona sive honoris, sive pecuniae sit, quae collata militi propter egregia eius facinora gratia simpliciter non est, eo quod debeatur facinoribus: licet non debeatur operibus aliis eiusdem militis. v.g. cursui, cessioni, vel stationi; nec propter has praevisas ei conferatur: Quare cum gloria simpliciter dicatur gratia a Paul. necesse est eam intendi a Deo non solum independenter ab operationibus naturalibus, sed etiam ab operationibus supernaturalibus absolute praevisis.—

R. 2.º probatur 2.ª ratione, quia ex plerumque contingentibus probabiliter discurrimus, in quibus de facto, v.g. hanc matrem diligere cum filiis, quia plerumque

matres

Matres diligunt filios: sed plerumq intentio effax finis praecedit praeuis.ez absolutaz mtoz: praecedit n. plerumq electez effacez, à qua mā lent futuri lez. Vt pt in eo, q vult effacitr, vendere domz, prius n. lucrum vult effaciter, inde profuturum in eo, q. vult effar domuz, cibos, l. qd aliud emere. qui prius vult effar, bonuz inde resultans, siue id honestz, siue delectabile sit: g. cuz Deus vult effar gtaz p. modum finis, et mta p. modum medij, anr ad praeuis.ez absolutaz mtoruz, intendit effar gtaz.-

V. Dicer, qd qd sit in phisicis, in moralib. tn, volunt.ez effacez finis ee. post praeuis. absolutaz mediorz, scit mtoz v.g. volunt.ez praemij, comerz, et mercedis, post praeuis. absolutaz mti, certaminis, et Laboris. Sed. [illegible] ē l. qi exempla in nrs argumo alata, ss. in moralibz; ss. n. in rebus dependentib. ab actib. liberis, q. sr. morales, et radix ois moralitatis. g. falsuz ē, in moralibus, intent.ez effacez finis, ee. post praeuis. absolutaz mediorz, siue mtorum.-

R̷. Dª. 2º. qi ēt in moralib9 Voluntas effax premij. V.g. sit in execut.ⁿᵉ post preuis.ᵉᵃᵐ absolutaꝫ mtoꝝ; in intent.ⁿᵉ tn̄ voluntas effax antecedit talem preuis.ᵉᵃᵐ vt pt̄ in Rege, q. ēt militib9 strenue pugnantib9 præmia n̄ ꝯferat, nisi post absolutaꝫ præuis.ᵉᵃᵐ mtoꝝ: anr tn̄ Vult efficacit.ʳ bonuꝫ publicuꝫ Reip. dependenꝫ à milit.ᵘᵐ mtis, ad quæ, vt eos alliciat, eis vult præmia, et ꝓponit, offertꝫ mīa necessaria ad ꝓponenda mta. V.g. arma, et equos. —

R̷. Et ideꝫ pt. in mercede, quaꝫ ēt pater famil. in execut.ⁿᵉ n̄ ꝯferat famulis, nisi post preuis.ᵉᵃᵐ absolutaꝫ obsequioꝝ: anr tn̄ in intent.ⁿᵉ Vult effax bonuꝫ familiæ dependens à famuloꝝ obsequijs, ad quæ vt eos alliciat, Vult illis, et offert mercedeꝫ: ḡ. n̄ soluꝫ in phisicis, sed etꝫ in moralib9 intentio effax finis. ē antes preuis.ᵉᵃᵐ absolutaꝫ medioꝝ, siue mtoꝝ, horumq. elect.ⁿᵉ —

= Sectio. 13. =

Difficultates ꝯª. præfataꝫ ꝺct.ʳⁱⁿᵃᵐ

r. ā 1. ē. qi n̄ soliu ɔfert Deus glaz in tpore, et in execut. post præuis.e absolutaz mto=rũ: sed etz sic illaz voluit ab æterno ɔferre; redditr .n. rõ a priori talis vltatis Math. 25. nec alia redditr, nisi mta absolutè præuisa. Venite benedicti Patris mei, possidete paratz vobis reg=nuz ab origine mundi: Esuriui .n. et dedistis mihi manducare &c. Vbi apparet, rõnez à priori, et quasi caz motiuaz adæquataz vltatis diuinæ volentis ɔferre glaz, eé mta absolutè præuisa, scilt exhibitionez sibi, potionis, vestis &c. g. ea vltas n̄. ē. nisi post præuis.ez absolutaz mtoz; nulla n. vltas ē. nisi vbi, et qndo ē. rõ illius à priori, et ca illius adæquata motiua.

r. Cfr. qi ibidez mo dĩno eodez expri=mitr vltas infligendi pœnaz reprobis, ac vltas ɔferendi glaz electis: dicitr .n. discedite à me maledicti, in ignez æternuz, q. paratus ē diabolo, et Angelis eius: Esuriui .n. et non dedisti mihi manducare &c. sed vltas infligendi pœnaz repbis n̄. ē. ante absolutaz præuis.ez mtoz. g. neq vltas ɔferendi glaz electis

ē. ante absolutam praevis.em mtorum. Adde script.ae testimonium, Conciliorum, et PP. in qq. gta dicitr corona, et merces just.ae quae n. amantur, neq intendunt alicui, nisi post absolutam praevis.em mtorum.

R. Rx disquen. ans.; n. solum conferat Deus V.ra Vol.tate execut.a Cdo. intentiua nego. Intendit p. Deus misericordr, et liberatr. conferre gtam, vt coronam ante absolutam praevis.em mtorum, deinde eligit media gratiae, qua cognoscit infallibr. connecti cum mtis, et pseuerantia in gra. Quibus absolute praevisis ppter mta, et post eorum absolutam praevis.em vult, conferre gtam, quae Vltas ē execut.a Et de ea loqtr Script.a loquuntr Concilium et PP. cum Augus.t. dum docent, gtam eē coronam, et mercedem: Et mta reddunt p. rone adaequata a priori Vltatis conferendi gtam, et mta, dicunt, eē. causam quasi motiuam, et praecedere Vltatem conferendi gtam —

R. Ad confrat.em Cdo maj. et min: ibi n. ē. sermo de Vltate execut.a tam cc. gtam, quam cc.

circa ignem aeternum, quam utramque esse post praevisionem absolutam meritorum, et demeritorum. Et distinguo consequens quod neque voluntas conferendi gratiam efficacia executiva Deo. intentiva nego: quod si roges, cur sit non detur voluntas intentiva ignis aeterni ante praevisionem absolutam demeritorum, sicut datur voluntatem intentivam gloriae antepraevisionem absolutam meritorum? Respondeo, rationem petendam ex dicendis in disput. 4. de reprobatione, ubi probabimus reprobationem esse post praevisionem absolutam demeritorum. —

Interim sufficiat, nullum stare fundamentum in Scriptura, concil. vel PP. ad talem voluntatem circa poenam ponendam, cum detur relatum secundum super. ad ponendam voluntatem antecedentem circa gratiam. Insuper rationem finis in gloria quae suadet ad ponendam voluntatem antecedentem circa illam, cum non reperiatur in poena, quae non est bonum per se sed ratione alterius, sive (ut alij dicunt) bonum occasionatum, hoc est ad vindictam culpae vel ad avertendum ab ea, suadet non esse ponendam in Deo voluntatem antecedentem circa poenam.

Scripturam autem Conc. et PP. dum insinuant, voluntatem circa gloriam esse post praevisa absolute merita

intellendos. eē de Vltate execut^a. et. n̄. in-
tentiua, sæpius à nobis dictū. ē. Ponimus autē
Vtramq Vltatē in Deo, qr intentiuaē suadent
la testimonia, quæ dicunt, glāē eē misericordiā,
donū, et grāē: executiuaē v°. eas quæ dicunt,
eē mercedē, brauiū, et coronā iustitiæ. quæ
testim^a. sine duplici ista Vltate minus pprie
intelliguntr, cc^a. quaē recolenda. ss. sect. 7. et
8. huius quæstion. —

R. 2^a. diffas. ē. qr numerus electorū valde exiguus. ē. si cferatr cū num^o. rejectorū, dicente Xp̄o Dn̄o: Multi. ss. vocati; pauci v°. electi: sed rō huius. ē. Deus .n̄. eligere, nisi eos, quos absolutè præuidit, bene opaturos, q. pauci. ss: sq°. huiusmi electio fuit post præuisa absolutè mta. Probr̄ min: qr, nisi ea sit rō talis exiguitatis, solum restat bnplacitū diuinū liberatr. l. misericordr operans; nil. n. restat aliud, q pariit, eē. rō: sed dedecet diu^{az}. liberalitatē, et misericordiā eē rōnē talis exiguitatis; tū qr exigua eēt libera

litas

litas, et misericordia; tum qr bonum ē communicativum, et diffusivum sui. Dedecet autem bonum infinitum adeò exiguè se communicare. Quod vero huius exiguitatis ē Deum non eligere ad gloriam, nisi eos, quos praevidet, ēē operaturos. —

R. Concedendo maj. et negando Min: Ad probationem concedo maj. et nego min. Non n. exigua eet liberalitas, et misericordia: non n. desumitur magnitudo harum Virtutum solum à multiplicitate effectuum, verum etiam, et praecipuè ab excellentia earumdem: tanta autem ē excellentia Visionis creatae, ut paucis communicata summè commendat liberalitatem, et misericordiam divinam. —

Non pot. obiurgari bonum infinitum non se exiguè communicare, dum paucis se communicat per Visionem beatam, ipsa etiam magnitudo communicationis praecipuè sumitur ab excellentia doni, quod communicatur, ut patet in Unione hypostatica, per quam uni soli humanitati communicatur Verbum, nec tamen ē exigua communicatio, l. non dedecens bonum infinitum: non sic dedecet bonum infinitum paucis communicari per gloriam, paucosque ad gloriam liberatur, et misericorditer eligi; et quidem argumentum evidenter retorquetur in

aduersarios, in paruulis electio ad gl[ori]am inde=
pendet à meritis, q. paucissimi s[un]t. respu n. elec=
tor[um]. ——

V. 3.a e, q[uia] hinc s[equere]ta sequuntur absurda.
Primum, q[uia] ex apprehens[ion]e tro[rum] d[ice]tat, e[ss]e c[ontr]a diu[ina]m
bonitatem, tot nullis eor[um] praeuisis demeritis à beatitud[in]e
excludere, et tam paucos ad eam eligere; secun=
dum, q[uia] etiam e c[ontr]a aequalitatem, et just[itia]m nullis prae=
uisis m[eri]tis, quosdam aeternae foelicitati, infoelici=
tati alios destinare: q[uia] haec s[ententi]a extinguit
studium p[ro]priae salutis, et zelum a[nim]ar[um]: sic. n.
unusq[ui]sq[ue] posset, secum vaticinari. ego. l. ante
ad meas op[er]at[ione]s sum praedestinatus. l. n. si
primum, et nullas op[er]at[ione]s ponam, saluabor:
praedestin[atio] n. diu[in]a e. infrustrabilis. si secun=
dum, q[ua]ntumuis bene operer, n. saluabor: nul=
lus .n. n. praedestinatus, saluatur. quod di=
lemma etiam p[ro]bat, n. e[ss]e curandum de alior[um] spi=
rituali salute; ideoq[ue] abjiciendum e[ss]e animar[um]
zelum, q. c[on]sistit in cura. et solicitud[in]e salutis
sp[iritu]alis p[ro]ximor[um]. s[ed] q. praedestin[atio] n. e. ante
absolutam praeuis[ione]m m[eri]tor[um]. ——

R[esp]o[ndetur]

Q5. R. negan. ans; ad primum ab- 38
surdum R. Deum ante praevis. eas absolutam me=
ritorum nullum à gloria positive exclusisse, sed
solum ad eam non elegisse. Non est autem contra div.
bonitatem tam paucos ad gloriam eligere ante prae=
vis. absolutam meritorum, ut patet in exemplo par=
vulorum. Ratio est, div. bonit. se à dextra libere
communicare absque ulla necessitate ad melius vel ad
optimum, quae ex parte Deum est: ideoque posse pro libito
pluribus vel paucioribus cum meritis vel sine meritis
aeternam foelicitatem velle vel non velle. Ad 2m
nego, Deum ante praevisa merita positive des=
tinasse ullum aeternae infoelicitati: solum non
destinavit multos aeternae foelicitati: nego de
inde, hoc esse contra aequitatem, et just. cum non crea=
tura ex se nullum habeat jus ad aeternam beatitu=
dinem vel gloriam, nulli Deus injurius est fiamur
ad merita quoad eam velit, non vero alijs.—
Ad 2m R. id dilemma esse fut
facillimum. Ideo ei unusquisque vadebit, conceden.
ans. scilicet se esse praedestinatum vel non praedestinatum,
tamen non neutrum determinate sciat; ex parte vero obr

et Dei, alterum detrahere est; est n. duplex contradictorium; ideoq. ab utroq. recedi non potest fieri praecissio: Dato autem quod sic praedestinatus, negabit sequela, scit se salvandum, etsi nullam operationem ponat. Et ratio est se esse praedestinatum per merita, et per operationes Et non sit praedestinatus propter merita, et propter operationes ideoq. repugnat, se esse praedestinatum, et adhuc non operari. Solutio constat ex dictis sect. 8. praesertim §. ubi notabam cum Scot. Dato autem quod non sit praedestinatus, negabit etiam, scit se non salvandum, quantumvis operetur: repugnat n. esse impotentem se operari operationes infallibiliter connexas cum gratia quam operationis nomine hoc intelligimus, et se non esse praedestinatum: nullus n. non praedestinatus elicit operationes infallibiliter connexas cum gratia. —

IV. Utrum possit, a nullo esse abjiciendum rebus aliarum. Ratio est posse esse praedestinatos per praedicationes et orationes aliorum, eorumque curam, et solicitudines quatenus innumeri-ss. praedestinati. Ut. g. tali praedestinati

coopentur

q cooperemur, nobis oibq incumbendum e. aliorum 19
saluti: nisi n. Deus prævidisset, nos tali saluti
incumbituros, eos n̄ prædestinasset p. nram præ-
dicatem, oratem curam, et solicitudinem. —

Melius q. quicumq sibi suadet, sic secum
ratiocinabitur: quicumq e. prædestinatus, et talis sit,
anor ante præuisem absolutam bene operationis, prædes-
tinatus tn. e. p. benam opatem et dependenter ab illa:
q. vt ego sim prædestinatus, mihi bene opandum e.
alioq. si bene n̄. operor, prædestinatus n̄. sum,
cum n̄ bene operans sit prædestinatus. —

4a. e. qui prædestinatus adhuc ex sup-
posit. prædestinatus pot. gratiam amittere. Pro qui aliàs
frustrà diceretur in oratione Dnica, adueniat reg-
num tuum; frustrà n. ab alio petitur, q amitti n̄.
pot. — 2o. qi aliàs, q. e. Vas electus in gla, n̄ posset,
ppria iniqtate se efficere Vas contumeliæ, et dam-
nationis, ca. Paul. 2. ad Timoth. 2. — 3o. qi electo
frustrà diceretur Apocalyps. 3. Tene, quod habes
ne alius accipiat coronam tuam. Respondereret n. quod
corona mea e. in manu Dei, de qua nullus alius pot

eaz rapere. Ideoq de ea n. ss. solutus. - 4º qr aliàs praedestinatus n. posset, fieri reprobus, q. e. cra D. Paul. 1. ad Corinth. 9. Castigo corpus meuz &ca. ne forte, cuz alijs praedicaverim, ipse reprobus efficiar.

V.- Atq. si praedestinus eet ante absolutaz praevis. meritorum, praedestinatus ex supposit. praedestinat. n. posset, gratiaz amittere. Solus n. pot. gratiaz amittere p. malaz operat. per hanc autz n. pot. amitti, q. anr ad oez operat. iaz in aeternum praehabetur, quatr hetur gratia praedestinato ex vi elect. antecedentis praevis. absolutaz meritorum. G. praedestinus ad gratiaz n. e. in Deo anr ad praevis. absolutaz meritorum.

V. R. distinguen. maj. Praedestinatus rca pot. gratiaz amittere pôa anteced. cdo. pôa consequenti, nego. Solut. explicui q. 1. sect. 3. n. 1. - Vn pt ad 1m: n. n. frustra dicit praedestinatus adveniat regnum tuum: cuz tale regnuz posset, amittere pôa anteced. lt n. pôa cseqt. Ad 2m. R. posse euz, q. e. vas elect. ppria iniqte.

poa antecedti se efficere Vas damnatum, neque aliud insinuare Paulus ibi relatus. — Ad 3m Rs id non frustra dici praedestinato, neq. hunc apte vnsurum, si videret, vt ibi dr: instaret n. 2o eum: ut corona tua sit in manu Dei, est tn poa antecedti in manu tua, de qua poa sitr antecedti pot aliquis eam rapere: ideoq. de ea deber. ee solicitus. —

V. Vn pt ad 4m q. distinguitr, praedestinatus non posset fieri reprobus poa reqta. Pdo: poa antecedti illi de nego. Quare merito Paul. castigat corpus suum, et in servitutem redigit, ne, cum alijs praedicauerit, ipse reprobus efficiatur. Pot. n. poa antecedti reprobus effici. Adde, oem praedestinatum voluntate insistentiua ee talem p merita, et non ppter merita. ideoq debere ee solicitum de meritis, et bonis operib. Alioq. non praedestinatus, sed reprobus erit. Oret s. praedestinatus, ab oi iniqtate se abstineat, castiget corpus suum: p. haec n. e praedestinatus, et non independtr ab illis. —

= sectio 14. =

Absolutr. q. odclusionib. inferendis. —

1. Dico. Non solum electio hoium ad gloriam verum etiam Angelorum, fuit ante praeuisa absolutam

mtorũ. Probr. qr gla. n. solũ respu ho=
minũ, verũ etiã Angelorũ, hēt rõnẽ finis. n.
n. extat finis alius particularis actio, ad quẽ
Angeli possint, à Deo destinari, preter Deũ
immediatè videndũ: et vt ē in se amandũ,
in qqs stat gla, sive beatitudo; sed qr gla hēt
rõnẽ finis respu hoĩũ, hi eliguntr ad glã
ante praevis. ẽz absolutã mtorũ. ḡ. et Angeli.
ḡr; qr hoẽs eliguntr ad glã ante praevisa
mta: ḡ. et Angeli: eadẽ n. ē vtrorumq
rõ.

C. 2a. De lo. Non solũ electio ad glam,
verũ etiã electio ad detratũ gradũ glæ v.g. vt
quatuor l. vt octo, fuit ante praevis. ẽz absolu=
tã mtorũ. Probr. qr gla in quocumq gra=
du ḡsideretr, hēt rõnẽ finis: sic n. gra in quo=
cumq gradu ḡsideretr, hēt rõnẽ medij; calor
in quocumq gradu rõnẽ caloris, et idẽ ē de
reliquis qualitatibus: sed qr gla hēt rõnẽ
finis, electio ad illã ē ante absolutã prae=
vis. ẽz mtorũ. ḡ. cũ in determinato gradu hēat
rõnẽ finis, electio ad detratũ gradũ erit ante pre=
vis. ẽz absolutã mtorũ.

ḡr.

Ifr. 1. qd electis ad primum gradum glae fuit ante praevis. mtorum: ergo ad quemcumque alium detractum gradum: eadem n. e. ro cuiuscumque alterius detracti gradus. —

(2. Sed 2º. dices, qd glia in gradu detracto nil aliud e. quam Visio Dei, et in Deo Visione

Visio mitorum, p. quam prevenit e. ad talem Visionem, sive

que) gradum glae: sed repugnat Visionem mtorum esse ant. ad mta: ideo n. mta videntur, qd. ss: n. v. ideo ss. qd videntur. ergo repugnat electio ad detractum gradum glae esse ante praevis. absolutam mtorum. - Ifr. qd propterea in nra scientia Visionis n. e. ca futurorum, neque illa antecedit, qd illorum Visio e.: sed detracta glia Visio est mtorum e.: ergo n. e. eorum ca, neque illa antecedit. —

(R. Rx. concedendo maj. et distinguendo min. Repugnat Visionem &c. in executione Ddo, in intentione, nego. Sicut n. in executione praecedunt Visionem mta in genere quasi cae efficientis; ideoque e. Visio, qd ss. mta, quae videt, et n.

5. e.

econuerso; et Titr in intent.e in genere cae finalis Visio praecedit mta: ideoq. ss. mta, Vt Videantr, et n. econuerso: qr coe e. oi ce finali, quae etsi in execut.e supponat mta: in intent.e ad eamdez praesupponitr. Ad Cfrat.e 3 Nego Maj. Non n. e. de rone Visionis n. antecedere obuz. Verbuz n. diuinuz pcedit ex Visione sui ipsius, et Spus Sanctus quez Visio antecedit Verbuz, et Spuz Stez, quorz Visio e: alia e gr. ro, quare scia Visionis n. sit ca futurorz, scilt qr cuz necess. inferat futura, si aliunde vt ca, futura antecederet, eet supp.o ans, eorz euertens libertatez. —

Cr. 3a. dico electio effax hoiz praedestinatorz ad glaz fuit ante praeuis.ez absolutaz peccati originalis, et actualis. Probr, qr mta ll. demta hoiz, Vt pote actus liberi creati, in eodez signo ronis cognoscuntr à Deo. N n. e. ro, cur Vnus prae alio, et in diuersis signis cognoscantr. sed anr ad praeuis.ez absolutaz mtorz e. electio

tis hominis ad gloriam. Ergo et ante praevisionem peccati

actualis, et originalis, quod est demum liberum per-

sonale in Adamo, et originale in eius descen-

dentibus. Tandem quia ante merita, quae sunt media condu-

centia ad gloriam, fuit electio efficax ad hanc. Ergo

et ante omne peccatum, sive actuale, sive originale.

Quod est impedimentum ad gloriam.—

Q. 4a. Dico. In serie praedestinationis

necesse ~~Infert~~ est ponere actus quosdam spec-

tantes ad ordinem intentionis, et alios ad ordinem execu-

tionis, ita ut omnia, quae sunt priora in intentione, sint

posteriora in executione. — Declaratur. 1o.

intendit Deus gloriam praedestinato: 2o. eligit, ut

medium ad illam, gratiam habitualem coniunctam cum

perseverantia finali. — 3o. eligit merita, quibus gratiam

habitualem de congruo, et de condigno mereatur.

4o. eligit auxilia congrua, sive efficacia, ad haec

merita ponenda, quibus expletur ordo intentionis.—

Q. Deinde in ordine executionis Deus primo

applicat suam omnipotentiam ad productionem auxiliorum con-

gratiorum, sive effectivum. 2º. ad productionem meritorum; 3º. ad productionem gratiae habitualis coniunctae cum perseverantia in gratia. 4º. denique applicat suam omnipotentiam ad productionem sive collationem gloriae propter merita absolute praevisa coniuncta cum perseverantia in gratia: quo expletur ordo executionis, in quo videre licet, ea esse posteriora, quae priora erant in intentione et econverso; ea esse priora, quae in alio ordine erant posteriora.

[illegible] Deinde probatur, necesse esse ponere in divinis actus spectantes ad duplicem istum ordinem, actus in quam formaliter et ratione nostra distinctos: ideoque duplicem istum ordinem ratione nostra, et cum fundamento in re distingui; quia quae in creatis realiter distinguuntur, formaliter et ratione nostra in divinis distinguuntur: aequivalentia enim plurium realiter distinctorum est fundamentum distinctionis formalis: sed in creatis ordo intentionis et executionis eorumque actus realiter distinguuntur, ut est communis philosophorum sententia unde manavit proverbium, quod est primum in intentione est ultimum

in

in execut.^e: Sq. duplex iste ordo, et eius actus in diuinis fratr distinguuntur. —

X Fr. q̄d p. prędestinat.^em Deus intendit gl̄am, vt finem, et eligit gram, vt medium; per prędestinat.^em insup ponit ex caas, et executioni mandat gram, et gl̄am: sed ordo intent.^is nil aliud ē. quam intentio, et electio; ordo .v.^o execut.^is ē po=sitio ex.^a caas, siue executio finis intenti, et me=dij electi: Sq. in serie prędestinat.^is necesse ē. ponere ord.^em intentionis, et execut.^is; n̄. reatr distinctum, Sq. fratr: Alius n. conceptus fralis ē in=tendere gl̄am, alius eligere mā gratię, et alius gram, et gl̄am exeq. et ponere ex caas. Quę ꝯ.^a obijci possunt, soluta sunt sect.^e 8. a. § 2.^m ē. —

XI. §.^a ꝯcl.^o Et ordines isti, eorumq act9 fratr, et rone n̄ra distinguantr, ꝯ contra distinct.^e: Virtuali cōi, et Vulgari, quę sufficit ad fundam=dam distinct.^em ronis, n̄ tn̄ distinguuntr distinct.^e vir=tuali stricta, quę sufficit ad verificanda de eodem subo prędicata aliogn ꝯtradict.^a Probr, q̄j huius=modi distinctio, vt memini, in alijs materijs

saepè notasse; adeò difficilis ē. vt admitti n̄ debeat, nisi qndo alr mysteria fidei cum rone nali cponi, n. poss. ideoq n̄. admittenda nisi intr naturaz diuinaz et psonas intr praedicata necess. et ctingentia Dei, et inter ea, intr quae Vis cuentiae necessa cogit ponere. Aliogn tota philosophia et theologia invertitr. Sed lt n̄. admittatr distinctio Virtualis stricta in serie praedestinatis optimè cponuntr mysteria fidei, et ro nalis: huc usq n. cum sola distinctione rationis vtrumq cposuimus. q. ordines illi, eorumq actus solum fralr distinguuntr, et distinctione Virtuali sufficienti ad fundandam distinctionem ronis.

1. Sed cōa ē. 1. qr vnum, et ōinò indiuisibile tam realr, quam Virtualr n̄. pot ēē prius et posterius respu eiusdem. Prius n. n̄ ē posterius, neq posterius ē prius: sed intentio glae ē prior meritis absolutè praeuisis, et executio ē ipsis posterior. g. hi actus saltem Virtualr distinguuntr. 2o qr intentio glae ē actus liberalitatis, et n. just; executio v. ē actus justitiae, et n̄ liberalitatis: sed repugnat sine distinctione Virtuali

tuali, eundem actum esse iustitiae et non iustitiae liberali-
tatis, et non liberalitatis. ergo inter hos actus inter-
cedit distinctio virtualis. —

Q. 3.º quia volitio, qua Deus vult gratiam
Petro, distinguitur virtualiter a volitione qua vult
gratiam Paulo: potest non esse in Deo una voluntas sine
alia, quae separatio saltem probat distinctionem virtua-
lem; sed similiter executio gratiae ex iustitia potest separari ab
intentione ex liberalitate, et esse sine hac: diximus
n. sect. 11. posse esse electionem ad gratiam post absolutam
praevisionem meritorum: ergo huiusmodi intentio et executio virtualiter
distinguuntur —

Q. Respondeo ad 1.m distinguendo maiorem. Unum,
et omnino indivisibile realiter non potest esse prius, et pos-
terius, realiter, concedo: formaliter nego. Intentio autem
gratiae non est prior realiter meritis praevisis, sed solum formaliter,
neque executio posterior realiter, sed solum formaliter, cuius
ibi se formaliter distinguantur, inde est non implicare
unam formaliter esse priorem, et alteram formaliter posterio-
rem meritis praevisis, unam formaliter priorem, et alteram
formaliter non priorem: unam formaliter posteriorem, et al-

teraz fratr. n. posteriorez. Ad 2m. disguo maj. intentio e actus liberalitatis, et n. iust. sumpto ly non fratr, et prescissiue, cdo; sumpto reatr, et negatiue, nego. Qua etz rone solus fratr, et prescissiue ex. n. e. actus liberalitatis, n vo. reatr, et negatiue: ideoq int. reatr e actus iust. et exo liberalitatis, qi reatr. et virtuatr sunt ijdez actus. —

2. Ad 2m. nego maj. cuius suppositz disguo. Pot ee in Deo vna volitio sine alia, loquendo de volitionibo, que mo dantr in Deo: nego; loquendo de alijs potibo inter se et ablatis, que mo dantr virtuatr distinctis, cdo. — ideoq volitio, qua Deus de facto vult gtaz Petro n. pot separari reatr a voluntate, qua vult gtaz Paulo: sed eo ipso, q vna deficeret, altera quoque deficeret: qq deficientibo potuisset Deus substituere aliaz virtuatr distincta, qua vellet gtaz Petro, et n. Paulo. Vn pt ad majorez, que distinguitr sic, ex. gta ex iusta pot separari &c. loquendo de alia execut. poto

cdo

dico; de ea, quae de facto datur, nego. Potius
quod est electio ad gloriam post absolutam praevisionem
meritorum, loquendo non de electione, quae modo datur,
sed de alia virtualiter distincta ab ea, quae abso-
lute potuisset esse in Deo. —

Cl. Sexta Conclusio. Praedestinatio est certa,
et infrustrabilis. Probatur ex Joan. 10. ubi
Christus Dominus sub metafora ovium de praedestina-
tis inquit. Et non peribunt in aeternum, et non
rapiet eas quisquam de manu mea. Sed hoc
non esset, nisi praedestinatio esset certa, et infrustrabi-
lis; alioquin praedestinatus aliquis in aeternum pe-
riret, et raperetur de manu Christi — ergo praedestinatio
est certa, et infrustrabilis. Confirmatur, quia ex Aug.
praedestinatio est praeparatio gratiae, et beneficiorum,
quibus certissime liberantur, quicumque liberantur:
sed hoc esse non posset, nisi praedestinatio esset certissima, et
infrustrabilis, alioquin per eam non liberarentur
certissime praedestinati: nam non liberatur quis certissime
per id, quod incertum, et frustrabile est: ergo praedestinatio
est certa, et infrustrabilis. —

Ar. Sed 3.º est 1.ª qr. 2.ª Pet. dr. Satagite, vt p. bona opa certam vestram vocatem et electem faciatis. Sed hoc est electem sive predestem n. esse certam: frustra n. redditr certz p aliud, q ex se certz est. Eg. predestinº n est certa. 2º qr. si predestinº esset certa, predestinatg n. posset fieri reprobus; n. n. est certus actus, cuius obm pot ab se fieri: sed predestinatus pot fieri reprobus, vt insinuat Paulus. 1 Corinth. 9. Ne cum alijs predicauerim, ipse reprobus efficiar. Eg. predestinº n. est certa —

R. Rd ad 1.m ccedendo maj. et distinguendo min. hoc est: electem n. esse certam independentr à nrâ coopate. ccdo: dependentr ab illa, nego. Sepius dixi, certitudem electi desumi à scia mâ. presupponente coopatem nram cditionate futuram; ideoq electio ex se certa n est certitude pxima, que desumitr à scia et cooperate nra sed solum certitude remota, quatenus p se supponit sciam mam, et sit ab certam, inferta ma infalibr ad

ad gratiam, et ipsam gratiam, ratione cuius praesupposit. et illationis, si volueris, dicere elect. ex se, et ab intrinseco fratr certam, de voce n. contentam, tunc textus Petri sic explicandus erit. Satagite, ut per bona opera certam &c. faciatis, id est ostendatis, et manifestetis.–

R.o Ad 2m. disquo maj. si praedestinus &c. praedestinatus n. posset fieri reprobus, proba anti. ideo; pro anti. nego: negatio autem proba coentis sufficit, ut praedestinus sit certus cum eam per se supponat praedestinus: probam autem solum anr insinuat Paulus, dum insinuat, se posse fieri reprobum: solutum est saepe explicatum, ideoque ei ulterius nihil super addo.–

Disputatio 2a.

De causis praedestinationis

R. De causis, inquam, n. phisicis, et proprie talibus, sed moralibus, et improprie causis. Cum n. praedestinus sit actus liber Dei ab aeterno existens in Deo, et cum eodem realiter idem

tificatus, repugnat, eius vllas habere causas veras.
Procedit q. disput. de causis moralibus, quas
natura respu. prædestinat. sit a cæ. in eo, q. alli-
ciant diuinas volunt. ad prædestinandum, eam
tamen obtra frahia quasi moueant ad prædesti-
nationem.— Quæstio. 1.a
An ex parte prædestinati detur causa totius
propriæ prædestinationis.
Sectio. 1.a
Proponuntur aliqua et DD.m placita recen-
sentur.—
2. Primus præsupponitur, quæstiones
procedere de causa morali. vitoria. An sit ex parte
prædestinati detur aliqua, q. dignus sit prædesti-
nari à Deo, non solum ad gloriam vel gratiam habitua-
lem, sed etiam ad quemlibet actum prædestinat. v.g.
ad primam gratiam auxiliantem, et quodlibet aliud,
ad quod destinatus ad gloriam prædestinatur.—
3. 2m. totam prædest. per præsenti
quæst.

qualiter complecti quadruplicem actum divinae voluntatis, 1m scilicet gloriam, 2m perseverantiam in gratia; 3m collationem gratiae habitualis, sive auxiliorum, quibus indiget praedestinatus, ut se disponat ad iustificationem, sive receptionem gratiae habitualis; quos actus ex praedicta nostra iacta conclusione superiori necesse est partiri in quosdam pertinentes ad ordinem intentionis, et alios ad ordinem executionis. Quare ratione praedestinationis tota obtuplici actu clauditur, quadruplici spectante ad ordinem intentionis, et quadruplici ad ordinem executionis. —

V. 3m fere omnia, quae in hac disputatione tractantur, spectare tamen ad proprias sedes ad materiam de merito, ubi ex professo disputatur de natura meriti, et eorum, quae sub meritum cadunt, vel cadere possunt, qualia sunt dona supernalia gratiae, et gloriae, spectant insuper ad materiam de gratia actuali, ubi de eius necessitate in ordine ad actus salutares, et conducentes in vitam aeternam fuse agitur. Denique spectant ad materiam

de incarnat. Vbi ex professo discutiuntur merita Christi Domini, et quae dona nobis meruerit: Quare haec omnia breui calamo hic sunt attingenda, ne rerum et quaestionum multitudo potius praedestinationem confundat, quam explicet. His suppositis, duplex est DD. in hac materia placitum. 1. eorum, qui affirmant, praedestinationis totius dari causam ex parte praedestinati, in quo conueniunt DD. aliqui catholici, vt Gab. s. Bonauent. Alex. et alij cum hereticis Pelagianis et semipelagian. Differunt tamen ab his quoniam hi ponunt causam totius praedestinationis in meritis solis viribus naturae ellicitis à praedestinato: illi vero in meritis viribus gratiae ab eodem ellicitis. Necdum tamen conueniunt DD. catholici fundamento ponendi causam totius praedestinationis ex parte praedestinati. Gabriel enim hic docet, quoniam censet, solum electionem ad gloriam esse praedestinationem cumque hanc ponat, post praeuisionem absolutam meritorum elicitorum viribus gratiae à praedestinato, censet, ex parte huius dari causam totius praedestinationis —

Sanctus D. Bonauent. docet, solum electionem

ad gratiam habitualem, finalem sive ad perseve-
rantiam in gratia esse praedestinationem. cumque hanc,
saltem de congruo mereatur praedestinatus viribus
gratiae per actus, quibus se ad justificationem disponit, te-
net evenire, ex parte praedestinati dari causam
totius praedestinationis. Eandem Alex. et electionem
ad gratiam actualem, et auxilia in ordine ad actus
salutares, quibus praedestinatus se disponit ad justifi-
cationem, fateatur esse praedestinationem adhuc sustinet,
ex parte praedestinati dari causam totius praedestinationis
qui hanc ipsam promeretur per actus praecedentes ab
ipsa gratia actuali, et ab auxiliis, a quibus incipit
justificatio.—

v. Nec minus est dissidium inter Pe-
lagian. et semipelag. ponentes ex parte prae-
destinati causam totius praedestinationis in meritis
elicitis solis viribus naturae. Pelagiani enim se
meritum praedestinationis viribus naturae tribuunt, affir-
mantes, nam se solam sufficere ad consecutionem
gloriae. At semipelagiani, et fateantur, vires
gratiae necessarias esse ad consecutionem gloriae, et eam promeren-
dam de condigno, ponunt tamen in natura vires ad

eamdem sine grã de congruo promerendam p actus
imperfectos v. g. per volitionem, sive desiderium
fidei, p desiderium amoris Dei sup oĩa l. glã,
et idem ẽ de hor. oratẽ, p quos actus impetrant
-l. imperfectè, sive de congruo merenti prædestinat.ẽ
ad graz: que grã deindè pfectè, et merito de con-
digno merenti prædestinat.ẽ ad glaz.—

2. Prævenit his tñtiis Origen. q. vt collo-
caret ex parte prædestinati cam totius prædestinat.
in errorem inormissimum lapsus ẽ: fingit .n. in
mundi exordio sive paulò ante illud, aĩas oẽs ra-
tionales fuisse creatas, et pptr earum mta, l. de-
mta in eo statu separationis à corpore patrata,
-l. ad glaz fuisse prædestinatas, l. in infernum destĩ-
natas.—

2. 2m. placitum in hac q. ẽ DD.rm negantium
ex parte prædestinati dari cam totius prædestin.
in quo etiã convenit major pars Catholicorum cum hæ-
reticis Manichæis, Priscilianistis, et cum Luteranis, Cal
vinistis

Vinistic, et alijs nri tporis. Differunt tn ab his, quoniaz hi nullaz opationez liberaz in prædestinato cognoscunt, p quaz, tnqm p meritz partiale ca totius l partis prædestinatis. Catholici v. cognoscunt plres opationes liberas viribus græ elicitas, p quas, tnqm p merita sit ca præ destinatus, etsi n. totius, partis tn alicuius prædestinatis. —

(X)- Dissident tn Catholici valdè in assignanda ea parte prædestinatis cuius n. dari ca ex parte prædestinati; tt n. ferè se conveniant, q talis ca n. det prædestinat, prout hac dicit vltatez conferendi primuz auxiliuz græ, à quo incipit iustificatio; differunt tn in eo, q maior Catholicorz pars ponens præ destinatz ad glaz ante prævisz absolutaz meritorz, quatis et nos illaz posuimus, negat, huiusmodi vltatez dari caz, et sivz vltatz præ destinantiuz, quæ spectant ad ordinez intent. Alij v. soluz agnoscentes, prædestinat ad

gl[ori]am post m[eri]ta absolute prævisa, et nullo mō anteced[en]te V[olun]tatis prædestinantis ad gl[ori]am, affirmant, dari causam ex p[ar]te prædestinati, negantq[ue] oem prædestinat[ion]em ad gl[ori]am gratiosam, et liberalem, et cuius n[on] sint causa m[eri]ta se tenentia ex p[ar]te prædestinati.

Circa causam v[er]o prædestinat[ioni]s movet hæc Versati circa p[er]seuerantiam in gr[ati]a, circa infus[ion]em gr[ati]æ habitualis, et auxilior[um] ad bene op[er]andum in gr[ati]a. Vniusq[ue] discurrit co[n]seq[ue]nter ad ea, quæ docet in m[ateri]a de merito, circa hos prædestinationem effectus, q[ui] n[on] negant, aliquos eor[um] cadere sub merito, negant etiam prædestinat[ioni]s ad eos dari causam; qui autem affirmant, aliquos eor[um] cadere sub merito, etiam affirmant, prædestinat[ioni]s ad eos dari causam.

Cuius r[ati]o est: meritum int[rinsecu]m esse tale respectu alicuius præmij, in quantum est r[ati]o, p[ro]pter quam, et mouens V[olun]tatem præmiantis ad colat[ion]em præmij: sed Vt r[ati]o, p[ro]pter quam, et Vt mouens V[olun]tatem est causa moralis actus, quem mouet, et à quo

quo attingitur tanquam ro, propter quam - g. tre j 9°
destinatur sm eam partem datur cum ex parte
predestinati, cuius effectus cadit sub meritum
predestinati; non vero sm eam partem, cuius effectus
non cadit sub eius meritum. —

X. Nec minus insuper est dissidium inter Manichaeos, et Priscilianistas ex una parte et Lutheranos, et Calvinistas ex alia; et tamen omnes conveniant in neganda causa totius predestinationis ex parte predestinati ob defectum libertatis ad meritum, quo possint causare predestinationem. Dissidentes tamen in eo, quod primi defectum libertatis reducunt in naturale cuiuscumque temperamentum, et hoc in astrorum, et eorum positiones v.g. quatenus fatali necessitate urgerent operari, quidquid operatur. Secundi vero defectum libertatis reducunt ad decretum efficax divinum, quo omnia creata absque ulla indifferentia, et summaciam necessitate secum rapit. —

Sectio 2

Pelagianorum, semipelagianorum et Origenis errores proscribuntur

2.ª · 1. Dl. Predestinatus nō ē cā totius suæ prædestinationis, p. mta Viribus naturæ elicita, quæ perfectè, et de condigno prædest. mereatur. Conclusio ē de fide, quatenus in ea supponitur glam, vitam æternam, sive Dei visionem nō cadere sub meritis perfectis, et de condigno Viribus nalibus elicitis. Et in hoc sensu definita ē cōa Pelagianos à Concilio Milevitano, Carthagin. Trident. et alijs, necnon à Sum. Pontific. Innoc. Socin. Celest. et alijs. Et ut Veritas catholica propugnata à Sanctis PP. Hieron. August. Prosp. Hilar. et alijs.

Q. Probr 1.º qr ad mta nalia sive elicita Virib. nalib. dumtaxat hēt prædestinatus Vires sufficientes ex se, ut ex ipsis notū ē; sed ad mta Vitæ æternæ, eiusque prædest.nes nō hēt prædestinatus ex se Vires sufficientes, dicente Paul. 2. ad Corinth. 3. Non q sufficientes simus, cogitare aliqd à nobis, quasi ex nobis: sed sufficientia nra ex Deo ē. G. prædestinatus nō ē cā totius prædestinat. p mta solis Viribus nœ elicita

aliogn

aliognin ex se sufficiens eet, ad merendam Vi- 61
tam aeternam, eiusque praedestinationem —
1. Pro. qr. praedestin. illiusque effectus gratia
est: dicente Paul. ad Rom. 6. Gratia autem
Dei Vita aeterna. Sed si caderet sub merita
Viribus solius naturae elicita à praedestinato, gratia
non eet: deberetur enim talibus meritis, quod est contra conceptum
gratiae, vt arguit Paul. ad Rom. 11. Si autem
gratia, iam non ex operibus, alioquin gratia iam non est
gratia. Ergo praedestin. illiusque effectus non cadunt
sub meritum praedestinati Viribus solius naturae
elicitum. —
2. 2º. probatur, qr. praedestin. Christi Domini est
exemplar praedestinationis omnium, et ipse Christus
caput omnium praedestinatorum, vt habetur ad
Rom. 8. Quos praescivit, et praedestina-
vit conformes fieri imagini filij sui, vt sit
ipse primogenitus in multis fratribus. Sed
Christus Dominus ad filiationem Dei praedestinatus est
quin per merita Viribus naturae elicita fuerit

cā tālis prædestinat.ᵗⁱˢ l. filiationis Dei,
nulla n. mta nālia præcesserunt vnionem
hypostaticam, p. quam constituitur huiusmodi filia-
tio. q. neq. prædestinatio ē cā siue prædes-
tinatiōis p. mta nalia viribus nē elicita.

2ª ccl.ᵒ Prædestinatio n ē cā totius
siue prædestinat.ⁱˢ quatenus viribus nē eliciit
actus imperfectos, desiderii, orationis, et similes alijs,
qbus de congruo, l. imperfectè mereatur prædest.ᵉᵐ ad
gram, l. ad eam se disponat, qua deinde mereatur
de condigno gloriam, et prædest.ᵉᵐ ad illam. ccl.ᵒ ē de
fide, quatenus supponit, n posse prædestinatum
viribus nē, elicere actum, q. adhuc imperfectè sit
meritorius grā l. glē; definitum ē à Concil. Arau-
sicano 2.ᵒ præsertim can. 6. et à Trident. sess.
6. cap. 5. et vt veritas catholica defendit.ᵘʳ à
SS. PP. præsertim Aug.ᵒ et Prosp. —

Probatur ccl.ᵒ eisdem fundam.ᵗⁱˢ ac
præcedens. 1.ᵒ qr minimum opus, et imperfectiss-
mum cē glam, cē gram, et prædest.ᵉᵐ ad vtramq.

ē. eorum cogitatio: haec n. ē minor, et imper- 62
fectior eorum desiderio, oratione et similibus: sed ad
eorum cogitationes praedestinatus ex se insufficiens
ē. ut constat ex D. Paul. sup. rel. Non quia sumus
sufficientes, cogitare aliquid a nobis, quasi ex
nobis &c. 2° quia Xpus Dnus caput omnium pre-
destinatorum, exemplarque nostrae praedestinationis praedestinatus fuit ad filiationem Dei nullo praecedente
merito suo, sive orationis sive desiderij ex parte
illius: tum quia, quod p. intelligitur in Xpo Dno. ē
Unio hypostatica: tum etiam, quia sine fundamento
diceretur, talia merita praecessisse. Ergo et nos
praedestinamur, saltem ad primam gratiam, nullo
in nobis praecedenti merito, adhuc imperfecto et
de congruo, quo causa simus talis praedestinationis.
r. Probatur deinde conclusio euertendo fundamentum hæreticorum. Quia propterea merita naturalia
dant, esse causam totius praedestinationis ne alioquin
Deus praedestinans alios, alios non praedestinans,
nullis eorum praecedentibus meritis. 1. demeritis, sit acceptor personarum et injustus: sed talis non

eet, quamvis predestinaret, l. n. predestinaret, nullis praecedentib. mtis l. demtis; Vt p̃t in praedestinat.e parvulorum, quorum alios praedesti-nat ad gratiam, ad gloriam, alios n. praedestinat, nullis eorum mtis l. demtis precedentib: g. nullo mo mta natia ss. ca praedestinat.

V. Dicunt Semipelagiani, mta 9ditionate praevisa ee cam praedestinat. quorumdam parvulorum; et demta 9ditionate praevisa aliorum ee cam, qua reprobi n. praedestinentur; praedestinantur n. q. si viverent, bene operarentur, et n. praedestinantur, q. si viverent, male operarentur. Sed 9a e. i. qr Deus nulli 9fert glam, neq. ab ea excludit pter ea, quae 9ditionate faceret, sed solum pter ea, quae absolute fecit, dicente Paulo 2. ad Corinth. 5. stabimus ante tribunal Xpi ut referat unusquisq. sm ea, quae in corpore gessit, sive bonum, sive malum. sed quae qsq faceret 9ditionate, n. gessit absolute, sed gereret 9ditionate. g. mta 9ditionate futura n. ss.

ca

cā prædestinatꝰ. — D.ª 2.º qr̄ ptes, quorū demta 63
cōditionata Deus cognoscit, prædestinat: idq̄
n. apertè traditr̄ Sapien. 4. Raptus ē ne ma-
litia mutaret intellm̄, aut ne fictio deciperet
animam illius. ibi n. traditr̄, justos aliquos mor-
te præoccupari, ne diutiùs viventes peccent,
et damnentr̄, quorū peccata cōditionatè futuꝫ
ra n. obstant eorū prædestinationi. ꝗ. cōnta
-l. demta cōditionate futura n̄. ē cā præ-
destinatꝰ l. n̄. prædestinatꝰ. —

X. Nec ꝓpterea Deus ē. acceptor p-
sonarū, aut injustus. solū n. injustus ē et
acceptor ꝑsonarū, ꝗ. bona n̄ sua ad quæ alij
habent jus, inter eos n. dividit ꝑ. ꝓportionem
mtorū cujusq̄, sed D.º talē ꝓportꝫ. — Deus
autē Dñs ē. suū bonorū, ad quæ nos prædesꝫ
tinat; gratia et gla. ss. bona ꝓpria illius, ad
quæ nos ex nobis nullū habemus jus, ideoq̄
citrà injuriam, et acceptꝫ ꝑsonarū potꝫ ꝓ libito
prædestinare hos, et n̄. alios; ꝗ luculenter ex

pressit Paul. ad Rom. 9. exemplo figuli po=
tentis ex eadem massa, quaedam vasa in ho=
norem fingere, quaedam in contumeliam. —

(X). Praedestinatur non est causa totius suae
praedestinationis per merita quae anima illius viribus
naturalibus elicit, priusquam corpori infunderetur.
Conclusio, quatenus supponit, animas non creari priusquam
corporibus uniantur, est de fide: et definitur
in Concil. Lateran. sub Innoc. 3. et in Braccaren.
necnon in clement. unic. de Sum. Trinit. et
fi. cathol: et in epistola Leon. 1. ad Turib.
et ut talis propugnatur à S. Hieron. Aug. et
alijs PP. —

(V). Probatur 1. quia licet potens sit, ergo contra=
dictionem non implicet, animas creare, priusquam corporibus
uniantur, imo ante mundi visibilis creationem et ab
aeterno, nullum tamen vel levissimum extat vestigium
talis creationis antequam corporibus uniantur; nam non animas
immediate, et in seipsis cognoscimus priusquam

quia corporib. vniantr; cognoscimus aut. duz primò vniuntr; tunc n. incipiunt, eorum corpora moueri, vegetari &c. g. operationes aiarz viri b. nalib. elicita prius qm corporib. vniantr, n. possunt ee. ca predestinatorz earuz.

Ar. - Dices, hoie vita functo nullaz aiae opat. illius cognoscimus: et tn. conseruatr extra corpus: sitr. g. creantr ante vnionez ad corpus, etsi p. tunc nullaz illius opat. cognoscamus. Sed dna. e. qr aiaz conseruari extra corpus, et ee immortalez, docet fides: ro nalis suadet deducta ab eius independentia in opando, à corpore: ac tndez plres operationes fide digna idez testantr. Sed nihil horz stat p. creat. aie ad corpus ante vnionez: fides n. oppositz docet in Concil. s. relatis: nulla ro nalis hid suadet, nec erit vllus, cui aia ante vnionez ad corpus apparuerit: g. male sumitr argumentz à similitud. conser-

Vationis aiae post dissolut.ez à corpore, ad creat.ez aie ante Vnionez ad corpus.—

2.º pbr. eisdez fundamentis
az
qq 1. et 2.az de Fez pbauimus. Quia si opationib. nalib. elicitis ab aia ante Vnionez ad corpus eemus cã nrã predestinat.s à nobis eemus sufficientes ad merendaz glaz; q repugnat Paulo dicenti: Non q simus sufficientes &ca. gla n. eet gra, ∂a illud, gratia autz vita aeterna: Non meremur Vitaz aeternaz ppter ea, quae gessimus in corpore; sed ex. corpus, ∂a illud stabimus ante tribunal xpi &ca. Nil prodesset praedestinato, rapi ante qm malitia mutaret intellectz: si qdez Vnusqsq praedestinatr ppter ea, que aia illius ante Vnionez ad corpus, bene opata eo. ∂a illud, raptus e. ne malitia &ca g. opationes elicitae ab aia ante illius Vnionez ad corpus n. ss. cã praedestinationis eiusdez.—

Fundamenta contrariorum aueatruntur. —

Primo. 1. est nisi Deus prædestinat

X. initium sumeret a meritis naturalibus prædestinati, non servaret justitiam in prædestinato, consequenter in tali actu non esset justus, sed injustus. Injustus non est qui ex justitia non operatur: sed repugnat Deum esse injustum: ergo et prædestinationis non esse causam merita naturalia. Confirmatur, quia adultus non prædestinatur, nisi dependenter ab eius libero arbitrio: sed solum esse merita naturalia habet liberum arbitrium; supernalia non dependent ab auxilio supernali, quod non est in potestate adulti, nec semper a Deo conceditur, quod Deus prædestinat adultum propter merita naturalia, et hæc esse causa prædestinationis illius. —

X. Respondeo Deus in tali actu prædestinat non servare justitiam sed misericordiam: nego vero in tali actu esse injustum; non non est injustus, quod contra justitiam non operatur, sed solum quod contra justitiam operatur, ut patet in eo, quod liberaliter donat, quod injustus non est, et ex justitia non operatur. Ad confirmationem concedo majorem et nego minorem. Et non supernalia non sint in potestate liberi arbitrii sine auxilio supernali Dei, cum eo tamen

ss in eius ptate. Et tt auxiliu n. oferat Deus continuo, ofert tn oportune, q sufficit, vt arbitriu sit liberu in orde ad supnalia. —

V. 2m e q orate et desiderio pure nali possemus a Deo graz et glaz obtinere, l n possumus? Si primu. g. p mta pure nalia, possemus ee ca nre predestinats. Si 2m. g. frustra tali desido et orate tendimus in graz et glaz. Osq, q si viribus natib9 non possumus, graz et glaz oseq: g. frustra exhortationib9 alicimur ad ea opa, que ss digna vita aeterna: frustra n. alicimur ad ea, que n ss in nra ptate. —

V. R/, Orate, desiderioq pure nali non posse nos a Deo oseq graz, nec glaz. Nihilominus tn n. frustra p ea nos tendere in vitaz aeternaz. Primo q dum eis serio incumbimus, peccata actualia impedimus, que, cu sint impedimta gre et gte, vtriusq obicez p huiusmodi opera nalia remouemus. 2o q tt huiusmodi opa nalia n sint vllo mo merita, nec disposites ad graz et glaz; de misericordia diuina pie creditur

crediti, n. deesse vic orantibus, et desiderantib.
conferendo illis auxilia supernalia, quas meritorie
tendant in gratiam et gloriam.

R. A confirmat. nego con. propter dupli-
ces rationes iam insinuatas: tum deinde quia cum
promptus sit Deus, ad cooperandum per auxilia
supernalia, quae nulli denegat in oportunitate,
cum sibi volente, elicere opera supernalia; ad super-
nalia opera, quae digna sunt vita aeterna, alicimur
exhortationib.

R. 3.m quia Math. 25. dicitur de homine rege,
quo ibi Deus intelligitur, dedisse servis suis, id est
hominibus, talenta, id est dona gratiae, unicuique secundum
propriam virtutem: hoc est ex merita, non viribus
propriis, virtus vel supernalis non est propria virtus
solicitata; virtus vel supernalis non est propria virtus
hominis. Ergo auxilia supernalia gratiae, praedestinatio
ad ea cadunt sub merita naturalia, et haec sunt causa
praedestinat. Confirmatur, quia ignorantia est quaedam naturale
sed haec conducit ad praedestin. Dicitur in 1. ad
Timoth. 1. Sed misericordiam consecutus sum quia
incredulit. ignorans feci in credulitate mea. Ubi igno-
rantia redditur per causa miserationis quae praedest.
est: Ergo et merita naturalia poss. esse causa praedestis.

Majoris aestim.s ss. bona mta naturalia, quam ignorantia. —

V. R. nego ans. quantum ad illam partem vnicuique sm. proprias virtutes, hoc ex mta elicita viribus naturae: non n. ea e. sana expositio, sed haec, vnicuique sm. proprias virtutes. id e. ex virtutes resultantes in vnoquoque ex lib.o arbitrio, et gra: gra n. semel collata homini, e. propria illius virtus, cum possit, ea vti, vt libuerit, et eam poenitus abjicere; quo amplius non requiritur, vt sit propria vnicuique virtus.

V. Ad confirmat. 3. dist. maj. et disting. min. Haec conducit ad predest.em per modum dit.s diminuentis demeritum praedestinat.is concedo. Per modum meriti, l. dispositionis ad predest.em nego. Cum peccat, meretur reprobat.em q. minus peccat, sive ratione ignorantie, sive alterius circumstantie, minus meretur reprobat.em q. peccat, demeretur predest.em q. minus peccat, minus hanc demeretur: non tamen propterea l. meretur predest.em l. ad eam se disponit, sed tantum e. minus ineptus, sive indispositus ad eam. Paulus q. misericordiam e. consequutus ratione ignorantie, non qr hac fuit mtum l. dispositio misericordie, sed qr

diminuens demtus, sive peccatum Pauli occasionem 67.
dedit Deo facilius miserendi, et hac ratione praedes-
tinandi. —

Sectio 4.ª

Exponitur axioma. Facienti, quod est in se,
Deus non denegat suam gratiam. —

r. 4um fortius fundamentum posset esse quia
facienti, quod est in se Deus non denegat gratiam. Ut est
commune theologorum axioma, sed cum homo bene ope-
ratur viribus naturalibus v.g. dolorem peccatorum eliciendo,
et propositum non peccandi deinceps, facit, quod est in se, tum
quia vires naturales sunt in ipso: tum quia vires supernaturales non
sunt in ipso, nisi quando Deus vult, gratis eas concedere,
quod semper et ubique concedit. Ergo opera naturalia sunt me-
ritoria, congrua saltem vel dispositiones ad gratiam, et causae
praedestinationis. —

r. Axioma hoc in varios dicendi mo-
dos distraxit DD. catholicorum. 1. aliqui dixerunt opera
viribus naturae elicita licet non sint merita de congruo vel de
condigno gratiae, esse tamen dispositiones ad illam: ideoque posse hominem
viribus naturae se disponere ad gratiam, et justificationes. Sed hi
DD. interpretatione egent, alioquin sapiunt semipela-
gianismum, stantque contra eos ea omnia, quae contra 2.ª contra
semipelagianos adduximus. —

r.

C. 2° alij docent, facienti, q. ē in se virib. grā. quaz Deus oportunè oib. largitr, Deus n. dene-gare graz, tuz habitualez, tuz actualez, conferendo vbe-riora, et vberiora auxilia, vsq ad perseuerantiaz in grā finali. Que interpretatio securissima ē, et lon-gè absens ab errore pelagij, et semipelagianor.
Ad quaz consessa argti majores, distinguitr minor. Quz hō benè opatr, facit, q. ē. in se virib. solius nē, concedo: virib. grē, nego. Deindè vires grē siue supnales n. ēē in hoē, et n. semp Deus eas confe-rat, confert tn eas. vbi et qdo oportet. q sufficit, vt absolutè verū sit, facienti, q. ē. in se virib. grē, Deuz n. denegare vlteriorez graz, et insup vires nales ēē insufficientes, ad causandaz graz, et pre-dictez —

C. 3° alij docent, facienti, q. ē in se virib. nē, Deuz n. denegare graz, n. qr opa nalia sint vllo mō mta. l. dispositiones ad graz, sed qr dum hō opatr, qnz ē in se virib. nē, p. talez opatez im-pedit peccatū actuale, q. ē obex grē, quo ~~obice~~, st. impedimto. l. remoto, Deus misericorditer confert graz, siue auxilia supnalia, qq. hō pōt deinceps mereri vlteriorez graz. et glaz. Sic P. Suarez

quez pter sequuntr. Que doct.a est sana. e. nul- 68
laz. n. ronez mti. l. disposit.is tribuit Virib. nra
in ord.e ad graz. l. prædest.es sed soluz ronez remo-
uentis phibens. X. quaz doct.as negatr coa,
qr operans qnz. e. ex se Viribus nra n. meretr.
n. se disponit ad graz. l. prædest.es sed soluz
remouet hac impedim.ta —

X. — Quod si roges. Vn naz ostet, sic im-
pedientib.q obicez peccati Deuz misereri p graz
auxiliantez, et prædest.ez. R. id. l. ostare ex
Dei infinita misericordia, que cuz prædestinet
ad graz pter innumeris, et grauissimis peccatis
irretitos, pie creditr, misereri hoz, q. obicez
peccati impediunt, eosq ad graz prædestinare.
2.o R. id ostare ex Valore infinito mtoz
Xpi, q. cuz applicetr sceleratissimis hoibus,
Vt ad graz prædestinentr, Verisile. e. etz ap-
plicari facientib.q q. e. in se Viribq nras ad
euitanda peccata. —

X. 4.o docent alij, facienti q. e. in
se Viribq nris, Deuz. n. denegare graz, n. qr

opa viribus nãe elicita, quamvis honesta, sint omnia de condigno, de congruo vel dispositiones ad gratiam, sed quia voluit Deus, quod etiam sine ijs operibus concedit gratiam, quando ei placet, voluit etiam eis praeuisis, gratiam infallibiliter conferre et ad eam praedestinare. Quemadmodum ad praesentiam ablutionis naturalis, et prolationis verborum quae conficitur Sacramentum Baptismi, quae omnia sunt naturalia, infallibiliter confert gratiam paruulis, et ad gratiam et gloriam eos praedestinat.

Modus iste dicendi aliquos semipelagianos vocari, eo quod consilia Augustini et Patrum non solum auferant a libero arbitrio viribus praedestituto, in ordine ad gratiam et praedestinationem omne meritum et dispositionem, verum etiam omne initium, omnem ansam, occasionem et minimam conducentiam. Modum autem istum dicendi ponitur in libero arbitrio sine gratia, initium, ansa, occasio, et conducentia ad gratiam et prae

destᵉᶻ. q. modus iste, ut potè semipelagianus 69
rejiciendus. —
Nihilominus tn̄ adhuc n. videnur semi-
pelagianus. Et n. verum sit, rejici à PP. et Conc.
initium, ansam et occasᵉᶻ. et minimam conducentiam in
viribus pure nalibus in ordᵉ. ad gram, et predestᵉᶻ.
intelligi poss. et dari, de initio, ansa, et occasᵉ. se ha-
bente ex modum dispositᵉ. l. meriti, quantumvis imper-
fecti; tn̄. v. de initio, ansa, occasᵉ. l. conducentia atr
se habentibus. e. n. recepta PPᵐ. et theologorum
snia, peccatum ipsum, sive Adami, sive posteriorum,
adhuc conduxisse ad predestᵉᶻ. xpi, fuisseq illius
occasᵉᶻ. ut, Adamo n̄. peccante, xpus n̄. predes-
tinaretur, sive in mundum n̄. veniret. —
Imò repugnat, universaliter Deum
predestinare ullum ad pœnitᵉ. graz nisi, occasᵉ. sumpta
à peccato: sicut q huiusmodi peccata conducunt
ad existᵉᶻ. xpi, eiusq predestᵉᶻ; conducunt ad
pœnitᵉᶻ. et predestᵉᶻ. ad eam, poss. opa nalia con-
ducere ad gram et glam, et predestᵉᶻ. ad utramq.
Quod si roges, unnam constet, Deum facienti q
ē in se viribus nalibus n̄. denegare gram? Respondere
l. ex sincera illa voluntᵉ. qua vult, oēs hoies

saluos fieri. 2° ex nimia Xpi erga hoies charit.e qua p oibg mortuus e. — 3° ex eo, q Deus adhuc rebellibg et reluctantibg ei, vt Paul. ett Math. gra n. denegauerit. Temere g. prae sumitr, graz denegaturu facienti qntu pot viribg nae. —

V. 5° 4° docet P. Mol. facientig e inse viribg nae, Deuz n. denegare graz, n qi prius viribg nae absolute opetr ho, et deinde Deus oferat graz ad actus supnales, sed qi Deus p scientiaz mediaz cognoscens, hoez in his circumstantijs opaturu actu honestu nalez, praeuenit illuz auxilio supnali sive gra, qua elicit actu supnalez mtori gre et praedestinat. —

X. Modus iste dicendi immunis e ab oi sapore Pelagianismi l semipelag. quia nullaz ronez mti l. disposit moralis in ordine ad graz et praedest tribuit actib. nalibg l conditionate futuris, sed solu ronez occas. qua praemisa, Deus oino gratis ofert graz. Displicet tn optr duo: 1° e. qi haec n e. explicatio.

sed axiomatis mutatio: α. modus non dictus illi, qui faceret hic et nunc viribus naturae, quod est in se, Deus non denegat gratiam: sed axioma theologicum non conditionate, sed absolute affirmat, facienti quod est in se Deus &c. id est illi, qui absolute facit, quod est in se, Deus non denegat gratiam: ergo hic dicendi modus non explicatio, sed mutatio axiomatis est, cum mutat non oppositis, quia pro absoluta, quale predictum axioma est, conditionatam substituit, qualis est modus iste dicendi. ——

α. 2º preterea displicet, quia ad annectere operationibus naturalibus gratiam ratione divini decreti vel est futurum, et alienum ab haeresi Pelag. vel semipelag. vel sapit alterutram haeresim. Si primum, ergo frustra recurritur ad opera conditionate futura: cum axioma absolute loquatur, possit tuto intelligi de operibus naturalibus absolute existentibus. Si 2um ergo etiam sapit haeresim annectere gratiam operibus naturalibus conditionate futuris: utraque enim opera sunt naturalia, et conditionate futura minoris momenti quam absolute existentia. ——

α. Adde, semipelagianos in duobus aequè errasse. Primum in eo, quod operibus naturalibus absolute existentibus

tentibg, siue vt dispositionibg, siue vt mrij gras annectebant, mō supra explicato. 2m. in eo, q eisdez ↄditionatè futuris graz eod. mō annectebant, erroroq iste turpior erat priori: q. si quomō libet annectere graz opib. ṅalibg absoluite existentib. sapit 1. Pelagianoꝝ

semi- errorez, vt fatetur Pr. Mol. in ltis ad P. Ferdinan. de Padilla eamdez graz annectere opibg ṅalibg ↄditionate futuris sapit 2m. et peiorez eorumdez errorez.-

C-- 6. Pr. Ripal. docet, dez hōez antequ eliciat qmlibet opat. ez bonaz ṅalez, præueniri à Deo auxilijs ṅalibg et supnalibg, qq auxilijs tripl. pot. se gerere. 1. eliciendo actz pure ṅalez vi auxilioꝝ ṅaliuz et supnaliuz. qui actg, et ṅalis sit, mrij e gra, qi elicitg à gra. 2o. pot. se gerere, eliciendo actz pure supnalez vi eorumdez auxiliorz, eleuante auxilio supnali auxiliuz nate, q. actg procul dubio pot. eē mtorius gra si, qdez pcedit à gra- 3m. pot. se gerere, et ita

gerit de facto se gerit, simul eliciendo, actz ṅalez vi auxilijs

auxilij naturalis, et actus supernaturales vi auxilij supernaturalis. Quomodolibet autem se gerat homo, operari quantum potest viribus naturae, et Deus non denegat gratiam ulteriorem intuitu operationum, quae per se tamen non procedunt a gratia; qua ratione receditur a Semipelagianis tribuentibus naturae independenter a gratia vim merendi gratiam, et praedestinationem.

V. Modus iste explicandi tutius est et supra alios ingeniosus; in eo tamen plura occurrunt difficilia. Primum assidua illa auxiliorum supernaturalium praeventio, dum homo quemlibet actum naturalem honestum elicit, quae videtur superflua; ne dicam vere debilis. 2m. Virtus illa auxiliorum naturalium, ad producendos actus supernaturales, quae sine fundamento est conceditur: cum auxilia supernaturalis sufficientis virtutis sint simul cum libero arbitrio ad actus supernaturales. 3m inseparabilis junctio actuum naturalium cum supernaturalibus, quae etiam videtur superflua, et contra communem sensum, adhuc doctiorum potius supponentium, quam probantium, elici actus naturales sine supernaturalibus, et econverso —

V. 4m et difficile videtur, posse esse, elici actum solum naturalem, vel solum supernaturalem, vel utrumque [simul] sicut naturalem et supernaturalem ab homine ad utrumque praevento vel ad alterutrum; et de facto potius elici utrumque, quam eorum alterum: cum sic operans nihil intra

hæc discernat, nesciatq quomodo ex ijs operetur, non minus ac amans actu amoris A nesciat, an eo l. amore B amet. Quia sicut ratione indiscretionis causa individuatæ actuum relinquitur horum determinatio, quia ad individuatæ voluntati divinæ, nec determinatè asserimus, voluntatem amare per amorem A: sit dicendum, voluntatem præventam auxilijs naturalibus, et supernalibus, quandoque elicere actum naturalem, quandoque supernalem, quandoque utrumque prout Deus illam determinaverit. —

Q. - Mitto alios axiomatis explicandi modos, qui minoris sunt momenti, facileque ad prædictos reducuntur: circa prædictos autem hæc animadverto. — Modus dicendi 1.us omnino rejiciendus est: sapit enim pelagianismum, datque manus huic hæresi, quæ solum contendit qualecumque meritum, quacumque voce dispositionis l. meriti nuncupetur, in operibus naturalibus, quod sit causa prædestinationis, ne Deus, dum prædestinat, sit personarum acceptor. —

Q. - Secundus verissimus est et tutissimus, adeò tamen planus, ut vix credibile sit, in eo sensu

accipi axioma à theologis: cum planissimum sit, operanti secundum vires gratiae et supernales Deum non solum non denegare gratiam, verum etiam positive conferre, cum non denegare denotet collationem gratiae omnino gratiosam, et absque condignitate vel congruitate operationis respectu gratiae; positive autem conferre denotet condignitatem, vel congruitatem ex parte operationis alicuius tribuentis Deum ad collationem gratiae. —

V. Tertius, quem defendit à P. Suarez et cum eo à pluribus recentioribus est securissimus, parum tamen differt à quarto vel nihil: annectere non gratiam viribus naturalibus immediatè vel mediate, quatenus removent prohibens peccati; dummodo vires naturales non habeant vim dispositionis vel meriti ad gratiam, in re idem prorsus videtur esse: saepe non opera naturalia se habent per modum alicuius conditionis physicae in ordine ad gratiam, ad quorum praesentiam Deus illam confert, non aliter, ac eam conferret ad praesentiam albedinis, si sic statuisset. —

α. Quartus habet pro se innumeros DD. scholasticos, Albertum, Altisidoren. Aragon, et S.

Thom. q. 14. de Verit.e art. 11. Vbi adeò aperte loquitur, vt nonnulli thomistae cum non habeant, quod respondeant, dicant, S. D.rem ibi mutasse sententiam. Habet insup. Lorca, Canum, Pennotum, et Leges. de auxil. ~~appendiss~~ appen. ad c. 10. vbi affirmat, majorem partem theologorum per quadringentos annos, et amplius in hac fuisse opinione. —

r. Sextus et sextus subjacent difficultatibus jam insinuatis, ideoque 3.us et 4.us vnir caeteris praeferendi. Mediam enim tenent viam inter heresim semipelagianam rationem meriti vel dispositionis tribuentem operibus purè naturalibus, et inter extremum vndequaque illi oppositum, negans eisdem omnem conducentiam in vitam aeternam, adhuc per modum occasionis positivè vel negativè removentis prohibens, qua occasione ~~praesenta~~ visa Deus misereatur creaturae, eique conferat gratiam.

Sectio 5.

DD. catholici ponentes ex parte praedestinati causam totius praedestinationis breviter referuntur. —

v. 1.ª Dcl.º Predestinatus non est causa totius suae praedestinationis; ergo praedestinatio sit electio solius ad gloriam. Sic communiter DD. contra Gabriel. Probatur; quia praedestinatio non solius respicit gloriam sed etiam gratiam, ut diximus disput. 1. q. 1. sect. 4. Dcl. 5. Sed praedestinatio ut respicit tam gratiam habitualem, quam actuales, nullam habet causam ex parte praedestinati: ante 1.ªm n. gratiam actualem nullum datur meritum ex parte praedestinati, quod tale possit esse respectu prioris praedestinatus ad ipsam: solius non dantur opera naturalia quae vidimus, non posse esse merita, l. causa praedestinationis. Ergo ex parte praedestinati non datur causa totius suae praedestinationis —

v. Confirmatur, quia praedestinatio essentialiter consistit in voluntate absoluta et efficaci conferendi gloriam, a qua, ut a radice, oriuntur actus reliqui complentes praedestinationem ut supra dictum est: sed huiusmodi voluntatis non est causa praedestinatus; fuit non in Deo ante praevisionem absolutam meritorum ut supra etiam dictum est: ergo ex parte praedestinati non datur causa totius —

v. 2.ª Dcl.º Predestinatus non est causa totius

sive praedestinatio, ergo praedestinatio solum sit electio ad gloriam finaliter perseverantem: sic M. 3a Bonauent. et alii. Probatur, quia primus actus, a quo incipit praedestinatio et in quo essentialiter consistit, est voluntas efficax conferendi gloriam, ut supra diximus: sed huius nulla praeceditur causa ex parte praedestinati: est enim antecedens absolutam praevisionem meritorum, sive operum, ut supra etiam diximus. Ergo nulla ratione ex parte praedestinati datur causa totius praedestinationis.

V. Confirmatur, quia non solum electio ad gloriam finaliter perseverantem, verum etiam electio ad auxilia, quibus quis disponitur ad justificationem et finalem perseverantiam in ea, est praedestinatio: sed huius electionis nulla praeceditur causa ex parte praedestinati: ante non ad electionem solum praecedunt opera naturalia, quae vidimus non esse causam praedestinationis. Ergo ex parte praedestinati non datur causa totius praedestinationis. Probatur major, quia talis electio, ut conjungitur cum voluntate efficaci conferendi gloriam, integrat unam praedestinationem. Una non est voluntas finis, et altera mediorum, quae sunt propter finem: Ubi autem est unum propter aliud ex philosophum, ibi est unum tantum

Q n̄ solum electio ad gratiam finalis perseverantem, verum etiam electio ad auxilia &c.—

R. Sed 3ª. dices, qui n̄ praedestinatus l. pot. salvari l. n̄: si n̄ pot. salvari: ergo n̄ liberè, sed necess.º n̄ salvatur: q. falsissimum est. Si pot. salvari; q.º in potestate illius, est ponere causam totius suae praedestinationis: si n̄ pot. salvari, liberè hoc pot., q. intelligi nequit sine eo, q. possit, causare l. n̄ causare suam praedestinationem, quae est causa totius suae salvationis.

R. Confir. qui ultimam illam, quae est communis praedestinato, et reprobo, n̄ pot. esse praedestinatus aliquin reprobus esset praedestinatus: sed electio ad auxilium quibus qs disponitur ad justificationem imò et electio ad ipsam gratiam justificantem, est communis praedestinato et reprobo: praeter n̄ reprobos disponentes ad justificationem et de facto justificantes, ut patet in reprobis, q. aliquando fuerint justi. ergo electio ad ea auxilia, et gratiam, nisi finalis perseverantem n̄ pot. esse praedestinatus —

R. R. n̄ praedestinatum posse salvari impossibile consequenti potentia antecedenti et n̄ posse salvari impossibile consequenti sic n̄ praedestinatus praesupponit scientiam conditionatam operationis liberae bonae, ratione cuius impotentia consequenti n̄ pot. damnari, et possit potentia antecedenti, sicut n̄ praedestinatus. sive ut ita dicam omissio prae-

destinatus supponit scientiam conditionatam male usurpatae libertatis, ratione cuius non praedestinatus impossibilitatem sequitur non potest salvari, et possit potentia antecedenti et nego consequentiam: et non libere possit salvari, quia potentia antecedenti potest salvari: non tamen potest esse causa totius suae praedestinationis: cum non esse illud nulla sit praedestinatio non potest esse causa illius, quae non est neque praedestinatio quae non est; potest esse causa salutis eiusdem: tum quia talis praedestinatio non est: tum quia eiusdem salus neque est neque erit.

V. Ad confirmationem concedo maj. et distinguo min. electio ad auxilia et c. secundum se, concedo: ut coniuncta cum voluntate efficaci conferendi gloriam, nego. Ut sic enim non est communis praedestinato et reprobo, sed propria praedestinati: nullus enim reproborum disponitur ad iustificationem neque de facto iustificatur dispositio et iustificatio ortis ab electione auxiliorum coniuncta cum voluntate efficaci gloriae, et cum ea unam praedestinationem integranti.

III. 3a conclusio Praedestinatus non est causa totius suae praedestinationis: ergo actus salutares, quibus ad iustificationem disponitur, sint mota per gratiam et auxilio

rum

rez, a qq pcedunt, sic coītr DD. theologi
D. Alexand. Probr, qr vt coē fert theolog.
gor. axioma desumptū ex Aug. lib. de grā
et lib. arbit. Principiū mti n̄ cadit sub
mtū. quod adeo verū ē vt nec posse cadere
de pōa absoluta, cōis sit snīa. sed ī grā et
auxilia, qq prædestinatis ad justificat. dispo-
nitr, ss. principia actuū salutariū pcedent.
tiū ab eisdem, vt ex se pt, fatenturq adversa-
rij ipsi. G. prædestinatio n̄ ē ca suæ prædes-
tinat. loq actus salutaris, qq ad justificat.
disponitr, sint mta. ī grā, a qua pcedunt.

X. Pr ex Trident. sess. 6. cap. 5. vbi de-
clarat, exordiū justificat. in adultis desu-
mendū eē a grā Dei præveniente, sub vocat.
qua ingt nullis eorū existentibus mtis vocantr.
sed si mta subseq. vocationem, siue ī grāz
eent ~~alicuius~~ illius ca aliquorū adultorū existen-
tib. mtis, hi vocarentr, scilt existentib. mtis
seqq. p posteriori nā, et ~~pmunde~~ eodem
instanti reali existentib. G. ī grā n̄ cadit
sub mtū, et prædestinatiū ē ca totius sue

praedestinatus, eo quod mereatur illas gratias —

R. Ofr 2.º qr ut merita sint causa illarum gratiarum et praecedant videri absolute existentia per aliquam differentiam temporis; alioquin non ut per merita secretum per modum finis. Illo alio modo causabunt scilicet eo ipso quod procedant ab illa gratia, dent illas praesupponere existentem: nihil non praecedit nisi ab existenti, ut desistens ergo non est illius causa, nulla non causa id causat, quod jam supponit existens, ut minimum non quod tunc superflua est eiusmodi causalitas, sed Rex his verbis ad liberandum eum: hi autem, hoc attigissent sufficiat

R. Ad 1.um dico: gratia causat merita in genere causae efficientis, merita vero causant gratias in genere causae moralis: sed inter causam moralem et physicam non repugnat mutua causalitas, ut patet in medijs phisice causantibus finem, et vicissim causantis moraliter a fine — quod merita subsequentia illarum gratiarum possint esse causa moralis illius. — 2.º qr pot Rex conferre militi equum et arma in praemium meritorum equo, et armis a milite patrandorum: scilicet tunc prius

mti cadit sub mtũ. equus et arma a
ss. priuũ mtoꝝ militis. g.ª gra pot ca-
dere sub mtũ opus ab ea pcedentiũ.
r. 3.º qr id q subseq. e pot ee
mtũ rei anteced.tis vt pt in gra collata
hoib antecedentib cpuũ 3. qq. data e
gra intuitu mtoꝝ cpi ventura. g. ea spa
subseq.ª az gra pot posse ee illius mta.
4.º qr sepe hoes locant fundũ, vineaz
v.g. ppt fructꝰ inde pcessuros: sed
v.g. ppt fructꝰ vinea het rõnez mercedis, et quasi prẽmij,
fructꝰ vero rõnez pretij et mti, et tñ
locatio e prior fructib. g. id q posterius
e. pot ee mtũ prioris.
r. Haec argua, vt pt ex ipsis
eoꝝ tris pbant, n solũ de pña absolu
ta, verũ etiã de pña ordinaª. Principiuz
mti posse cadere sub mtũ, q ppt eos
DD. adverto, qui eis vtuntr, vt pbant de
pña absolª. principiuz mti cadere posse
sub mtũ, cuz tñ negent, posse de pña ordª
ad .1. R. pcedens maj. et distinguen. min.
in tr caz moralez &c. qndo haec cat, vt

existens; nego; concedo alr. Ddo: finis
aut cãt n. vt existens, sed vt existat;
Mtũ v.º ~~quũ~~ qĩ existens, et vt existit;
ideoq semel supposit existens, nil re=
linqt causandũ in se a suo priv. Ad 2.um
nego maj. Solũ n. pot Rex, ea dferre
militi intendendo mta p. modũ finis,
Mta inquã, n. qq. mereatr equũ, et
arma, quæ jã supponuntr colata hoi
militi; sed præmia vlteriora l. novaz
et firmiorez eorundez colatez si eiusmo ab=
solute n. fuerunt i. colata. Ad 3.m dis
guo ans, id q subseq. e. vo subseq. tporis,
Ddo; subseqa. nãe, et cãlitatis, nego:
Mta aut Xpi Dni, etsi subsequantr
tpore, grãz hoiuz antecedentiuz Xpuz;
n. tn illaq subsequuntr nãe et cãlitate;
ideoq poss. ee cãmtoria illius.—
r. B Ad 4.m disguo maj. sæpe hoies
locant fundũ &c. mouentib. fructib.
ad locatez p. modũ finis: Ddo; mo=

uentibus p. modum pretij, aut mri fratr 103
Nego. Qui locat vineam p. modum finis,
intendit fructus inde pcessuros, n. p modum
pretij l. mri fratr: quo sunt et pretium fratr
n. mouent, nisi ut exist.a: fructus autem
n. existunt, nisi existente jam locate. vi-
nea: ideoque eam n. posse mereri, eo quod illius
cam: alioquin darent existentiam rei jam exis-
tenti, quod saltem superfluum e.
X. Ozeare nego maj. in hoc n.
casu vinea, eiusque locatio n. hent ronem
premij l. mediis, sed ronem medij in ordine
ad pceptionem fructuum, q n. hent ronem pre-
tij et mri fratr, sed solum mratr, solum
fratr hendo ronem finis desiderabilis p. vinea
locatione. Sed de his ex pfesso disputatur
in mta de mto, ubi quaeritur, an et quomodo
integra possit, cadere sub mm. Deinde in
mro de incarnatione ubi controuertitur, an
opus diuus potuerit, mereri unionem hy-
postaticam p. mta subseq.a eamdem unio
nem —— Sectio 6.a

Expeditur, qua ratione prædestinatus sit causa suæ prædestinationis, vel non sit eius causa

V. 1a Concl. Prædestinatus non est causa totius suæ prædestinationis. Non provenit ex eo, quod in prædestinato non sit liberum arbitrium, per quod possit elicere operationes liberas, et salutares per quas possit mereri prædestinationem. Concl. est de fide. Contra hæreticos relatos sect. 2a § 3um placetrem.

Probatur, quia in potestate hominis est convertere se ad bonum, vel malum, pro ut ipsi placuerit iuxta illud Ecclesiastici 15. Apposuit tibi ignem et aquam, ad quod volueris, porrige manum tuam, ante hominem vita, et mors, bonum, et malum, quod placuerit ei, dabitur illi. Sed hoc est in homine esse liberum arbitrium: est enim esse in homine potentiam ad utrumque cum potestate, se determinandi ad utrumlibet, quo amplius non requiritur ad liberum arbitrium. Ergo ex defectu huius non provenit, hominem non esse causam totius suæ prædestinationis —

X. Confirmatur ex CC. Leonen. Colon. Arausican. et alijs, in homine liberum arbitrium definientibus. Sed præsertim ex Trident. sect. 6. can. 5. sequentibus

liberum hois arbitrium post Adae peccatum a=
missum, et extinctum esse dixerit &c. Anathe=
ma sit. Ergo defectus liberi arbitrij non prohibet,
ne praedestinatus sit causa totius suae praedesti=
nationis Sed haec certiora sunt, quam ut in eis li=
ceat immorari.—

2. 2ª. Diff. Praedestinatio non est causa
totius suae praedestinationis, provenit ex partibus
capitulis. 1m. est quod praedestinatio via intentionis
non claudit electionem ad gloriam, electionem ad gratiam iustificantem, et ad gratiam auxiliantem, qua homo se
disponit ad iustificationem. Sed omnium praedictorum
praedestinatus non est causa: omnes enim hi actus sunt in Deo
ante praevisionem absolutam meritorum praedestinati,
ut supra a nobis probatum est. Ergo ex hoc capite prae=
destinatus non est causa totius suae praedestinationis.

3. 2m. caput est quod via executionis prae=
destinatio incipit a voluntate divina conferente 1am
gratiam, qua praedestinatus se disponit ad iustifica=
tionem: sed huius non est causa praedestinatus: ergo non
primum hac 1ª parte primi illius meriti, cum ...

rati n. cadat sub mtz. [illegible] g. ex hoc etz 2.º cap. predestinatg n. e. cā totius sue predestinat. Quid si via execut. predestin. incipiat a divina Vtate, volente creare substantiaz predestinati; cuz predestinatg antequam exsistat, nil possit merere, aut operari; potiori jure ex hoc etz 3.º cap. n. erit cā totius sue predestinat.

3.º Col. Etsi predestinatus n. sit cā totius sue predestinat. vt cōstat ex dictis; cuz hoc tn cōpeni. tri. ee. caz magne partis sue predestinat. Probr. qi Vtas executiua Dei, cōferendi glaz. e. predestin. l. qi cōstituit vnaz Vtatez cuz vtate intentiua glie. l. qi illaz integrat, et cōplet: sed huiusmi Vtatis e. cā. predestinatus: hec n. Vtas. e. in Deo post preuis. absolutaz mtorz, et cōprimitas, vt s. habuimus disp. 1. q. 3. sect. 2. et in sup. q. 4. sect. 14: g. huiusmi pōtis predestinat. cā e. predestinatus.

R. Deindè. prædestinatus est cum sub qua præ
destinatur quatenus hoc executivè versatur
circa augmentum gratiæ habitualis: hanc enim de
condigno mereri prædestinatus, ut passim tenent
theologi cum Trident. sess. 6. cap. 6. si. et
mereri prædestinatus prædestinationem ad ta
lis gratiæ augmentum. Deindè prædestina
tur circa rem prædestinationis quatenus hoc est
in executione est circa justificationem ad quam per con
trititionem se disponit, ut docet idem Trident.
R. Num. Cuius dispositio non est de condigno
eiusdem justificationis, ut communiter docent theo
logi: prædestinatus si. vt rationem ad justificationem
est prædestinatus.
R. Circa prædestinationem autem, ut in executione
versatur circa perseverantiam in gratia, s.s.g. afferunt,
prædestinatum esse illius causam, quatenus de condigno
meretur, perseverantiam per pronam, et assiduam
orationem qualis est ea, quæ fit in oratione Dominica
cum dicitur. sed libera nos à malo. &c.

Granad. et alij, nec q sñia hac fun-
damentũ magnũ in August: q. hac ez
rone predestinatg ẽ. cã fuẽ prædestinat.
Sed quoniaz cõitr theologi negant, donũ
perseuerantiæ cadere sub mẽz, et expresse
negatũ à S. Tho. omnis possint, interpre-
tari de mẽto de condigno, et ñ. de congruo, ni-
hilominus oppũ authentice tenui, et qr
ista hæc essent à curationi examine
spectante, atñ. de mẽto, modò quiz ad
Sheme pᵗᵉˢ 3 prædestinatᵘˢ nihil statuo de
cãlitate prædestinati in prædestinatᵒ.

Sect. 7.

Infertũ ex dictis quã rone prædestinᵒ.
sit. l. ñ. sit in potestate prædestinati. –

Cũ prædestinᵒ. sit actus liber
Dei, ñ pot prædestinᵒ. ẽẽ in ptate prædesti-
nati, quatenus hic p actus morales bonos
pot ẽẽ illius cã mẽtoria, conditio l. occasio: ideoq.
ẽx dictis de cãlitate prædestinati in prædestinatᵉᵐ.

facile colligitur, qua ratione predestinatio sit in potestate predestinati. —

V. ¶ Del.° Predestinatio secundum ordinem intentionis de intentione efficaci gloriae usque ad electionem ex praevisionibus Vocationis—Lauretij, a quo incipit iustificatio, non est in potestate predestinati. Probatur quia predestinatio secundum istam rationem est ante absolutam existentiam, et praevisionem cuiuslibet actus boni praedestinati, ut saepe a nobis dictum est, credendo ipso hac ratione predestinatio non est in potestate predestinati: nihil enim habet in sua potestate id, quod antecedenter ad suum actum iam supponitur absolute equivalens. Ergo predestinatio secundum praedictam rationem non est in potestate predestinati. —

V. Sed contra est I.° quia sine predestinatione nemo potest salvari: alioquin non predestinatus posset salvari. Sed eo ipso predestinatio deberet esse in potestate predestinati: alioquin predestinatus non libere salvaretur. Nemo enim libere se habet erga id, quod non est in eius potestate. Ergo predestinatio est in potestate predestinati. — 2.° quia predestinatio non est in potestate predestinati.

tius. sm predictas rones supponit sciam
Mediam, ab eaq dependet, vt à nobis pro-
batum e. sed sria media e in ptate prae-
destinati: ppterea n saepe diximus, n. ee
suppositum oino antecedentem, neq tollere
libertatem. Sq. praedestinus e in ptate prae-
destinati.

R. ad 1m distinguo maj. - sine
praedestinatione nemo pot. saluari potentia
conseqte, cedo - pota anteate, nego. - sine prae-
destinatione nd het non praedestinatus, qd e ex
pte eius, et actus primi requisitus, vt salvetur,
et ex pte actus secundi dn heat opationes, qne
cumque salvetur n praedestinatus. sq. pota anteate
pot. saluari, vt diximus sect. 5. sect. 2. § 2.

Ad 2m cedo maj. et min. et
distinguo cons. Praedestinus e in ptate praedes-
tinati, negative, cedo: positiue nego. Hoc
e. Deus n. praedestinasset Petrum, nisi heret
sciam mam, quae e in ptate Petri, a qua
sua praedestinus Petri sumit infallibilitatem,
et certitudinem; adhuc tn ppositum ac scia

libito praedestinat. l. n. praedestinat sic p.
nec adhuc ex pte Petri apparet aliqd absolute existens q tngm mtz. l. occasio absolute videatr à Deo, & one cuius praedestinet Petrum: ideoq praedestin.o n. e. in positiuo Petri, videantr dicta disputat. 1. q. 5. sect. 4. in rnsione ad 1. pfratem 3. 2.i argumenti. ——

Q. 2.a Def. Praedestin.o sm ordinem executi.s quatenus versatr erga primam gram, que e. prius opationum salutarium, p quas praedestinatus disponitr ad iustificatem, ita simplr n. fit in ptate praedestinati, aliquomo tamen in eius ptate. Probr qtz ad 1. partem, qi id, q antecedit oem opatem liberam subi, n. e. in ptate subi: sed saepe 1. gra confertr ante oem liberam operatem subi, liberam inquam, conducentem aliquomo ad colatem talis grae, vt cum Deus gram confert. 1. peccatoribus, nihil de tali gra cogitantibus; Deus. n. liberatr eam confert, qq vult, qndo vult, et vbi vult: q. talis gra n. e. simplr in ptate praedestinati: q. nec praedestin.o ad illam. Solum n. actus Dni ss. in

ptate prædestinati, quatenus ponere eorum otia
per modum conditionis, l. aliter est in eius ptate.

2. Quantum ad 2am partem probatur. Quia illud
aliquomodo est in ptate alicuius, quod licet simpliciter, et
undequaque non sit in eius ptate, est in eius ptate
ponere conditionem, ad quam infallibiliter sequatur: sed in
ptate prædestinati est ponere conditionem ad quam
infallibiliter sequatur 1a gratia: est non in eius ptate,
facere, quod est in se viribus naturæ, quod si faciat id,
Deus illi infallibiliter offert gratiam modo explicato sectione
4a. Ergo huiusmodi gratia est in ptate prædestinati,
et consequenter prædestinatio ut ad eam terminatur —

3. Confirmatur. Quia id aliquomodo est in sub ipso po-
testate: cuius obicem ponere l. non ponere, est in eiusdem
ptate: sed ponere, l. non ponere obicem 1æ gratiæ est
in ptate prædestinati: obex non talis gratiæ est pec-
catum, quod ponere l. non ponere est in ptate prædes-
tinati, alioquin non libere, sed necessario peccaret præ-
destinatus, quod est impossibile: quod non liberum non est peccatum
non est. Ergo 1a gratia, et prædestinatio quoad ipsam ali-
quomodo est in ptate prædestinati. —

3. Dico Prædestin. sm̃ ordinem execut.

Ut Versatur circa justificationem per gratiam habitualem est in potestate prædestinati. Probatur, quia huiusmodi prædestinatio non est in Deo propter dispositionem libere habitam a prædestinato, justificamur enim, ut inquit Trident. sess. 6. cap. 7. per voluntariam susceptionem gratiæ et donorum. Sed hæc dispositio, utpote libera, est in potestate prædestinati: idemque est dicendum de prædestinatione executionis prout respicit gloriam, augmentum gratiæ et gloriæ: cum enim huiusmodi prædestinatio sit propter merita, eaque absolute præcisa, ut sæpe dictum est, cumque hæc merita sint in potestate prædestinati, in eiusdem potestate quoque est huiusmodi prædestinatio.

Sed dices, quia prædestinatio et omnes eius effectus sunt specialissimum beneficium respectu prædestinati: sed quod est in potestate alicuius, non est specialissimum beneficium respectu eiusdem: visus enim locutio Petri non est specialissimum beneficium respectu Petri, eo quod utrumque est in eius potestate. Ergo prædestinatio non est in potestate prædestinati.

Respondeo distinguendo majorem. Prædestinatio non sm̃ ordinem intentionis, concedo: sm̃ ordinem executionis, nego.

St. n. q. Deus efficacitr intendat gloriaz Petro, vt coronaz, sit specialissimuz beneficiuz qua Petruz: q'r tn in executione praeuisis eiusdem meritis, gloriaz illi conferat, n. e. specialissimuz beneficiuz, sed solutio debiti ex justitia l. quasi justitia et idez e. de colatione reliquoruz effectuuz praedestinationis vno excepto, scilicet 1a gra, quaz st Deus aliquando conferat, posita praeuisione operationuz bonaruz naturaliuz, adhuc tn colatio e. gratiosa, rone improportionis operationuz naturaliuz cuz gra, et auxilijs supernaturalibus. —

Questio 2a

An Xpus sit ca totius praedestinatoruz praedestinationis, et quomodo.-

Sectio 1a

Praenotationes, et nostra snia

v. 1a praenotatio e. quaestionez n. ee de ca. efficienti phisica aut morali praedestinationis; Cuz n. haec sit actus diuinus, q. Deus e. ois ca, que vere talis sit, qualis e. phisica efficiens

incapax. e; sicut et mralis, que n. exercet,
nisi cc effus immixtos impfectionibg, et cuz de-
pendentia a ca effenti: soluz q. pcedit q. de ca,
quae vere talis n. e: qualis e. mtoria, que
moralis efficiens dr.

V. Dixi, soluz pcedere de ca morali,
et effenti; quoniaz de ca finali, et exemplari,
quae etz a veris causis excluduntr, et soluz intr
cas morales numerantr, ex. ctrouersiaz e. Xpm
Dnm. ee. caz finalez, et exemplarez totius
praedestinat. praedestinatorz. quod expressit Pau.
ad Rom. 8. Nam quos praesciuit, et prae-
destinauit, cformes fieri imagini filij sui:
Vt sit ipse primogenitus in multis fratribus.
Vbi ly, cformes fieri, indicat, Diuz praedes-
t. ee. ad ilitudinez praedestinat. Xpi, quod
idez e. ac praedest. huius, ee. caz exemplarez
praedest. aliorz. ly autz vt sit primogeni-
tus, denotat, Xpuz Dnm ee. caz finalez prae-
destinat. eorumdez, eosq in euz finez praedes-
tinari, vdt vt sint ples fratres praedestinat.
fraternitate, quorz Xpus sit primogenitus.

V. 2.ª praenotatio e. praedest.es posse dupl.r
considerare. 1. absolute, vt scilt dilectio e qua deus
vult bonum gr.ae et gl.ae praedestinato. 2.o comparatiue,
et vt electiue e. scilt quatenus ita p eam
vult Deus bonum praedestinato, vt idem bonum non
velit n. praedestinato. quod n. velit, dupl.r pot
intelligi. 1. ita vt Deus positiue nolit bonum gr.ae
et gl.ae his, quos n. praedestinat. 2.o praecisiue,
et quasi omissiue, ita vt Deus bonum q positiue
vult praedestinato, n. p positiuam nolitionem,
sed p suspens.em volitionis, l. p praecisionem a volitione,
n. velit ei, quem n. praedestinat. —

V. 3.ª e. Xpus D.nus dupl.r potuisse se
gerere erga hoes. 1. offerendo sua m.ta, eorum
satisfact.em et impetrat.em a primo m.to vsq ad
passionem, et mortem p salute eius hominis vniversalr.
quo pacto se gessisse quoad mortem,
et passionem, mihi indubitatum e.: innuiturque
potr innumera SS. Script.ae testimonia, in
illo Symboli articulo, q pp.ter nos hoes, et
pp.ter nram salutem discendis e Caelis, crucifixus

fixus est pro nobis &c. quorum articulorum cum omnes

fide divina, nullo excepto, credere, teneantur,

procul dubio pro omnibus Christus sua merita obtulit, et

pro omnium salute passus, et mortuus est. Accedit

Alexandri septimi definitio contra diversas

Jansenii propositiones. Ubi de quinta ait, quintam

semipelagianum est dicere, Christum pro omnibus omnino

hominibus mortuum esse, ac sanguinem fudisse, falsam, temerariam, et scandalosam, et intellectam eo sensu, ut Christus pro salute dumtaxat

praedestinatorum mortuus sit, impiam, blasphemam, contumeliosam divinae pietati derogantem, ut haereticam declaramus, et ut talem damnamus. Ubi aperte definitur, Christum pro omnibus

sive praedestinatis, sive non praedestinatis merita

suae passionis, et mortis obtulisse =

2. Attamen, et secundo modo Christus potuit se

gerere erga homines, scilicet non solum pro omnibus sua

merita universaliter offerendo, verum etiam speciatim

pro aliquibus in particulari, scilicet pro praedestinatis

tamen efficaciter offerendo. Quaestio secundo modo si Christus

Deus se gerat ergà prædestinatos, amor
erit .cc. prædestinatos n. solum habit ronem
dilectionis, sed etiam electionis: sic n. eos diliget,
quatenus reliquos hões n. diliget, q proprium
est electi. Immò etiam erit cã prædestinationis eorum
n. solum qua hæc dilectio est verum etiam qua elec-
tio est; erit q cã prædestinationis eorum n. solum
absolutè, sed etiam comparativè: cum in eo hypo-
tesi n. solum Deus conferat gratiam prædestinatis
propter merita Xpi, verum etiam potius prædestina-
tis, quam reprobis conferat propter eadem merita
specialiter à Xpo Dño applicata. —
2. 1. quæ sententia negat, Xpm esse cam to-
tius prædestinationis prædestinatorum, sic Capreol
et alij negantes, esse cam prædestinationis ut
contra ad 1am gratiam. 2a sententia distinguit inter
prædestinationem absolutam, et ut dilectio est et eam-
dem comparativam, et ut electio est: docetq Xpm
esse cam totius prædestinationis absolute, et ut
dilectio est; non vero prædestinationis comparativè,

et vt electio ē. Sic P. Suar. et alij. —

2. 3ª sñia quae ē P. Vasq. et aliorum, affirmat, Xpm Dnm ēē cam totius praedestinationis absolute, et vt dilectio ē, in quo conuenit cum 2ª; loquendo vero de praedestinatione comparatiua, et vt electio ē, distinguit duplicem ordinem praedestinatorum, aliorum eorum, q. tpore non fuerunt priores Xpo Dño, et horum affirmat, ēē cam praedestinationis adhuc comparatiue; —sm ordinem eorum, q. tpore fuerunt priores Xpo Dño, quorum praedestinationem comparatiuam negat ēē cam Xpm Dnm. — 4ª sñia totius praedestinationis tam absolute quam comparatiuae affirmat, Xpm Dnm ēē cam; sic Herisse, Arriag. et alij, qq. fauent recentiores thomistae, antiquiores non ferè intactam reliquerunt difficultatem praesentem. —

= Sectio 2ª =

Christus Dnus ē ca totius praedestinatorum praedestinationis. —

C. Probr. 1. qr Xps Dns p sua mta ē cā moralis oium effectuum prædestinatis. Sic n. lietr ad Ephes. 1. Benedictus Deus, et Pater Dni nri Jesu Xpi, q benedixit nos oi bndictione spirituali in cælestibus in Xpo. quasi dicat, oes bndictes spirituales, et cælestes, quales ss. oes effus supnales prædestinatis eē ppti mta Xpi: Sed hoc ē. Xpum eē cam totius prædestinatis: cā n. moralis actus Vltatis ē quicunq p sua mta mouet ad illum. Ergo Xps ē cā totius prædestinatis —

C. Cfr ex Trident. sect. 6. cap. 6. vbi Xps Jesus, tnqm caput in membra, et tnqm Vitis in palmites in ipsos iustificatos Virtutem iugiter infludit. sed caput in membra n pro vno l. altero motu Virtutem influit, sed p oibus. et Vitis n. p vno, l. altero fructu, sed p oibg Virtutes influit in palmites. Ergo et Xps. n. p vno l altero effu prædestinatis Virtutem influit in prædestinatos, sed p oibus, eorumq oium ē cā et contr totius prædestinatis —

P. Probr 2°. qi pfectio Vnionis hypostaticæ

tanta

tantae. vt exigat in proprio subiecto omnes perfectiones potes,
nisi ea convincatur repugnare ratione naturali, vel revelatione divina constet; quas abesse a tali subiecto; hac
non ratione plenitudo sive de gratia, et sic de alijs po-
nuntur in humanitate Christi Domini: sed Christus est causa
totius praedestinatorum praedestinationis est perfectio, quae
ratione naturali convincitur, non repugnare in Christo Domino,
neque constat, talem perfectionem ab eo abesse divina
revelatione: imo adesse innuunt innumera SS.
scripturae testimonia: ergo Christus est causa totius praedes-
tinationis.

2. Confirmatur, quia sacramenta sunt causa omnis effectus
praedestinationis causant non gratiam habitualem et ac-
tualem immediate; mediate vero gloriam, ut fatentur
omnes catholici: sed causant in virtute meritorum
Christi Domini, et ut eorum instrumenta ut docet Trident.
sect. 6. cap. 6. ergo Christus Dominus est causa omnis effectus
praedestinationis et consequenter totius praedestinationis.

Quae confirmatio, licet non habeat vim in adultis qui per pro-
prios actus disponuntur ad iustificationem medio
sacramento baptismi: habent non gratiam actualem ad
tales actus independenter a sacramento; vim tamen habet

in parvulis, quorum omnis gratia, ex quo ad annos discretionis pervenerunt, initium sumit à Virtute baptismi: Semel autem concessa, Christo Domino capitaneitate omnis praedestinationis eorum, qui parvuli baptizantur, nulla est differentia in eadem capitate concedenda respectu eorum, qui baptizantur in adulta aetate. —

Ar. — Sed contra est 1. quia praedestinatio est gratiosa et liberalis. ergo saltem primus eius effectus, qualis est 1. gratia, debet esse gratis, et liberaliter collatus. ergo saltem is, non est propter merita Christi: repugnat enim esse effectum liberalitatis, quod undequaque, et deinde 1. ad ultimum est ex meritis, et propter merita. Confirmatur quia praedestinatio Christi est exemplar praedestinationis reliquorum: sed praedestinatio Christi non fuit propter merita Christi, primum enim meritum non cadit sub meritum. ergo nec reliquorum praedestinatorum praedestinatio est propter merita Christi. —

(2. — Respondeo distinguendo antecedens. Praedestinatio est gratiosa, et liberalis; gratia et liberalitate Christi respectu praedestinatorum, concedo; gratia et liberalitate Dei respectu Christi, nego; ut enim praedestinati nullis eorum praecedentibus meritis, saltem ad 1. gratiam, prae-

destinentr, ideoq praedestinº respu illorz 117
sit gratiosa; at eadez cparata cuz Xpo Dno,
est eius mti, respu huius, nō ē gratiosa neque
liberalis. — Ad sfratez disquo maj. Prae=
destinº Xpi ē exemplar hrz. Aequiuocum,
cdo; Vniuocuz, nego. hoc ē, exemplar ē
cui rehiqua[?] praedestinº. nō ē in dioq sitz;
sed soluz in aliqq, quorz vna ē. diuz prae=
destez ad 1az graz ee sine eorz mtis, sicut
praedestinº Xpi ad Vnionez hypostaticaz, quae
respu Xpi ē. 1a gra, fuit sine eius mtis;
in alijs tn multis nō seruat sitr tred[?] —
Qa ē 2a. qi PP. veteris testamti.
hi praedest. praescttiz[?] a qq Xps duxit ori=
ginez, saltez de cgruo, meruerunt incarnatez
siue exiltaz Xpi Dni, vt melior sentit theo=
logia, vrq cstare ex illo Isaiae, Rorate
Coeli desup. et nubes pluant iustz; Aperiatr
terra, et germinet Saluatorez. Vbi enixe
petunt incarnatez; cuius tpus abreuiatum
ad eorz preces cstat ex Daniel. 9. quod qdez
preces, et mta effus erant praedestinatis[?]

eorumdẽ: sed hor. mtor. et praedest.ᵢ
videntis illis cā n. ē Xps Dns; alioqn
prius mti caderet sub mtũ. q.º Xps n. ē
cā totius praedestinat.ⁱˢ omn. praedestinator.

Argumentũ hoc male torquet
theologor. ingenia; quor. solut.ᵉˢ nec refelle-
re, nec referre vacat: ǫǫs ad mraz de incar-
nat.ᵉ omissis vndeo breuiter, ꝯceden. maj.
et distinguen. min. Horũ mtor. Vcā. n.
ē cā Xps Dns, vt dependens ab eis, eisq
posterior, ꝯdo; vt ab eis independens, eisq
prior: nego. Xps q. Dns in 1. sui eē, et
forsan in aliqq instantibq subsequentibq
dependet à B. Virg.ᵉ et in ea ab eius deq
progenitoribq ea rone, qua veri filij depen-
dent à suis parentib. qua rone, et fuit illis
posterior: et nil illis meruit. At deinceps
toto decursu tporis à solo Deo dependet,
à Deoq solo ꝯseruatr, quemadmodũ et re-
liq filij à solo Deo dependent, et ab eo solo
ꝯseruantr. —

Haec g. ratione, qua Xpi e. indepen=
dens a suis primogenitoribq, et eis n. e. poste=
rior, meruit illis, qdqd illis meruit: imo et
ipsi Deiparae meruit graz maternitatis:
fuitq illis prior. Rn pt, priuez mti non
cadere sub mtz: qr Xpi, vt independens
a suis primogenitoribq, priuz e. mti, quo ipsi
meruerunt de cgruo incarnatez siue existz
Xpi Dni in primo stanti sui. ee: n. n. me=
ruerunt incarnatez vt independentez, et ipsis
priorez, sed vt ab eis dependentez et ipsis pos=
teriorez, qualis solu e. incarnatio, et exista
Xpi Dni in primo sui. ee. —

Neq obstat, comz ee theologoruz
sniaz, Xpm Dnm a. i. instanti sui. ee. me=
ruisse, qdqd decursu tporis meruit. Dum
qr Alexand. Bonavent. Duran. Albert. et
alij id negant. Cuz qr doct. de Universali
mto Xpi in primo sui. ee. intellendae e. de mto
eorz oiuz, qq n. repugnat, cadere sub mta
in tali i. instanti, qualia n. ss. ea, quae jam

præsupponuntur, existere; præsertim ut prima
monti. Vg. Unio hypostatica, et gratia illa, per quam,
tum progenitores Christi, tum alij Sancti Patres mere-
ruerunt substantiam incarnationis; sed de his alibi
-ss. n. alterius instituti.

Sectio 3.ª

Christus Dominus est causa totius prædestinationis etiam
quæ electio est.

Probatur 1.º ex Paul. nuper relato
ad Ephes. 1. Ubi postquam doctrinam de prædestinatione
propter merita Christi tradiderat, statim subjun-
git: sicut elegit nos in ipso ante mundi
constitutionem. Sed quia omnis benedictio supernalis est
in Christo, prædestinatio omnis est propter Christum, et hic
est causa prædestinationis ut dilectio est. Ergo quia electio
est in Christo prædestinatio etiam, ut electio, est propter
Christum, et Christus est causa prædestinationis qua
hoc est electio.

Confirmatur quia si Christus non solum universitati
per ordinem, sed etiam propter per prædestinatis sua
merita

merita applicuisse, Xps est causa predestinationis non solum qua dilectio est: sed etiam qua electio, ut constat ex dictis: sed Xps specialiter applicuit sua merita pro praedestinatis: dixit enim Joan. 17. non rogo pro mundo, sed pro his, quos dedisti mihi. Quasi diceret, non rogo pro omnibus spatr, sed pro his, quos a me electos praedestinasti, et sic eos mihi dedisti, tamquam membra capiti, et tamquam palmites viti: ergo Xps est causa predestinationis qua hoc electio est.

Probatur 2°. quia perfectio unionis hypostaticae tanta est, ut exigat in subiecto omnem perfectionem possibilem subiecto, modo explicato sect. 2 in 2ª probatione: sed Xpum esse causam predestinationis ut electio est, perfectio possibilis Xpo, nullo enim pacto ei eidem repugnat; nec revelatio divina constat, in eo non esse, ut patebit expendenti, tum praedictam causalitatem, in qua nulla apparet repugnantia: tum revelationes divinas, quarum nulla apparet contra eam causalitatem: ergo Xps

è cā totius prædestinat.^is ej quâ electio è.—

5. Fr. qi antecedunt ad prædest.^em diuinam, tam vt dilectio è, quam vt è electio. mta Xpi Dñi. vt absolute futura, erant Deo præsentia in scia Visionis: sed rõne huius præsentialitatis fuerunt cā prædestinat.^is vt vt dilectio è. g. rõne eiusdem præsentialitatis fuerunt cā prædestinat.^is vt electio è. Prob.^r major. qr qdqd sit, an de facto Xpi Dñi oibus prædestinatis l. aliqq in particulari sua mta applicauerit, certum è, ꝑ eo priori habuisse talem viz, vt si applicarentur, possent, mouere Deum ad elect.^em Cum n. mouerent ad dilect.^em, n. è quare n. potuerint mouere ad elect.^em - sed q pōt mouere ad elect.^em è ante elect.^em loqmur n. de elect.^e ad quam mouet mtm, vt talem q n. mouet, nisi vt præexistens et præsens in scia Visionis. g. antr ad predestinat.^em tam vt dilectio è. quam electio, mta Xpi

Xpi Dni, ut absolute futura, erant Deo praesentia scientia visionis. —

Sed Dª. est 1. qr praedestinº non soluz est à PP. gratiosa; verum etz sm beneplacitz Dni. sed si ea, ut electio est, eet effectus meritorz Xpi, non eet. sm. beneplacitz divinuz: non nã sm beneplacitz alicuius, quod ad placitz, et libituz illius non est. sed ad placitz alterius eligentis. ergo praedestinº ut electio est, non est effectus meritorz Xpi, neq tn̄ est. cã praedestinatis ut electio est. — Confr. qr Deus praedestinans exprimitur à Paul. exemplo figuli ex eadez massa fingentis, quaedaz vasa in honorez, quaedaz in contumeliaz: sed electio figuli vasis in honorez est. ab ipso figulo, neq ut talis het aliaz caz. ergo neq praedestinº, ut electio, het caz Xpm Dnm. —

Cx. R. Concedo. maj. et nego an.

Min. Cuius probat. distinguo. non est sm

bn placitũ alicuius, q ad placitũ, et libitum illius nõ ē &c. neq fratr, neq radicatr.

Dico: q lt n. sit ad placitũ illius fratr, ē tñ radicatr, nego. ē sq. prædestinº. vt electio ad libitũ fratr Xpi Dñi, q liberè, vt hi potiùs qm illi prædestinarentr, efficatr oravit, suaq mta efficaciter applicavit; ē autũ radicatr à Deo, quatenus Deus prævidens p. suas oñas, p. cogitatiões cgruas, quas de facto immisit menti Xpi Dñi circa salutẽ prædestinator, hos potiùs elecctũ, quã alios, quos eligeret, si cogitatiões malas immitteret, potiùs hanc cogitatiões cgruas immisit qm alias.—

Ad cfratiõẽ cdo majorẽ, et

x- Min. et nego coñ, tũ qi exemplũ figuli n. tenet in oĩbq, sed solũ tenet, cparando Deũ cũ hoĩbq prædestinatis, et reprobis; n. v. cparando Deũ cũ Xpo, cuius mta

mta ss. cā totius prædestinat. et elect. Iuxta q
ut Deus heat rones figuli, à quo oritr ois discretio va-
sis in honorem, à vase in contumeliam, sic etiā ē à Deo emmitti
cogitat. congruam, qua Xpi potius pro his, qm pro alijs oret
efficacis, ut prædestinentr: sicn. tota electio in radice
ē. a Deo, ut fiatr, et infesit à Xpo l. no -

Ar. Da ē. 2o qi mta Xpi Dni ss. effus prædes-
tinat. eorum, quos Deus eligit ad glam: sed eo ipso n.
poss. eē cā prædestin. qua electio ē. aliogni ibi inter-
cederet mutua cālitas; quæ ibi repugnat; cum mta n.
sit cā illius, q iam præsupponitr existens, frustra n.
illud caret: g. Xps n. ē. cā prædestin. qua prædes-
tin. electio ē. - Probr major: qi talia mta ss. media
efficacr conducentia ad glam, quæ ē finis prædest. sed
electio mediorum ē. effus intent. efficacis finis ergo mta
Xpi Dni ss. effus &c. - Cfr, qi Xps prædestinatus ē.
à Deo in remedium peccati, et ut nos à peccato redi-
meret, &c. illud, q. ppti nos hoes et ppti nram salutem. Sed hoc ē. Xpm,
et eius mta eē medium ad nram prædest. ideoque
Xps dr mediator, et Redemptor nr. g. talia mta
ss. media ad nram prædest. -

Rx. R. negan. maj. ad cuius pbat. nego
eam maj: mta n. Xpi Dni n. ss. mā ad glam prædes-
tinatorum, sed cā efficitr inferentes glam: ut n. eent
mā, necesse erat, prius Deum elegisse hoem ad glam,
deinde v. voluisse mta Xpi, utpote conducentia in

hunc finem. Res autem aliter se habuit. Deus enim primo
volvit Xpm, cum videret hunc applicantem suam mta
ut hic potius quam illi eligerentur ad gloriam propter merita
Xpi, hos potius quam illos eligit; ideoque merita non sunt
ma sed causa inferentes effectiva gloriam electorum, causa
in quam praecise existentes ante talem electionem.

V. Ad confirmationem disting. maj. Xps praedestinatus est in remedium peccati. Sumpto ly In pro causalitate finali remedij peccati in praedestinatione Xpi. Nego. Sumpto ly In pro causalitate morali efficienti Xpi in remedium peccati; Concedo. Ideoque Locutio ea solum denotat Xpm per sua merita esse causam moralem efficientem remedij peccati. Sic, cum dicitur Xps propter nos, et propter nostram salutem, ly propter non denotat causalitatem finalem salutis nostrae in Xpm. Non, sed solum causalitatem moralem effectivam meritorum Xpi Dni in nostram salutem. Cuius expositio fundamentum habet in communi loquendi modo, ex quo dicunt philosophi, esse, est in ordine ad operari: non quia operatio est propriè finis esse, sed solum quia operatio egreditur effectivè ab esse. Quare nego min. Xps enim est redemptor, quia redemit nos à captivitate peccati, gratiam nobis merendo, non quia Xps sit propter

nram redempt.ez tnqm pptersinez. Dr mediator, n. qi medius sit ppories, sed qi n. e. merè Deus, vt reliquæ personæ Trinitatis, necmerè hō, vt cœteri hoes, sed qi rezilhat hoez cuz Deo. —

V. Sed cª. e. 3º. qi electio prædesti. nator. fuit ab æterno; mta aūtz Xpi. ss. intemnatorz fuit ab æterno; pore, sed id, q e in tpore, negt. ee cā illius, q. e ab æterno: aliogn effus eet prior sua cā. g. Xps n. e. cā huiusmodi electi s. — cfr, qi frus tra imprudns. qs oraret p eo, q iaz fuit, V.g. imprudns qs oraret Deuz p. abundantia, et fœlicitate annorz jaz præteritorz: sed elec tio, præsertz eorz, q. tpore antecesserunt Xpm Dnm, jaz fuerat, duz Xps extitit. g. frustrà et imprudenter Xps p ea elect. oraret, et media orat. eet. cā illius. —

X. R. cceden. maj. et distinguen. min. id, q in tpore e negt ee cā tcª. phisi ca, cdo: moralis: nego. Vt pt in intit. prædestinati, quæ ss. in tpore, et tn ss. cā vo luntatis diuinæ executiuæ cferentis glam

Opp^{ri} mta, quę ultos. e. ab aeterno. Ad
Confrat^{ez}. dico quo maj: frustra et imprudenter
quis oraret pro eo, q iam fuit. V^{ca}. si fuit inde-
pendens à praesenti orat^{e}. Cdo. si fuit
dependens ab ea, nego. Et qr abundantia et
foelicitas praeteritorum annorum fuit independens
à praesenti orat^{e}, ideo pro ea de praesenti frustrà
et imprudenter oraretur. - -

v- Quod si id, q fuit, fuisset dependens
à praesenti orat^{e}. non frustra, neq imprudenter est
oro de praesenti: sic. n. eccla non frustra, neque
imprudenter orat de praesenti pro aibus defuncto-
rum, quę libere iam-sunt à poenis inferni: orat,
ut sint liberae à porta inferi, non absorberi à
inquam - eriea a porta inferi, non absorberi à
tartaro, non cadere in obscurum, requiescere in
pace: quoniam praedictae aiae liberae-sunt à poe-
nis inferni dependens ab his orationibus de prae-
senti. Nec ulla e. ro, quare orta de praesenti
conducant ad id, q tpore antecedit, non tn orones
et impetrat^{es}: cum conducant in genere cae mora-
les, cui non repugnat, cae. tpore posteriorem suo

Effa.—

Sectio 4.

Facilioribus aliqq conclusionibus clauditur quæstio.—

V. 1.ª Concl.º Et Xps Dnus fuerit cā prædest.is qua electio e. eoq p electis sua merita spalr applicuerit, n. tn. spalr repbos exclusit, nolendo positive eis gtaz, et auxilia congrua ad illaz. Probr, qr Xps n. e. cā reprobat.is eoq, q. repbantr: tuz qr Vniusqsq repbitr ppr ppria demta, n. ppr mta Xpi: tuz qr alioqn, sicut dr Xps, descendisse de cœlis ppr nraz salutez, et ppr eaz passus et mortuus, diceretr etz, descendisse ppr pdit.rez repborz, et ppr eaz passus, et mortuus, quez Vor blasphema: sed si positive noluisset gtaz repbis, et positive noluisset auxilia congrua, esset cā repbat.is eorq, q. reprobantr: ea n. rone Xps e. cā prædest.is, quatenus Voluntatis Xpi ~~intuitu~~ intuitu, deus prædestinat. Nn si etz intuitu Vltatis Xpi re—

pbat, Xps erat cā repbat. Sq. ét, Xpus fuerit cā prædestinat. q electio. e. eo q p electis suamta ppatr applicuerit, n tā ppatr reprobos exclusit, nolendo pro. ferre eis glaz, et auxilia ɔgrua ad illaz.

R. Sed ɔᵃ dices, qr Xps certo sciebat, p qq pp patr n. oraret, excludendos ee a gla, nec habituros auxilia ɔgrua, sed eius ɔsecut. sed hoc e Xpm ee. caz exclusionis eorundez a gla, et carentiæ auxilior ɔgruor: q. n. libere ponit omissez cognoscens effus infalibr sequutz ad omissez. cā. e talis effus, vt pt in nauta, q. præsciens naufragij sequuturi, omissez solicitudinis erga nauiz, libere ponit omissez; q nauta cā e naufragij: Sq. Xps. e cā exclusionis repbor a gla, et carentiæ auxilior ɔgruor. — R. ɔceden. maj. et negan.

R. min. Nec universalitr verz e. ponentem

liberè omiss. ad quaz infallibr sequatr effus, eo
ipso eē caz effus. Dupltr n. pot ēsse seg: 1. ne-
cessario, et tunc effus vt cā morali imputatr
omittenti, nisi heat ronalez caz omittendi, et gr
naufragiuz Dseqtr necess. ad omiss. solicitudis,
cuius nulla supponitr ronabilis cā, ideo nau-
fragiuz nautæ vt cā morali imputatr. 2o.
pot. effus seq ad omiss. liberè, et si infallibr;
et tunc effus vniversalr n imputatr omitten-
ti, aliogn Deo, vt cā morali imputarentur
oia peccata, cuz oia infallibr sequantr omiss.
auxilij Dgrui ad n peccanduz.

X. Dixi, vniversalr, qi qndoqz tenetr
impedire effuz; et tunc omittenti imputatr
effus, vt homicidiuz, et furtz potenti, eafacilè
impedire: cuz effus ad omiss. oronis Xpi Dni
pro reprobis n sequatr necess. exclusio eorz à
glia, sed possint, adhuc saluari, nec teneatr
Xps, impedire eorz exclus. à glia et caren-
tiaz auxiliorz Dgruorz: inde ē Xpm n. eē
caz talis exclusionis.

X. 2a. DcL. sm præsentez prudentez

Nullus purus hō pōt eē cā totius prædest.us alterius. Sic P. Suar. et thomistæ contra Vasq. P. Suar. et alios. Probr. qr prædestin.o accipit ab elect.e effica ad glaz gratuita et liberali, vt sæpe dictū ē: sed si purus hō eēt cā totius prædestinati alterius, huius prædestin.o n̄ eēt gratuita et liberalis respu eiusdez, eēt tn̄ ppt̄r mta puri hōis, quæ repugnat gratiæ et liberalitati. ergo purus hō sm̄ præsentez prouid.ez n̄ pot eē cā totius prædest.us alterius.

V. Cfr. qr vltas execut.a conferendi glaz gratuita et liberalis, sed remunera vt coronaz, n̄ teria, et ex iust.a. sed vo ē p mta absolutè pre rusa eē caz talis vltatis. ergo si mta puri hōis sint cā totius prædestinat.us alterius, eīz elect.us ad glaz, cuius prædestin.o et electio n̄ erit gratuita et liberalis.—

X. Quod si dicas, talez prædest.ez et elect.ez eē gratuitaz, et liberalez respu electi, n̄ v.o respu illius, ppt̄r cuius mta fit electio: quemadmodz electio omnz prædestinatorz gratuita et liberalis ē respu omnz electorz, et prædestinatorum quantumvis talis n̄ sit respu Xpi, ppt̄r cuius mta eliguntr. et prædestinantur.—

X. Cfr. ē f. qr elect.o prædestinatorz n̄ eē gratuitaz et liberalez, cparat.e facta cuz Xpo Dn̄o

Dño, constat, tot scripturae et PP.rum testimonijs,
quot constat, talem electionem esse propter merita Xpi:
sed nullius electionis constat, esse propter merita puri hominis.
Ergo omnis electio est gratuita, et liberalis, non solum
respectu praedestinati, sed etiam respectu cuiuslibet puri
hominis. Probatur minor, quia licet constet, Stephanum orasse
pro Paulo, et reliquis eius persecutoribus, quorum plures
verisimile est orationibus Stephani esse ad fidem con-
versos, et sic de alijs aliorum orationibus vocatis,
et iustificatis, hoc solum probat, talia merita esse
causam actus executivi convertentis, vocantis, et justi-
ficantis; non vero probat, esse causam ipsius electionis ad gratiam:
sicut etiam constet, omnes praedestinatos consequi gratiam propter
merita, hoc solum probat, merita esse causam actus executivi
conferentis gratiam, non vero electionis ad gratiam. Ergo nullius elec-
tionis constat, esse propter merita puri hominis. —
Dico 2.° quod electionem praedestinatorum non
constat fuisse gratuitam, et liberalem respectu Xpi Dni, constat
ex eo, quod Xpus fuerit praedestinatus in signo priori
signo electionis omnium, vt pote Princeps, et caput, vn
omnis benedictio spiritualis derivatur in omnes praedestina-
tos, sic exigente vnione hypostatica; sed nil
fuit de vllo puro homine constat: ideoque omnes simul, et
in eodem signo vnius praedestinati. Ergo omnium electio
gratuita est, et liberalis, comparate facta cum quolibet
puro homine —

Objicitur tn̄, qr cā oīuz effectuz prædestinat.is cā ē. totiq prædestinat.is cuz n. prædestinȯ sit actq Dei, n. atr cātur, quāz cando oēs eius effq: sed pueus hō sm præsentez pvidaz pōt ēē. cā oīuz effectuz prædestinat.is alterius, nil n. phibet, pueruz hoēz mereri alteri, tūz primaz graz: tūz ipsaz glaz. ḡ. Vnus hō pōt ēē. cā totiq prædestinat.is alterius. —

Cfr. qr de facto oro Stephani, saltez ex de congruo, meruit ez primaz graz Paulo, scilt vocat.ē ad fidez, idemq vr dicenduz de orone S. Monicæ respu cōversionis Augusti de oronibus ptiuz justoruz respu cōversionis ptiuz peccatoruz. Imò pie qs crederet, S. Matrez Dei Mariaz suis precibq impetrare prædestinatis oībq oēz graz, qua disponuntr ad glaz. ḡ. pueus hō sm præsentez pvidaz pōt ēē cā totius prædest.is alterius. —

Rx distinguen. maj. Cā oīuz effectuz prædestinat.is &c. taz in intent.ē quaz in execut.ē Cdo. cā oīuz effectuuz solius in execut.ē Nego. Cuq ḡ. hō pōt de facto, ēē cā oīum effectuz prædestinat.is alterius in execut.ē n. v. in intent.ē qr hæc (vt diximus) ē. ante absolutaz prævis.ez oīuz mtoruz preter mta Xpi, q. ē. cā totius oīuz prædestinat.is —

Ob. — Ad confirmationem dicitur: quo aris. Defacto oratio Stephani, saltem de congruo, meruit primam gratiam Pauli in ordine executionis secundo. in ordine intentionis nego. In ordine executionis oratio S. Monicae fuit causa conversionis Augustini, orationes justorum conversionis plurium peccatorum, et preces SS. Matris Dei Mariae fuit causa totius omnium praedestinationis. non vero in ordine intentionis in quo omnes soli propter merita Christi absolute praevisa eliguntur ad gloriam dandam in executione omnibus propter impetrationem B. Virg. Mariae, Paulo propter orationem Stephani, et sic de aliis proportione servato, quatenus eis prima gratia conferatur in executione propter aliorum merita, sive preces. ——

Ob. — 3.ª Dico: Sine aliam providentiam pura homo potest esse causa totius praedestinationis alterius. Probatur: quia nulla est repugnantia in eo, quod Deus Paulum v.g. non praedestinaverit ante absolutam praevisionem omnium meritorum, Stephani v.g. cum pro eo signo Petrum, vel Paulum libere praedestinet, potest pro eodem eum non praedestinare. Deinde nulla est repugnantia in eo quod post praevisionem absolutam orationis Stephani, intuitu illius velit dare gratiam primam perseverantiam in ea, et gloriam Paulo: libere non hoc omittit Deus, proindeque potest ea velle; aliunde autem merita hominis justi, saltem de congruo, possunt mereri alterius justificationem: sed eo ipso Stephanus esset causa praedestinationis

Pauli: oro non illius moueret Deus ad oes actus prae-destinationis Pauli. Ergo sim aliquam prouidentiam unus homo pot-est esse causa praedestinationis alterius.—

℞. Sed contra dicces 1°. quia eo ipso quod oro Stephani mereatur vocationem Pauli, et ducatque in eius 1am iustificationem et glorificationem est effectus prae-destinationis Pauli; quaecumque non conducunt in ali-cuius glorificationem sunt effectus praedestinationis illius: sed eo ipso oro Stephani non potest esse causa totius praedestinationis Pauli, effectus non praedestinationis non pot-est esse causa eiusdem totius. Ergo in nulla prouidentia purus homo potest esse causa totius praedestinationis alterius.—

℞. Contra dicces 2°. quia propterea in dicta hypothesi oro Stephani non esset effectus praedestinationis Pauli, quia non oriretur ex intentione glorificandi vel iustificandi Paulum: sed hoc non requiritur, vt sit effectus praedestinationis Pauli. Ergo est effectus illius, et non causa. Pro-batur minor. quia si alicui conferret Deus auxilium con-gruum ad iustificationem et glorificationem solummodo in-tendens illi bonitatem intrinsecam auxilij, et non eiusdem iustificationem nec glorificationem, tale auxilium non procederet ex intentione glorificandi, vel iustifi-candi: sed adhuc esset effectus praedestinationis illius, cui confertur, alioquin iste posset esse causa totius suae praedestinationis, quod a nobis reiectum est.— Ergo hoc non requiritur, vt sit effectus praedestinationis Pauli.—

2. R. ad 1.m negan. maj. aliqn
Xps Dns est effus nrae praedestinat.is cum mta
eius conducant ad nram iustificat.em et glorificat.em
Requiritur q. vt aliqd sit effus praedestinat.is ali-
cuius, praeter praedictam conducentiam, oriri ab in-
tent.e praedestinatiua eiusdem: nullus n. effus ta-
lis est nisi respu eius, à quo orig.em trahit: sed q.
orõ Stephani n. trahit orig.em à praedestinat.e
Pauli, vt supponitur, quo pacto erit effus praedes-
tinat.is Pauli? —

2. Ad 2.m cedo maj. et nego min.
Ad cuius pbat.em cedo maj. et nego min.: cum
n. tale auxilium nullam supponat Vltatem prae-
destinatiuam, repugnat, ee. effum praedest.is
in hypothesi q. argum.ti quem ne sm praesentem
quid.tem sed sm aliam, n. repugnat, aliquem ee.
cam totius praedestinat.is sue; repugnat q. sm
praesentem quid.am qr sm eam oia dona supnalia
quem efficaciter conducunt in gtam, conferuntur praedestina-
to, ex intent.e praedestinatiua glorificat.is iustific.is
et vocationum, qua rone à nobis rejectum est sm
praesentem quid.tem aliquam posse ee. cam totius sue
praedestinat.is. —

2. 4.a concl.o Causa siue rõ motiua
ex parte Dei, quare hoes praedestinauerit, est
bonitas ipsius, quae illum inclinat ad sui communicat.em

quia h̄ō sit p. præcipuus prædestinat.ⁱˢ effectus. V.g. per grā, p quā h̄ō fit particeps, et consors divinæ Naturæ; et propter glā, sive visionē Dei, p quā h̄ō, et beatur, et intentionatr possidet Deū ipsū. Prob̄r, q̄r quæcumq Deus à dextra vult, oīa vult propter suā bonitatē, ex̄ illud. Universa propter semetipsū operatus ē Dominus: sed unus præcipuorū actuū, qq Deus à dextra vult, ē prædestinatio; ē n. de præcipuis oībus V.g. de grā, et glā. ḡ. cā, sive rō motiva prædestinatioⁱˢ ex parte Dei ē bonitas ipsius Dei.—

2. Accedit huic bonitati manifestatatio eiusdē, et insup sapientiæ, et potentiæ infinitæ, q insinuat Paul. ad Rom. 9. ut ostenderet divitias glæ suæ in vasa misericordiæ. Cū n. summa glā sit, quæ desumitr ex manifestatione bonitatis, sapientiæ, et potentiæ; docens Paulus, Deū prædestinasse, ut ostenderet divitias glæ suæ, docet consequenter, rōnē motivam prædestinatioⁱˢ ex parte Dei eē manifestationē prædictorū attributorū.—

Q. Quod si roges, quānā rō spalis Deū moverit, ad eligendū potius numerū, quē elegit prædestinatorū, et n. majorē, nec minorē? R. rōnē spalē soli Deo eē notā; n. n. eam revelavit

revelavit, neq ex revelatis aut rone nali pot, deduci. Non tn acquiesco ptibq theologis di-
centibus, Deuz nullaz huisse ronez spalez ad
huiuscemodi elect. Ostat n. ex Sap. 1. Deuz
oia in mensura, numero, et pondere fecisse,
q indicat, Deuz n. soluz fecisse numeruz nralez
verum, verumetz huisse ronez spalez, quare fecerit
potius hunc numeruz spatr, quaz aliuz.—

2. Accedit in communitatib. V.g. in
ciuitate, Prouo. et Regno, spalez. ee ronez, quare
tot, et n. plures, neq pauciores, saltez in magno num-
debeant, ee incolæ: sq. et spalis pot ee rō, quare
Cœlestis Jerusalez, et regnuz Cœlorz tot ciuibus, n
plibus, nec paucioribq incolatur: sq. et ea igno-
ta sit nobis, eaz tn huit Deus ad prædictz nu-
meruz statuenduz. Cuz hoc tn stat, nullaz ha-
buisse Deuz ronez spalez, eligendi, quos elegit,
et n. alios. V.g. D. Petruz, et n. Judaz: ideoq
vnius præalio electio tota oritr a libertate diuā.
Volente vnuz præalio, absq vlla spali rone object'.
va mouente spatr. Sic Pr. Suar. cuz D. Tho. et alij.

2. Probr, qr vbi nulla e rō spalis objec-
tiua, ea n. pot, Deuz spatr mouere ad calitatez,
vt ex tris ostat: Sed in D. Petro, et Juda nulla
e spalis objectiua, vt Deus potius vnuz eligat,
quaz aliuz: vterq n. p. auxilia ogrua infallibr per-

ducitur ad gloriam, et utraque per placitum sufficientia infallibiliter non perducitur: et utraque productus aequè ostendit gloriam divinorum attributorum, ut ex se patet, ergo Deus nullam habuit rationem specialem obiectivam eligendi, quos elegit, et non alios. —

Cf. Confirmatur, quia placita operatus est Deus pro solo libito suae voluntatis absque ulla ratione obiectiva speciali, ut creationem potius huius mundi, quam alterius solo numero distincti, elevationem huius humanitatis Christi Domini ad unionem hypostaticam, quam alterius humanitatis ex infinitis solum numero distinctis ad unionem hypostaticam elevabilibus: ergo similiter absque ulla ratione speciali obiectiva Deus eligit, quos eligit, et non alios —

Y. Sed 3º dices, quia in hac electione agnovit Paulus ad Rom. 11. altitudinem divitiarum sapientiae, et scientiae Dei, et incomprehensibilitatem iudiciorum eiusdem: sed in electione unius prae alio, pro solo libito eligentis, nulla est altitudo sapientiae et scientiae, neque iudiciorum incomprehensibilitas: ergo in hac electione speciales aliquas rationes obiectivas habuit Deus, quare hos elegerit, et non alios. Confirmatur ex Aug. in Enchirid. cap. 95. ubi loquens de caelesti patria inquit, tunc non latebit, quod nunc latet: cum ex duobus parvulis unus esset assumendus per Dei misericordiam, alius per iudicium relinquendus, cur ille potius, quam iste fuerit assumptus. ergo sentit Aug. aliquas esse rationes speciales electionis unius, et non alterius. —

X. Respondeo concedendo maiorem: agit non illic Paulus de tota

serie

Seri e prædest.ⁱˢ p ut includit modũ auxiliandi his, præ alijs, r oĩa q̃ ducentia ad prædest.ᵉᵐ in quorũ collect.ᵉ relucet altitudo sap.ᵉ et sciẽ Dei, et incomprehensibilitas judiciorũ eius; n̄ v. in præcisa elect.ᵉ vnius præ alio. Ad ɔfirmat.ᵉᵐ negat P. Suarez coaɀ: qᵃ q tunc apparebit, ẽ solaɀ vl.tatẽ divinaɀ liberaɀ eẽ caɀ talis elect.ⁱˢ et n̄ spales aliquas rones; cuɀ tn̄ hoc mō lateat, quatenus n̄ ẽ oĩmo manifestuɀ. –

Q. Tandẽ ad finẽ quæst.ⁱˢ et disput.ⁱˢ notandũ, quẽ diximus de caus.ⁱˢ prædest.ⁱˢ hoĩus, pportionatẽr intellenda eẽ de prædest.ᵉ Angelorũ. i. ideo que Angelorũ n̄ eẽ caɀ totius huẽ prædest.ⁱˢ neq p. merita tonalia, neq p. pronalia, vnuɀ Angelorũ n̄ eẽ caɀ totius prædest.ⁱˢ alterius; sed solũ Xpm̄ Dnũ eẽ caɀ totius prædest.ⁱˢ Angelorũ. Est .n. primũ pons prædestinatorũ, et oĩuɀ caput: cui rone pfect.ⁱˢ vnionis hypostaticæ debetr, tanqm viti in palmites, et tanqm capiti in membra, influxus grãẽ, et gl.æ in oĩes et Angelos. –

Disp. 3.ª

De effectibus Prædestinationibus Subsequtis.

Prædestinationis essa. p eius quasi causas exposita eiusdẽ expositio q p effectus doctrinæ

Methodus exponitur.

QVÆST. 1.a

An Glorificatio, Justificatio, et Vocatio sint Effectus Prædestinationis

SEC. 1.a

Quæstionis Explicatio, et DD.rum sententia

Cum Prædestinatio essentialiter accepta sit Voluntas efficax conferendi gloriam, integraliter autem sit voluntas efficax conferendi gratiam ut a nobis explicatum est Disp. 1.a quæst. 4 Sec. 4. sequitur effectum prædestinationis esse quod a Deo fit vi voluntatis efficacis conferendi gloriam. illud enim est effectus cuiuslibet voluntatis efficacis, quod fit vi talis voluntatis; sicut effectus cuiuslibet causæ est quodquid efficaciter tali causæ fit autem vi actus voluntatis efficacis id omne ad quod ponendum extra causas actus efficax determinat efficacem voluntatem, per quam determinationem distinguitur actus efficax ab inefficaci, sic enim non aliter, et invitatur ad ponendum extra causas obiectum voluntatis illa voluntas determinatur et quasi cogitur ad talem positionem.

Unde plura deducuntur. Primum effectum Prædestinationis debere esse opus et effectum Dei, cum enim Prædestinatio sit voluntas efficax Dei non potest determinare Deum ad ponendum extra causas id, quod a Deo potest fieri, et causari; effectus ergo Prædestinationis debet esse opus, et effectus Dei qua ratione merito communi Theologorum consensu excluditur a numero effectuum Prædestinationis peccatum eo quod non sit effectus nec opus Dei

Neq obstat peccatum esse permissive a Deo, hoc enim solum denotat permissionem peccati esse effectum Dei non vero ipsum peccatum an autem permissio peccati sit effectus predestinationis infra dicetur Neq insuper obstat peccatum Quia quod dicitur de mali esse effectum et opus Dei est enim illud effectus non proprie, et per se sive ut causae particularis sed proprie, et per accidens sive ut causae universalis effectus autem predestinationis est effectus Dei proprie, et per se et ut Causae particularis Est enim a Deo effectus predestinationum efficax volente tamquam finem, vel, tamquam medium effectus conducens ad finem predestinationis: male autem peccatum non posse efficaciter predefiniri a Deo sanis a nobis probatum est Cum in Libro de Gratia actuali Cum in Libro de Scientia Dei

2um

deducitur effectum Predestinationis debere esse gloriam vel medium Conducens ad gloriam. Cum enim munus Predestinationis in nostra et communi sententia sit gloria ille solum est effectus Predestinationis, quem ponit Deus determinatus per voluntatem gloriae per hanc autem solum supponit gloriam vel media conducentia ad gloriam sed effectus Predestinationis nulla enim Voluntas efficax ad aliud determinat praeter possessionem finis, et mediorum conducentium ad finem Gloria ergo et media conducentia ad gloriam sunt effectus predestinationis nomine autem mediorum intelligimus ea omnia, quomodolibet conducunt

In gloriã sive conducant ut causæ, sive ut dispositiones sive ut conditiones sinequibus nequit haberi gloria cum ratio est ad hæc omnia ponenda extra causas decrevit Deus ex vi voluntatis conferendi gloriam, non enim possunt hæc duo componi scilicet velle efficaciter gloriam, et non velle efficaciter ea, quæ prærequiruntur ad gloriam.

Deducitur media hujusmodi debere efficaciter conducere ad gloriam sicut unumquodque eorum proportionaliter debere tenacem 2º influere in gloriam cum ea conjungi ratio est prædestinatio est voluntas efficax gloriæ voluntas autem efficax finis infert voluntatem mediorum efficacium adeoque decretum enim vi voluntatis efficacis ponat extra causas eorum obtinendi, nec finis extra causas ponat sine mediis efficacibus, sequitur media, quæ sunt effectus prædestinationis non quomodolibet sed efficaciter debere conducere in gloriam.

Nec obstat vi voluntatis efficacis, quandoque inferri media inefficaciter duntaxat conducentia ad finem ut patet in humanis, ubi propterea fuerunt plures voluntates efficaces finis. Non inquam obstat: quod hoc provenit ex ignorantia mediorum efficacium vel impotentia ea applicandi quarum utraque repugnat Deo ob eius summam perfectionem ideoque vi voluntatis efficacis finis solum applicat media efficaciter conducentia ad finem nec aliter

praedestinationis

frustratoi Exponat volunt suā efficac. 4.

Cum deducit effum prædestnōis ēē beneficiū Dei, quod deductū et universale re ceptū facile in nostris pijs Explicat. Beneficiū strictē spēctatū Est donatio gratis, gratisq donata. Effus a prædestnōis à 1ª vocatiōe usq ad gloriā gratis ā prædesto et pore eidem utilem l delectabiles; deinde vō, saltē via intentionis gratis prædestinato donat via.a. intentionis oēs intendunt ante præ visioē absolutā meritorū: gō iā effus prædestnōis ē beneficiū Dei.

5um. deducit

qz effus Prædestnōis ēē supnale; supnale singulā saltē strictē Ratiōe effus ēē prædestnōis, gloriā. l media conducentia ad gloriā: gla autē ē strictē supnalis, media vero, siquæ supnalia intrinsecē nō sū, quam ad mū intrinsecē supnalis sū gra ra Saerali quæ actualis ordinant ad gloriā quæ intrē ē supnalis ē et conjūt ut efficaer adducentia ad illā: gō talia media quibus ex se supnalia intrinsecē nō sint saltē ā fine gloriæ ad quā extrinsecē ordinā sunt extrinsecē supnalia: Ois gō effus prædestinatiōis extrinsecē, l intrinsecē ē supnalis. 6um deducit 2ū præsentē Providam

qz effum Prædestnōis ēē opā Dei p Christū. Ratiō ē quem

Predestinatio sive ea sit quoad gloriam sive quoad gratiam sive quoad quemlibet alium effectum. predestinationis esse per merita Christi ut dicebamus disputatione superiori. Ad hoc autem quod effectus predestinationis esse gratiam Dei per Christum est enim quod effectus oritur a meritis Christi ergo omnis effectus predestinationis est gratia Dei per Christum. Dixi in presenti providentia. Quia secundum aliquos posset Deus predestinare independenter a meritis Christi, nihil enim hoc prohibet cum predestinatio sit undequaque libera Deo, sine autem provida ut posset per se pater lo predestinare esset gratia Dei non tamen esse per Christum. cum sua merita non influerent in predestinatione neque in aliquem eius effectum

Quibus positis Prima et communis Theologorum sententia est Glorificationem, Justificationem, et Vocationem sub qua comprehenduntur omnia auxilia gratiae actualis esse effectus predestinationis decident tamen aliquatum Doctores intra hanc sententiam alii enim cum P. Vazquez Becc. et non nullis asserunt vocationem, et justificationem non interruptam per peccatum esse effectus predestinationis non vero justificationem interruptam per peccatum, neque vocationem inefficacem, vel efficacem per peccatum interruptam.

E contra vero communis asserit quod Justificatio, et Vocatio in Predestinato esse effectum predestinationis. 2a sententia, licet Justificationem, et vocationem asserat esse effectus Predestinationis negat tamen talem esse glorificationem, sive gloriam sic

Du

Durandus, et Cartagena. 3ª sententia, ut asserit glorificationem esse effectum prædestinationis. Id tamen negant de omni Iustificatione, et vocatione sic nominales. 4ª sententia licet concedat glorificationem et iustificationem post peccatum non interruptam esse effectum prædestinationis, negat tamen vocationem ullam sive efficacem, sive inefficacem, sive interruptam per peccatum sive non interruptam esse effectum prædestinationis, sic Sanctus Bonaventura cum aliis.

SEC. 2ª

Glorificatio est effectus Prædestinationis.

Sic communiter Theologi contra Durandum. Probatur 1º ex Paulo ad Romanos, 8º: ubi recensens Prædestinationis effectus, inter eos glorificationem numerat. Quos prædestinavit, hos et vocavit, et quos vocavit hos et iustificavit; quos autem iustificavit, illos, et glorificavit. Ubi aperte inter effectus prædestinationis ponit glorificationem. 2º probatur: quia quod quod Deus efficit vi voluntatis prædestinantis est effectus prædestinationis ut ex terminis patet, sed Deus vi voluntatis prædestinantis efficit gloriam alioquin posset aliquem prædestinare, quin eundem glorificaret, quod implicatorium, et absurdum est: ergo glorificatio est effectus Prædestinationis.

Confirmatur. quia ut dicimus st.

à nobis Disp. 1a Predestinatio aeternalis consistit in Voluntate
efficaci conferendi gloriam cuius voluntatis obiectum è gloria ut
ex nris notum è, Sed voluntas efficax è efficientia sui obiecti, hoc
è effectus illius, In hoc enim non distinguitur voluntas efficax ab in
efficaci, quod illa respicit suum obiectum, non quomodolibet Sed ut effectum
non causae inefficax: ergo Gloria sive glorificatio è effectus Predestinationis.

Sed. Contra è

1° quia sola illa beneficia, quibus certissime liberantur, quicumque
liberantur sunt effectus predestinationis dicente Augustino esse predesti
nationem esse prescientiam et preparationem beneficiorum, quibus certissime li
berantur, qui cumque liberantur; Sed sola dona gratiae sunt huiusmodi bene
ficia: Glorificatio enim iam eos supponit liberos ab omni miseria
culpae quae sola è simpliciter miseria: ergo glorificatio non è effectus predestinationis

Contra 2°:

quia Predestinatio è Providentia supernalis cuius finis è gloria
est enim Providentia prudentia supernalis, Sed Prudentia non respicit
finem tamquam effectum sed solum media. Providentia ergo non versatur illo modo
circa finem sed solum circa media: ergo gloria non è effectus predestinationis.

Ad haec.

Argumenta responsum è Disp. 1a Sne. 5 Ideo quod ad primum omitto
maiorem, et nego minorem ut enim glorificatio supponat eos liberos ab

omni

oi miseria culpæ n tm eos suport liberos ab oi miseria penæ

cu p glorificaoe liberi consistneant à precipua pena damnatoru

qualis ē carentia Visionis Dei, falsu insup ē Solā culpam

eē simplr miseria, Pena enī ē simplr miseria it mox quā

culpa.

Ad 2u omito maiore, et nego mīore dato p

eri, quod Prudentia ē Versiet circa finē tamquā circa

obm, cū tm Versat tamquā ceª efu, vt pat in pruda dupli

dicante quod hic et nunc sit agendu in Ordine ad finem

vltimu gloriæ Dei, et ad oē externi, qua lr tale glā n respiciant

ut obm sd tamqu media glā tm Dei ē efus illius similr

lr predestinaō eet io de medijs grē et n de ipsa gloria tmquā

de obo nihilominus tm p media grē causat gloriæ, Ideo

hec ē efus illius.

S. E. C. 3ª

Iustificao ē efus Prædestinationis

Sic coiter

Theologi Contra Nominales et Catherinu. Et D. Pau. ad Rom. 8. numerans predestinois efus inter eos

iustificaoē recenset, quos predestinauit Deus et vocauit, et quos

Vocauit hos; et justificauit: ubi clare justificaoe ponit inter predestinois effus. 2º pbr: q quodq Deus efficit, per voluntatis predestinantiae e effus predestinois. ut exitus noni e; sed Deus vi voluntatis predestinantiae efficit justificaoe vi enz huius determinat ad conferendum justificaoe, alioquin posset aliquem predestinare quin illum justificaret quod saltem secundum presentem providentiam e impossibile go Justificao e effus predestinois.

Confirmatur: qa voluntas justificandi sive conferendi gratiam habitualem e predestinatio, ut probavimus. Disp. 1a. sec. 4. sed hujusmodi volat non e effus justificao. voluntatis autem efficacis obiectum effus quoque e illius cuius voluntas abest quod efficiat vel non efficiat obiectum efficax, vel inefficax dicatur [illegible] illius: go Justificao e effus predestinois.

Sed contra est: qa sola voluntas efficax conferendi gloriam e predestino: sed hujusmodi voluntatis non e effus immanens justificao. Est enim effus immanens solum modo voluntatis justificandi go justificao non e effus predestinois. Sicut enim causa mediata non e vera causa effus mediati: Vera neque effus mediatus e verus effus eius mediate. 2º: qa justificao e effus quidem supernaturalis. Coini predestino, et [illegible] Unicus enim justificari, debet quoque esse effus minus coi: go non e effus predestinois, que e causa particularis:

effus.

effus enim cae coir n. e effus cae particularis, ut par insensatione

quae inboe n. e effus xoalis, quod e ea particularis, sed effus

cialis, quod e ea cais boi et bruto.

Ro ga effus Predeoris

l e ipsa Gloria, l efficaciter conducens in gloriam, ut supra dicebamus.

Sed justificao n e gloria, n enim e visio Dei, neque amor

visionem coens neque intrinsece efficaciter conducit in Gloriam, ut par in

reprobo cuius justificao n caussat gloriam, neque cum illa conjungitur

go justificao n e effus predestinois. Confir: q nullus effus existit

sine sua causa ut ex mis notum e. Sed justificao existit sine

predestinoe, ut par in reprobo justo: go justificao n e effus pre-

destinois.

Rer ad 3um nando maiorem, licet enim ea sola Voluntas

sit predestino essalis. Voluntas tamen efficax conferendi gloriam

et ex volunte conferendi gram sanctificalem, sive justificaonis integrat

unam Predestino continuata ex duplici hac volunte insujem

sub ordinata ut dicebamus Disp. 1a sine quaest. 1a Sec. 4.

sine quaest. 4 Sec. 4. et si ergo justificao immate oriatur a

Voluntate Conferendi gram oritur immate a predestinoe et quod

oritur effus predestinois.

Ad Confirmationem quidem optime rer ad argumentum

Concedendo maiorem et minorem et distinguo consequentiam. Justificatio enim est effectus Praedestinationis Physicae omitto; moralis nego. In moralibus

vero causa moralis non vera causa recensentur ut patet in manuducente

vel consulente furtum, homicidium, qui vera causa moralis est furti

vel homicidii licet non moraliter influat in actionem, quatenus ad illum

perpetrandum inducit furem et homicidam. In praesenti quaestione

est procedendum a causalitate et efficientia morali.

Ad 2um distinguo

Maiorem justificatio est effectus providentiae supernaturalis communis etc. 2um conceptum

communem justificationis concedo 2um conceptum particularem talis justificationis

Nego. 2um enim sunt conceptum particularem efficacem inducit in gloriam

quae ratione cum non sit communis praedestinatio, et ideo sed propria praedestinationis

justificatio non est causa communis praedestinationis, et ideo, quia est providentia supernaturalis

communis scilicet causa particularis scilicet praedestinationis, quae versatur specialiter

circa praedestinationem.

Quod patet in visione Dei, quia licet sit vitalis

non habeat causam particularem, et propriam actum supernalis sed

vocationem actum supernalem, et naturalem licet intus sit non supernalis

sed causa propria actum supernalis neque lumen gloriae. Exemplum

autem ibi positum non est ad rem quia sensatio licet nihil sit quod non

sit communis sensationi bruti, ideoque externa realis; sed ab animalis

Coi

coi hoi et bruto, quod si heat aliq.d quod n sit coe 2uz eo roe exigit eo n coe sd ppriq et particulare. Ad 3uz

ido maiore et more quantu ad 1a parte. Nego vo quantu ad 2a Justificao aute predesti oducit eficacr ad gloriq; et cu illa conjuncta. Ut alii habeat in repbo n ee efum predestioiz n cao inle n ee in predestinato. Unde par ad Confraoz cuius mare ocedo, et distinguo mare. Justificao Dei, que n e efus predestoiz Concedo; que e illius efus nego. Justificao eni que e efus predestinois per pore eficacr oducens ad gloriq n e in repbo sd justificao alia sufficiens dumtaxat oducens que oritur a Volunrate, quadq coi, qua Deus vult oes eos, quos non predestinat saluos fieri sine iregdo gloriq.

SEC. 1.a

Justificao etiam p peccatum iterrupta

est effectus Predestinationis

Sic coir Theologi Contra Pres Bazquez. Beccanu, et alios. Pr 1.o

ex Paulo ubi supra universali omnes justificationes Predestinati
tuo effus Predestinationis resensesente, quos autem vocavit hos, et justi
ficavit. Ubi nulla excipit justificationem sed de vi universali
loquitur: ergo Justificatio sive intra supra per peccatum sive non est effectus
Predestinationis. Ubi enim Apostolus nullam excipit nec nos excipere
debemus. Preserim cum propositio Apostolica sit doctrinalis Ideoque
aequivalens universali.

2° Probatur 2a Justificatio, quae est a
Deo vi Voluntatis efficacis conferendi gloriam, est effectus Predestinationis
ut probabat sed justificatio per peccatum interrupta est a Deo vi volun
tatis efficacis conferendi gloriam: ergo est effectus Predestinationis. Probatur minor: quia
Justificatio illa est a Deo vi voluntatis efficacis conferendi gloriam
medium enim efficaciter conducens ad gloriam et ad finem est ab agente
vi intentionis efficacis finis, sed Justificatio per peccatum interrupta
efficaciter conducit ad gloriam. Confirmatur enim Deus gloriam predestinatam
non solum ad mensuram gratiae correspondentis dispositioni ad dispositionem intra
supra per peccatum sed etiam ad mensuram totius gratiae, quam habuit
ante ad Interruptionem ut fere omnes Theologi docent agentes
de reviviscentia meritorum: ergo Justificatio per peccatum interrupta
est a Deo vi voluntatis efficacis conferendi gloriam.

Dices

Justi

Iustificatio per peccatum interrupta non conducere efficaciter ad gloriam nisi per poenitentiam reviviscat, ideoque non gratia interrupta per peccatum sed reviviscente per poenitentiam esse effectum Praedestinationis. Sed contra est 1.º quia eadem salus moralis est gratia per peccatum interrupta, et per poenitentiam reviviscens. Tunc quia ipsa vox reviviscentia id denotat, est enim reviviscere redire ad vitam non aliud sed ipsum quod mortuum vel mortificatum fuerat. Tunc quia gratia interrupta, si reviviscat eundem parit effectum gloriae; ac si interrupta non fuisset, quod sufficit ut tam gratia ante mortis sit eadem sed gratia reviviscens est effectus praedestinationis, ut fatentur adversarij: ergo et per peccatum interrupta aliquo eadem gratia, et esset effectus Praedestinationis, et non esset effectus Praedestinationis quod repugnat.

Contra est 2.º quia licet in Iustificatione non non sit idem interruptio, et reviviscentia eadem tamen est gratia eidem subjacens sed iustificatio ratione reviviscentiae, ut reviviscens sed iustificatio ratione reviviscentiae; et ut reviviscens est effectus Praedestinationis, ut fatentur adversarij ergo et eadem gratia interrupta licet non ratione interruptionis nisi ut interrupta est effectus Praedestinationis. Probatur consequentia quia adhoc ut per actum afirmet de subiecto absolute satis est quod conveniat subiecto ratione alicuius formae eidem inhaerentis licet non conveniat ratione formae quae subiectum importat expresse et de formali sicut subiectum est in-

ppone, ut pat in ppobus Albu e dulce, quanu e roale

que prara absoluta afirant de subro, et in una roe al

bedinu n Conueniat illi ee dulce et inaltera roe gmitrans

n Conueniat ee roale sd gra interupra, et cu roe interruptioi

non; roe tamen reuiuisce suenit ee efu predestoi: go gra

e efus Predestoi.

Contra Cg a gra ut reuiuiscens 2u

aduersarios eet efus Predestoi sd ut reuiuiscens importat

gra interupra ut reuiuiseni cu importat sria, quorum

singulis preseisse ablatis tollit fnalt gra ut reuiuiscens im

portat singuam Cria. Cu gra exiru proaliqua disra tem

poris. Cu ore priuaor roe peccati, quod ide e ac gra inte

rupra. Cu redditu sue restituor ore roe penite go gra

interupra se efus predestoi: sic gra reuiuiscens que e efus

predestoi inboluit essalr ipsa interuptior

Obix Im 1° Ira

Concluor g gra interupra e efus quide cois predestinato et

reprobo. Cuneng a talis gra e coi predestinato et reprobo Cune

q ea n diicitur predestinari a reprobo sd efus quide cois n e efus

predoi go gra interupra p peccatu non e efus Predestoi 2°

q a efus predestoi qui n e gla qualis n e ora interupra idu

cit

Conducit efficaciter ad gloriam, sed gratia interrupta non conducit efficaciter ad gloriam, importat enim peccatum quod est impedimentum ad gloriam; ergo gratia interrupta non est effectus predestinationis.

3.º ergo effectus Predestinationis est series continuata mediorum qua Predestinatus quasi via una tendit efficaciter in gloriam, sed gratia interrupta non importat huiusmodi spectat ad seriem continuatam mediorum potius enim eam seriem discontinuat interruptione peccati; ergo gratia interrupta non est effectus Predestinationis.

4.º ergo gratia Adamo collata in statu Innocentie eaque per peccatum interrupta non fuit effectus Predestinationis Adami nisi solum ut reviviscens, sed eadem est ratio reliquorum hominum; ergo gratia per peccatum interrupta non est effectus predestinationis Adami et reliquorum. Probatur minor: quia si talis gratia esset absolute effectus predestinationis sic non fuisset predestinatus propter merita Christi, siquidem Christus non fuit decretus nisi post previsionem absolutam peccati Adami et in Remedium illius, ideo quia si talis gratia fuit effectus predestinationis Adami, iam iste ante erat predestinatus et consequenter non propter merita Christi, sed Predestinatio omnium hominum est per merita Christi ut fatentur omnes; ergo gratia Adamo collata in statu Innocentie et interrupta solum ut reviviscens est effectus Predestinationis Adami.

Ad 1.um Respondetur

distinguendo maiorem Grā interrupta &c in coi Concedo: Gratia-
talis interrupta, et ppria Predestinati Nego. Haec ē Cont
Predestinato, et reipsa Conducit eum efficacr ad gloriam dum
resilierit, quia non distinguit Predestinatum à reipsa conducit eum
efficacr ad gloriam dum resilierit. ut dixi ē superiori dicebamus de jus-
tificatione in responsione ad 2um Argumentum. Ad 2um distinguo maiorem et distinguo
minorem gratia interrupta n̄ conducit efficacr &c in sensu Composito interrup-
tionis Concedo. In sensu diviso nego cessante enim interruptione et ad-
juncta pseverantia in gratia conducit efficacr ad gloriam.

Neque hinc
sequitur gratiam interruptam fuisse eam, quae interrumpit dum ē, et ante
ad interruptionem n̄ ēē effectum predestinationis ante eum ortum à Voluntate
predestinativa ad gloriam et ad gratiam et licet n̄ pro omni instanti, pro aliquo tamen
pro scilicet in quo resiliiscens conjungitur cum pseverantia in gratia finali
conducit efficacr ad gloriam, quod sufficit ut sit effectus predestinationis ut patet
in interrupta per peccatum, quae 2um adversarios ē effectus Predestinationis
nec tamen pro omni instanti conjungitur cum gloria, sed solo pro illo in quo con-
jungitur cum pseverantia finali, et sufficienti peccatorum purgatione.

Ad 3um
Nego maiorem sine fundamento asserit effectus Predestinationis ēē continuatam
seriem solum eorum si qui à Voluntate predestinativa oriuntur, et efficacr

conducunt

conducunt ad gl[ori]am, q[uonia]m ad m[od]um e[ss]e fus cuius lib[e]r [ergo] illi ii, qui a c[aus]a oriunt[ur]
siue aliunde, sit continuata series; siue non, cu[m] e[r]go g[ratia]
interrupta oriat[ur] a volunt[at]e predestinua, et efficacit[er] conducat ad
gloria[m] inde e[st] e[ss]e ef[fect]u[m] p[rae]destin[ati]o[n]is, et sic n[on] connect[itu]r cu[m] alijs eiusdem
effectibus.

Ad 4[u]m nego ma[io]rem ad cui[us] p[ro]ba[tionem] nego min[o]rem
Christus enim fuit decretus ante preuisionem peccati Adami
absolute innocentiamq[ue] duorum attributorum presertim sap[ienti]ae. po[tentiae] et
bonitatis nec n[on] fuit decretus ante eandem preuisionem in caput Angelorum, et hom[inum], quibus meruit g[rati]am p[er] merita, que eliciuit p[er] opera
independentia a peccato [...] p[er] actus charitatis merait longuam
Angelis g[rati]am o[mn]em et hobus, licet primis parentibus o[mne]m d[ona]tum
innocentie post quorum peccatum absolute preuiso decretus fuit
in carne passibili in remedium peccati, ut fuisse cu[m] Sc[ho]lastico
P[at]r[e] in M[ateri]a de Incarnat[io]ne.

SEC 5a.

Vocatio effectus Prædestinatio[n]is

Nomine Vocat[i]o[n]is
intelligimus illustrat[i]o[n]es de tenentes ex p[ar]te intellectus et piar

afectiões ex pte Voluntis, que cõit nuncupr grã actualis pre
veniens quare de Predestõis effus Cõis ē Theologorũ sentnã
Contra S. Bonabentura & alios, que 1º pbr ex Paul. sepius
relato; quos autẽ predestinauit, hos & vocauit Vbi vocatiõ
ponit tm effus predestõis: gõ ea ē effus Predestõis. 2º pbar.
q Vocão fit vi voluntis justificandi, & glorificandi ē enim
mediũ ad vtrumq̃ finẽ mediũ autẽ saltẽ mediate fit vi voluntis
efficacis finis, sed voluntas Justificandi, & glorificandi ē predestio
vt sepe diximus: gõ Vocão ē effus predestõis. Est enĩ effus predestõis
quidq̃ fit vi Predestõis. Confr: qa Voluntas ipsa vocandi est
predestio dicente Augno predestõ ē prescientia & preparatio beneficiorũ
Dei, quibus certissime liberant. Certissima autẽ liberatio incipit
a vocatiõe sed hec ē effus Voluntis efficacis vocandi hec enim
vt pote efficax efficit suũ obiectũ: gõ Vocão ē effus Predestõis.
Contra Ium Dicẽs
1º q effus Predestõis n̄ reperitur sine predestinatiõe aliõquin
effus reperiretur sine cã sed vocatio reperitur sine predestinatiõe
reperitur nm in reprobis iuxta illud multi sunt vocati pauci vero
electi gõ Vocão n̄ ē effus predestõis. 2º qa Predestio est
Cõis predestinato & reprobo. siquidẽ reprobi vocant: gõ erit a
Causa

Causa Vtrique coi, qlis ē quida supnalis n̄ vō ā cā prticulari qualis ē Predestinacō. Pbō: qā vocāo n̄ influit in gloriā non enī illa existit, cū beati n̄ vocentur, ḡo n̄ ē effus Predestoīs sic, l, ē glā l influens in gloriā.

Ad 3ū respondet Concedendo maiorē & distgdo mirē. Vocāo reperit &c. quæ ē effus Predestinaōis Nego hæc enī efficaer aducit ad gloriā qualis n̄ aducit vocao reprbi. Vocāo alia concedo, sed n̄ aducens efficaer ad glā, quæ ē effus Voluntis alius qua Deus sic vult manifestare suā sapiā & poā vberē n̄ so vocaoē predestoīs sed enī reproborū.

Vbi Notandū pro soluōe 3ui argumti & ad 2ū aduc maiorē, & distguo coenī orit ā cā Vniū coi 2ū Conceptū prticularē talis vocaois predestinanti & aducentis efficaer ad glā orit ā Predestoe.

Vbi enī notandū pro soluōe 3ui Argumi quod coē ē Contra oēs fere effus Predois sane arguoē ēē illegitimā effus iste ē coīs Predesto, & reprbo: ḡo fit ā cā Vniū coi, & n̄ ā cā quæ fit propria & particularis Predestinati sæpe enī effus coīs dupli subro n̄ fit ā cā quæ fit physice coīs vtriq subro vt pat in Calefactioe, quæ ē cois Igni, Soli, & aliis.

agentibus Cum non sit a sua, sive ca coi obus calefacientibus sed a sua ppria Solis, ignis, et aliorum. Poterit ergo esse cois Predestino et rebo oriri a predestinatione tamquam a ca particulari et simile ab alia ca, que sple sit in rebo, l circa illus special verseturd. Ad 2um

disguo ant Vocao non influit in gloriam Phice ocedo morale non influit enim indispone ad justificaone, et in meritum augmenti justificaonis que om cjunera cum preuera finali influunt in gloriam, quod sufi ut morale vocao influat in gloriam et ei morale coexistat roe cuius moralis coexistentie beari, enim si non Phyce morale tm vocant.

Ex Dictis Infer

Cum P. Bazqz. Valentia Alarcon, et alij ora Prem Suarez Granado et alios Preterim Thomas Vocaoem Ineficacem non ee esum Predestinois. Pr: quia de roe esus predestinationis si gla non dat, e quod eficax iducens ad gloriam; sed vocatio ineficax ad gloriam eficacter non iducit. Vocao enim tantum conducit eficacter ad glam quus eficit apnum ad quem vocat quia vocao ineficax non eficit, alioquin ineficax non eet ergo talis vocao non e esus Predestinis.

Confr: quia sola illa beneficia Dus Augustinus si esus Predestinis, quibus certime liberant qui

quicumq liberant Sd p Vocaoq efficacq nullus Certissime liberat Imo nec Liberat, ut par in Cpeccatore Vratio. mortis in efficacr ad penitq vocato, quorq nullus Liberat aliogiuim Sine penita Salbaret go Vocao inefficax n ē effus Predestinatq

Dices vocaoq inefficacq in Predesto ēē effq Predestoiq & conducere efficacr ad glā, quatenus inea ē mā gratitudinis roē tali beneficij & ē ma humilitatis quia p eā cognit predestinatq proprq im becillitatq roē cuius vocaoni n respondit & ē mā penq quatenus omisit actq adquq illa vocabat medys quis actibq gratitudis humilitatis & penitq, Vocao inefficax in predesto adducit efficax ad gloriq

Contra Cōm ē. q̄ ut verq sit Plures vocanoq inefficacq ēē mq gratitudis, oraoq humilitatq & penitentiq ut ipsa Experiā pbt presertq in bobus supra mediocritq pfectis, & supra huiusmi vocaoq reflectentibq innumeri im ii, qui supra eas n reflectunt, p illis grās n agunt n sumunt Inde oraoq, de humiliandi, nec penitendi. Sd Contenta penitentia de peccato commisso Ulteriq n procedunt nec de talibq vocaonibq cogitant, quales sq plerumq qui cōq vitq pfitent nes peculiarit pfectioni incumbunt: Ludes. Insuper

dilliserari, quibus tales vocationes vix in mentem venerunt ac denique illi qui in Articulo mortis subito justificantur quibus vix superest tempus poenitendi de peccatis Commissis: ergo eiusmodi vocationes inefficaces non sunt effectus Praedestinationis.

Quod si dicas omnes has vocationes in Patria cognosci a Beatis in verbo, sive, quod idem est, in Deo ubi quoque esse eis materiam actionis gratiarum. Propterea quod esse effectus Praedestinationis. Contra enim est, quia esse in Patria materiam actionis gratiarum non satis est ad effectum Praedestinationis alioquin illa damnatorum poena esset effectus Praedestinationis: est enim beatis in patria materia actionis gratiarum eo quod Beatos abea liberaverit.

Imo cuiuslibet Beati formalis Beatitudo esset effectus Praedestinationis aliorum, cuiuslibet enim Beatitudo aliis Beatis materia est Deum laudandi, quod similar daret enim inter eorum praedestinationem et beatitudines mutua causalitas eodemque genere causae finalis. Siquidem cuiuslibet beatitudo, et praedestinatio, propterea esset ut in obiectum aliis esset materia laudis: ergo vocationes inefficaces esse in Patria materiam actionis gratiarum, et laudis non satis est ut sint effectus Praedestinationis.

Non Sinquam obstant ... quod Paulus non loquitur de vocatione efficaci et efficax

In-

in Gloria conducenti vt pat ex contextu subdit enim Quos autem Iustificauit, illos et glorificauit. Non 2um quia licet omnis vocatio coemoliat, et preparet ad gloriam non tamen omnis efficaciter emolit nec preparat ad gratiam nec conducit efficaciter ad gloriam prout requiritur ad effectum predestinationis. Non 3um quia iam vidimus esse talem tamen non sufficere ad effectum Predestinationis.

Non Sum: quia licet omnia restrinxit ipse Paulus ad ea, quae stant subiecta sub predestinatione, precipuam glorificatione Iustificatione, et vocatione efficace, quae omnia dicit cooperari in gloriam et in bonum diligentibus Deum, sub predestinatis, non vero alia de quibus non agebant nec ad rem erant. Dixit vero Augustinus peccata etiam ibi intelligi: quia etiam sunt cooperantia in gloriam genus sub ratione penitentiae, quae efficaciter conducit ad gloriam Inefficaces autem vocationes non esse ut tamen aliquius virtutis efficax conducere ad gloriam Constat ex rueps dictis

Non 6um: quia Vt ibi dicitur permissio peccati conducit efficaciter ad gloriam media humilitate, vel penitentia Vocationes autem quas nos reiicimus ab effectibus predestinationis non conducunt efficaciter ad gloriam quare si non nullae humanae vocationis Inefficaciae saltem obiectiue, et vi mala penitentiae, gratitudinis, vel humilitatis in predestinato conducant efficaciter ad gloriam Tales vocationes erunt effectus

Predestinis illius, inquo sic efficacr educunt tales autē ii in prædestini supra eas reflectentibus indeq accipientibus ocāōs salutæ operandi, f humilitē grandē, ſ Penitē.

QVEST 2ª

An subsita Dois Prædestin. pro proprietates illius et accida naturalia sint effus Prædestinatioñ
Id ē an Præs vg.

Producat a Deo vi intentionis efficacis educendi eū in vitam æternā, et vi eiusdē intentionis eidē contulerit bonā indolem et ingeniū ac tandē disposuerit illū à Parentibus oriri pijs et similr ab eisdē et à Magistris educari pijs. Affirmativa sententia est cōis cū P. Suarez, Hemiña et Scbonino. Pro negativa stant Dr. Vazqz Beccanus Conton, et alij.

SEC 1ª

Subsita Dois Prædestinati proprietates illius et accida nalia sunt effus Prædestinationis?

Probr

Pr. qa quidqd. Deus efficit vi Voluntatis praedeterminativae, sive producentis subiectum in vitam aeternam est effectus praedestinationis, sed Deus vi voluntatis producendi Petrum v.g. in Vitam aeternam efficit subiectum illum conferre illi bonam indolem, et ingenium et tamen disponit illum oriri à pijs, et educari parentibus et Magistris: ergo haec omnia sunt effectus Praedestinationis.

Pr. mox: qua quantum ad efficaciam subiecti Petri: qa Voluntas producendi Petrum in Vitam aeternam est voluntas efficax, ideoque cum effectiva sui obiecti sed obiectum illius non, sed est gloria Petri, ergo ipse Petrus. Tunc quia est Voluntas perducendi Petrum in Vitam aeternam, tunc ergo qa non est voluntas disjunctiva Sium, vel illius vitae aeternae sed determinate Conferendae Petro: ergo Deus vi voluntatis Conferendi Petro vitam aeternam efficit subiectum ipsius Petri.

Pr. mox: quantum ad collationem Ingenij, et bonae Indolis; et quantum ad dispositionem ortus et educationis qa vi voluntatis efficacis finis sunt ab agente media, quae efficaciter conducunt ad finem, haec enim est natura Intentionis efficacis nempe determinare agentem ad applicationem, et positionem mediorum efficaciter conducentium ad finem sed bona Indoles ingenium et ortus et educatio Petri sunt media efficaciter conducentia ad producendum Petrum in Vitam aeternam: Supponimus

Criz p hec de facto Deus produci nec esse secundum presente quidam producendus: go hec oīa efficit Deus vi voluntatis producendi Deus in Vita aeterna.

Dicens Deus p Providas naturale 1° voluisse producere oēs hoēs quos de facto produxit illis q voluisse conferre oēs proprietates, et accidentalia, que indiu. Deinde 2° voluisse p providas supernale coēs Predestinatis et reprobis voluisse singulis obiis inefficaciter vitam aeternam et auxilia sufficientia ad eius consequos 3° Tandem voluisse efficaciter predestinatis vitam aeternam, et auxilia efficacia ad eam, omne q oīa que est propria predestinatione unde patet subire Predestin. proprietates eius et accidentalia ēe effus providas nalis, et vo predestinaois que ea oīa supponit a Deo efficaciter volita et extra causas posita.

Sed Contra est

1° q Comparando obiectum providas nalis cum obiecto predestinois Vg gla Dei saber roēs finis, illud vo roēs medij. Ideo q Deus hoēs creavit non ut nalibus tamque fine ultimo fruerent Sed ut uterentur illis tamque medijs in ordine ad Consequos gle que ē finis ad que Deus hoēs destinavit Sed regulariter prior ē in intentione efficaci finis quae electione mediorum ut diximus Disp. 1ª questione I. Sec 12. go Prior est Predestinao quam Provida

nalis

nalis, prior inquã circa Predestinatũ

Contra 2.º q.ª cum

Providª nalis q̃a prædestinatũ sumitur prædestinatio æque sit libera à Deo., Et utraq̃ post suũ mediũ sine fundo dicit providª nalẽ eẽ priorẽ prædestinatoẽ. Quod enĩ effus nalis sint priores in executioe effectibus prædestiois nil pbat quantũ ad ordinẽ intentionis. Ut patet in volunte vocandi et justificandi quarũ effus lc. sint priores effu volontatis glorificandi voluntas tñ hæc in intentioe ẽ prior volunte justificandi et vocandi: ẽo cũ aliunde prædest.º sit define Prædestinati Providª vero nalis eiusdẽ sit de mediis prior ẽ circa prædestinatũ Prædestinatio quam Providª nalis.

Contra 3.º

q.ª Cum Deus det voluntẽ efficacẽ conferendi gloriã Prædestinato frustra ponitur in eo voluntas inefficax eidẽ Conferendi gloriam superfluit enĩ voluntas inefficax finis ubi adest voluntas efficax eiusdẽ. auxilia autẽ inefficacia, quæ conferunt prædestinato n̄ oriunt ab volunte inefficaci gloriæ coi prædestinato et reprobo sed a volunte speciali, qua Deus specialr vult ostendere suã potẽ et sapientiã l'a volunte inefficaci conferendi glã prædestinato: ẽo n̄ ẽ in Deo prædicta Providª supnalis coĩs prædestinato et reprobo antẽ præviso. Dixi prædicta et antẽ q̃a forte sit in Deo

aly actus antes comitantes, & subsequentes predestinatione qui sunt communes predestinato, & reprobo, de quod modo non disputo.

Contra est 1º: quia

Plerumque que priora sunt in executione ea ultima sunt in intentione juxta illud quod est primum in intentione est ultimum in executione sed proprietates & accidentia hominis predestinati sunt priores in executione quam supernalia sunt enim homini causae vel subiectum: ergo supernalia sunt priora in intentione quam naturalia & consequenter est prior in Deo Predestinatio, quam providentia naturalis prior enim in intentione illa enim est de supernalibus haec autem de naturalibus.

SEC. 2ª

Arguitur contra nostram Conclusionem

1º quia Meritum Christi est causa totius nostrae Predestinationis ut diximus disp. 2ª Sect. 2ª sed non est causa subiecti hominis predestinati boni illius ingenij & indolis. Verba sunt Alvarez: Christus non pro illis, ut homines conderentur sed pro impijs mortuus est, ut justificarentur. ergo subiectum hominis predestinati proprietates, & accidentia naturalia illius non sunt effectus predestinationis. Confirmatur 1º quia effectus predestinationis debet esse supernalis alioquin erit effectus providentiae naturalis, & non supernalis, qualis est Predestinatio; sed subiectum Predestinati

bona

bona indoles et ingenium sunt quid nale ergo non sunt effectus Predestinationis.

Confr. 2.° quia Predicta non sunt gratia sed bona debita neque sunt effectus Predestinationis debet esse gratia et enim predestinatio preparatio gratie et beneficiorum etc. ergo predicta non sunt effectus Predestinationis. 2.° arguitur

ex Augustino quod Augustinus contra Pelagium ex una parte ponit Predestinationem et omnes illius effectus, quales sunt gratia, et gloria ex alia vero naturam et omnem ejus illius proprietates, et accidentia ergo contra Augustinum neque cum effectibus predestinationis confundimus. 3.° quia hec doctrina faciles

de expediret Pelagium ab argumentis Augustini, et Patribus. Patres contendunt quod contra Pelagium hominem viribus neque non posse esse causam totium sue predestinationis ad quod facile reneret verum esse quia ipsa natura est effectus predestinationis cujus neque Deus non potest esse causa nec consequenter predestinationis cujus neque Deus non potest esse causa sed absurda est doctrina quam hereticum facile de expediret ab argumentis Patrum et catholicorum ergo predicta doctrina est absurda. 4.° quia sublata Dei, bona illius indoles, et reliquie illius proprietates et accidentia nalia sunt effectus providentie nalis tunc quod hec sunt circa predestinatio, et reprobo tunc enim quia nisi hec in predestinatio sunt effectus providentie nalium, quod absurdum alioquin providentia nalis non versabitur circa predestinationem: ergo non sunt.

effus Predestinaois (exterior) enim sunt ab Deo, quae sufficient sunt à providentia nali.

Retur. ad 3um. Concedo maiorem, et distinguo minorem non est ca. sublata etc. 2um et concedo ut hec effectus educat ad gloriam Nego. Mors ergo Christi est ca. subiectum ut est subiectum justificationis et glorificationis reliquorum uero ut conducunt per modum precij Phisici creationis ad justificationem et gloriam licet eorum ca. non sit secundum se et ut precise educunt ad finem nalem quod uero intendit Augustinus scilicet Christum mortuum esse non pro illis ut precise hoc conderent mortum mortem probum ut subiecta ijs justificationis et glorificationis.

Ad 1um.

Contrariam. Distinguo maiorem effus predestinaois immediatum debet esse supernalis Concedo mediatum Nego. Sic enim debet esse nalis cum enim hoc qui effus est nalis erit ergo innate à providentia nali qua Deus vult hoc creare possit à Deo creari et defacto creatur in ordine ad consequendam vitam aeternam cuius interitu predestinaoe est. inde est effus mediatus predestinaois posse esse nalem.

Ad 2am.

Concedo maiorem, et distinguo minorem effus mediatus predestinaois debet esse gratia Concedo mediatum Nego. Nec obstant verba Augustini ibi insinuata loquitur de predestinatione respicit per suos effus.

immatorum

immatos et precipuos non etiam quo ad effectus mediatos, l. minus precipuos quales sunt effectus naturales, qui, l. non creuntur ... à predestinatione Sed à quadam naturali, l. sunt minus principales Predestinationis.

Ad argumentum

2um respondet Augustinus ex una parte posuisse Predestinationem et omnes eius effectus immatos, et precipuos quales sunt gratia et gloria Ex alia vero parte posuisse naturam omnem quod illam comitatur et accidia, quæ cum nos non ponamus ex parte effectuum precipuorum et immediatorum Predestinationis; Sed ex parte effectuum mediatorum et minus precipuorum Contra Augustinum non cum effectibus ostendimus

Ad 3um

vero mire. Arguunt enim et Contendunt Patres cum Augustino Contra Pelagium Deum posse cum tonus sue Predestinationis quantum ad effectus immatos illam includendo primam gratiam actualem ... opposite ... Pelagium, quare si Pelagius diceret Deum non posse etiam cum tonus sue predestinationis quantum ad effectus mediatos includendo ... ipsius predestinationis Verum diceret quod Patres non negant nec disputant Immo supponunt solo enim est illis ... cum Pelagio de effectibus immediatis predestinationis quales sunt gratia et gloria. An vero ... Predestinantem esse causam ... nostris ...

Ad 4um Concedo antum ss entum efus tmari providentiae nalis, et distinguo conseq. non ss efus tmari praedestionis Concedo non ss efus mari Nego. nec fruitra sit tmmare a providentia nali quod sit mediate a Praedestinatione. Praedestinatio enim per modum intentionis evult efficacem gloriam praedestinato. Cumque ad hoc necessarie sit produci subiectum praedestinari Providentia nalis evult efficacem per modum intentionis electionis et executionis talem productionem non autem fieri fruitra tmmare ab executione quod mediate sit ab intentione et electione ut constat in omnibus actibus intentivis electivis, et executivis

QVES. 3a

An Praedestinato Permissio peccati Sit efus Praedestinationis.

Affirmativa Sententia Sententia est com. Dominicanorum et Scotistarum quos sequuntur Pr. Suarez Arriaga Herice et alij Negativa vero defendit a Pe Vazquez Becano, et alijs. Dissident tamen Doctores affirmativae sententiae, quoniam Dominicani et Scotistae affirmant esse efectum praedonis ex motivo poenitentiae quibus suscribit Arriaga Pr. vero Suarez

affirmat

afirar. sò ēē efu predestinaǒis Ex monito humilitatis n̄ ũo

Ex monito penite

Tandē Pr. Herice nar ēē efum predestinaois Ex monito penite, !. enq humilitati de pōa ordinaria afirant sò ēē efu predestinaois de pōa absoluta, Ex monitoq. humilitatis. Si vellt Deus de pōa absoluta alicui revelarer futurq eius preuisnoq peccati hic enq xōe talis pmissiois humiliarer humilitate eficaci educenti ad Virg. eterng. Sindegni à Peccato, quod sane ē. Vt tali pmissio sit efu Predestinoiq.

Secta 4ª

Pmissio Peccati in predestinato est efu Predestinationis illius

Ante eiusq. probaq. Conclusis. suppono Permissioq peccati dupl. posse considerari 1º actiue p actu diuq Volunti, quo Deς vult pmissioq peccati 2º passiue pro Obto talis actuq, qua xōe pmissio peccati passiue dico includit hq negaoq auxilq eficacis ad declinandq in actu 2º peccatq Ϡq auxiliq sufficiens ad posse in actu 1º declinare

peccanti, quolibet enim horum peccante ablato non intelligitur formalis permissio passiva peccati, quo amplius non reperitur utrumque involvat permissio passiva peccati non quomolibet verum enim essalis.

Si ergo Deus ex intentione efficaci producendi predestinatum in vitam aeternam vult permissionem passivam peccati procul dubio permissio passiva erit effectus Predestinationis, quod si sic non evidit l quia id repugnat l.a deinde sic libere non vult permissionem passivam peccati Ipse enim erit effectus predestinationis, permissio tamen passiva, quia permissio activa cum sit actus Divinum voluntatis so por se moralis effectus predestinationis, quies e electio medii efficacis educentis ad vitam aeternam que vita finis e efficacis intentionis per predestinationem.

Quibus positis

Pr conclusio: quod medium efficacis educens ad consequtionem finis e effectus intentionis efficacis finis. Si enim intentionis efficacis finis ponimus media efficacia educentia ad consequtionem finis efficacis intenti per predestinationem ergo permissio peccati e effectus Predestinationis.

Pr mos quod penitentia preteritis finalibus e medium efficacis educens ad gloriam que e finis efficacis intentionis per predestinationem ut constat ex obviis Scripturae testimoniis in quibus penitenti promittitur gratia Dei

vita aeterna

vita æterna, Regnum Coelorum, et similia, sed permissio peccati in Prædestinato est medium efficax conducens ad pœnitentiam, tunc quia sine pœnitentia non potest esse sine permissione peccati, tunc quia in Prædestinato non est permissio peccati, quam infallibiliter non sequatur pœnitentia conducens efficaciter in vitam æternam: ergo permissio peccati est medium efficax conducens ad consequendum finis efficaciter intenti per prædestinationem.

Confirmatur 1°

quia ad hoc ut aliquid sit effectus Prædestinationis satis est, quod saltem mediate conducat efficaciter in vitam æternam ut patet in vocatione et justificatione per peccatum interrupta, quæ solum mediate et efficaciter conducunt in vitam æternam media scilicet reminiscentia, et perseverantia in gratia finali sed permissio peccati saltem mediate conducit efficaciter in vitam æternam media scilicet pœnitentia finali: ergo talis permissio est effectus prædestinationis.

Confirmatur 2°

quia dum Deus 1° intendit gloriam Prædestinato, et ante absolutam prævisionem meritorum eam intendit secundum omnes et singulos gradus gloriæ correspondentes omnibus et singulis meritis, omnes enim prædicti gradus habent rationem finis sed quidam gradus gloriæ correspondent meritis pœnitentiæ ut per se patet: ergo summum mi[?] gradus intendit Deus ante prævisionem absolutam pœnitentiæ: ergo pœnitentia est effectus summum[?] intentionis quæ prædestinatio est medium enim efficax conducens ad consequendum finem

efus ẽ intentionis finis

At qui ex ipso p̄missio Peccati ẽ efus volentis efficacis Penitentiæ, sicut enĩ Penitª p̄ se requirit̃ ẽ et mediũ ad consequendũ gradus certati gloriæ dependentis à penitentia, similr p̄missio peccati p̄ se requirit̃ et ẽ mediũ ad consequendũ penitª dependentis à p̄missione peccati: ergo dat̃ ad ultimũ p̄missio peccati ẽ efus predestiõis qualis credebat penitª ẽ efus volentis efficacis gloriæ et p̄missio peccati efus volentis efficacis penitentiæ

Quod arguunt

et Confirmatiões probant n. so de p̄otẽ absoluta si crederet Deũ reuelet predestinato p̄missionẽ peccati verũ enĩ de p̄otẽ ordinaria et nulla facta reuelatioẽ. p̄missionẽ peccati ẽẽ efũ predestiõis quoniã tam de p̄otẽ absoluta quam de ordinaria facta l n̄ facta reuelatione permissionis peccati hæc ẽ mediũ efficacẽ oducens ad penitam et penitª ẽ mediũ efficax oducens ad gloriã. in quo precipue stat eã ẽẽ Predestiõis efũ.

Probant etiã n̄ so ẽẽ efũ Predestiõis ex motiuo, l intentioẽ humilitatis alterius vel rẽ virtutis sed etiã ex motiuo penitentiæ, quoniã p̄missio peccati n̄ so efficacer oducit ad gloriã ex motiua alterius virtutis verũ enĩ ex motiuo Penitª. Imo numquã efficacer oducit ad gloriã neque cũ illa coniungit nisi

accedente

accedente pænitentia: quod est effectus Prædestinationis non vero ex motivo humilitatis al
terius ve virtutis verum enim ex motivo pænitentiæ. Dices?
disparitatem esse rationem inter permissionem peccati ex motivo pænitentiæ et eandem
ex motivo humilitatis alterius ve virtutis, videlicet ex motivo pæ-
nitentiæ, quoniam ex motivo pænitentiæ per se connectitur cum peccato: Ideo qui
amans illud efficaciter ex tali motivo amat et peccatum; quod repugnat
Deo; At ex motivo humilitatis vel alterius virtutis per se non connectitur
cum peccato. Ideoque efficaciter amans illud non amat peccatum propterea quod
ex tali motivo potest permissio peccati amari à Deo, et esse effectus præ
destinationis non vero ex motivo pænitentiæ. Contra tamen est quia humilitas
vel quæcumque alia virtus eiusdem materiæ huic obiecti sit permissio peccati non
minus connectitur cum peccato, quam pænitentia sed adhuc potest à Deo ama
ri permissio peccati ex motivo talis virtutis, quin Deus amet peccatum
ergo, et poterit amari à Deo ex motivo pænitentiæ, quin Deus amet pec
catum. Probatur maior quia quæcumque sit ea virtus præsupponit cognitionem
certam permissionis peccati non enim quis humiliatur vel aliam virtutem
concipit circa permissionem peccati nisi certo sciat adesse permissionem peccati. At qui
cognitio certa permissionis peccati per se connectitur cum peccato.

n̄ enī quisq certo quisquā cognō p̄missiōē peccati nisi quatenus certo cognōt ipsū peccatū cū nemo p̄missiōē peccati in se ipso cognōt scdo in peccato: ḡo humilitas, l quęcumq alia virtus circa quā sit p̄missio peccati n̄ minus connet cū peccato quam penitā.

Dices cognē. certā p̄missionis peccati de pōa ordinaria connecti cū peccato, q̄a ea nequit natr haberi, nisi certo cognoscat peccatū. At de pōa absoluta n̄ connecti cū peccato: q̄ pōt a Deus supnalr alicui revelare p̄missiōē peccati ante ad peccatū. qua revelaōē posita, cognīo p̄missionis peccati, n̄ connect cū peccato. Ideoq de pōa absoluta p̄missiōē peccati posse ēē effectum predestis. n̄ vō de pōa ordinaria posse enī quā ex motiuo humilitis l alterius virtutis excepta penitā ptr naturā inexiōē penite cū peccato.

Contra tamen ē q̄ permissio peccati siue sit ex motiuo humilitatis. siue penitē, siue cuiusl alterius virtutis, siue de pōa ordinaria siue de pōa absoluta semper inectit cū peccato: ḡo si conectio eius cū pōa ordinaria cum peccato ex motiuo humilitis, l alterius virtutis obstat ne de pōa ordinaria ~~sit~~ effus predestiōis eadē conexio obstabit ne de pōa absoluta sit effus predestiōis.

Pᵃ. ant: q dec ē legima argūo dit pmisio peccati: ḡo dar peccatū aliqm aliqdo componerer pmisio peccati, et n̄ eē peccati, quod falsū ē, sd in ipsis terminis implicans sd in oi legima argūoe, ans quale hic ē pmio peccati connect cū consequenti quale hic ē peccatū: ḡo pmio peccati ex quocumq motivo et dequacuq pōa oner cū peccato.

Circum

Non ā priori ā pmiog peccati in senna Thomistarū importare pmiog ad male peccati, que saltē mediate connect cū fralimalicia peccati subsequuta ratio ad male, quo cū conner materialr pmovio. In senna eo Jesuitarū importare justificaōem conditionatā peccati, et sicq medio illius cū volunte ofendi auxilii id bubque odenonare praecisē ē peccatū, que oia nequeunt simul stare sine peccato. Permio ḡo peccati ex quocuq motivo et de quacuq pōa connect cū peccato.

SEC 2ᵃ

Arguit. ɔᵃ prefactam Conclutioem

Sᵢ: ḡa oducegna ad glorię media pena n̄ dari ē quod aliq dir esus Praedestinorū.

Ut pat in peccato, quod media penitentia conducit ad gloriam nec tamen est effectus Predestinationis Sed permissio peccati solo media pena potest conducere in gloriam quomodolibet debet haberi permissio peccati semper conjunge cum peccato sine cujus penitentia numquam exit gloria Ergo Permissio peccati non est effectus Predestinationis Confirmatur quia maior conducentia peccati in penitentiam, quam permissionis est enim penitentia de peccato non vero de permissione peccati Sed non obstante hac maxima conducentia peccatum non est effectus predestinationis ergo Nec permissio peccati

2.° arguitur quia quod nihil est, Nullus esse potest esse effectus, effectus enim aliquid est At per potentiam causalitatis effectionis, Sed permissio peccati nihil est est enim non esse gratia efficacis in iis circumstantiis in quibus si ea foret peccatum non esset: ergo permissio peccati non est effectus predestinationis. Confirmatur 1.° quia effectus predestinationis gratia est Sed permissio peccati gratia non est Enim subtractio sive non esse gratiae, et gloriae affert enim peccatum quod utramque impedit Sed quod affert impedimentum gratiae et gloriae gratia non est ergo permissio peccati gratia non est nec est effectus Predestinationis

3.° arguitur quia si permissio peccati ex motivo penitentiae esset effectus Predestinationis Deus ante praevisionem absolutam peccati intenderet efficacem penitentiam in ordine ad quam tamquam medium utile eligeret permissionem peccati ut nos faremur; Sed Deus

ante

ante absolutã præuisionẽ peccati tamquã mediũ utile ad penitẽ: ergo permissio peccati ex motiuo penitẽ n̄ ẽ effectus prædestinaoĩs.

Pr. mĩor

a Quia voluntas pmissiõis peccati in ordine ad penitẽ desumit à peccato, siquidẽ enĩ pmeo peccati nil valet ad penitẽ, neque ea sola pot̃ ẽẽ mã penitentiæ; sd Deus nequit velle aut eligere peccatũ ante absolutã præuisionẽ peccati, nequit eligere pmiõẽ peccati tamquã mediũ utile ad penitẽ.

Confr 1.º a q amans efficax finẽ nario amat mediũ p se requisitũ ad finẽ, sd ad penitẽ ẽ mediũ p se requisitũ peccatũ penitẽ. enĩ n̄ dat̃ nisi de peccato: ergo si Deus velit efficacr penitẽ ante præuisionẽ absolutã peccati nario amat peccatũ.

Confr 2.º a q. amans efficacr finẽ saltẽ gaudet de existẽa mediĩ p se requisiti ad finẽ; sd Deus nequit gaudere de existẽa peccati: ergo neq amare efficacr penitẽ ante præuisionẽ absolutã peccati.

Confr 3.º a q repugnat aliquẽ efficacr amare finẽ et serio prohibere mediũ simplr nariũ ad talẽ finẽ, sd Deus serio phibet peccatũ quod ẽ mediũ nariũ simplr ad penitẽ: ergo repugnat Deũ efficacr velle penitẽ ante præuisionẽ absolutã peccati.

Conf. 4.° qa contra nos est medicu intendere effex medicina ante morbu, et tunc permittere ex intentione efficaci medicinae: go et contra nos e: Deu intendere efficacem penitentia, que medicina e ante peccatu quod morbus e, et permittere peccatu ex intentione efficaci penitentie

3.° Arguit qa si Permissio peccati eet effectus predestinationis posset a Deo peti ideoq posset q Deus orare ut in se permitteret peccatu, quemadmodu pot orare pro reliquis effectibus predestinationis sed stulte quis peteret a Deo permissione peccati max e conexio permissionis peccati cu peccato, que cuiuslibet orationis peccandi, que nequit peti a Deo Cu oes ponitus teneamur dicere et ne nos inducas in tentatione: go permissio peccati n e effectus predestinationis

Conf: qa imprudens quis permitteret maius malum pro consequtione maioris boni sed penitentia humilitas, et quelibet alia virtus e minus bonu peccatu a maius malu e enim mala eius infinita, l saltem e supra bonitate oem pure creatam go ex mo nuo nullius virtutis pot permissio peccati ee effectus predestinationis alioquim Deus permitteret maius imprudenter malu pro consequtione maioris boni

SECTIO 4.a

Respondetur Ad Argumenta

Ad 1um distinguo maiorem conducentia ad gloriam media penitentia non sanis est etc. 2um de precisse Concedo semel cum alijs conditionibus necessarijs ad esse predestinationis nego Una autem ex conditionibus ad esse predestinationis nis est, quod talis effectus sit a Deo, sumus quo proprius esse, cum permissio peccati sit effectus predestinationis Dei non ratione peccatum, hic est quod Conducentia permissionis peccati in ordine et in aliis deficiat Et permissio sit effectus predestinationis non ratione peccatum. Ad Confirmationem concedo maiorem, et minorem et nego consequentiam; quia hoc non obstante permissio est effectus Dei non ratione peccatum

Ad 2um respondet Distinguendo maiorem quod nil est etc. tam phisice quam moraliter concedo, quod licet phisice nil sit moraliter tamen aliquid est non Ut patet in omissionibus puris, sive non puris, quae licet phisice nil essent phisice moraliter sunt aliquid effectus in causa Libera, et nisi Causalitatem moralis illius Permissio autem peccati licet quatenus Subtractio gratiae Et efficacis ea ratione nil phisice sit tamen permissio aliquid morale est nunc quod ea subtractio libera est Nunc quia in Ordine ad penitentiam Conducit acsi esset aliquid positivum, quum non remouet peccantium. Ideo quod aliquid est predestinationis, ut potest esse effectus.

Ad 3am Confirmationem distinguo maiorem effectum

effectum predestinationis immanens, et precipuum gratia est concedo manens, et minus

precipuum Nego. Precipuum. Permissio peccati non oritur immanere a

predestinatione sed a guida nali, l[?] a coi supernali nec est effectum precipuum

predestinationis dicitur enim de finali salute et gratia in gloria. Ideoque ut permissio

peccati sit effectum predestinationem non est necesse eam esse proprie et simpliciter gratiam

Ad 2um distinguo maiorem permissio peccati est proprie 2um se concedo et

oritur a voluntate efficaci nego. Ut sic enim ut importet aliquid

aliquid ad peccandum afert tamen adhuc precipuum ... adeoque penitentiam

que est gratia ablativa peccati impedientis gratiam et gloriam.

Ad 3um

argumentum ... Condo maiorem, et distinguo minorem Deus autem ante abso

lutam etc. Nequit eligere permissionem peccati tamquam medium utile et

utilitate adequata Concedo. utilitate inadequata nego. In permissione

peccati non est adequata voluntas ad penitentiam cum enim ea non sit dans solam

ut det materiam circa quam versetur penitentia: sine qua materia repugnat esse

penitentiam ideoque Deus eligens permissionem peccati ut utile ad penitentiam

solo eam eligit ut utile utilitate adequata que utilitas est revera tamen

permissionem cum sine permissione non daretur peccatum quod est materia prerequisita

ad penitentiam. Itaque ergo Deus permissionem peccati ut inadequate utile ad

ad penitentiam non tamen ut adequate utile ad penitentiam hac enim ratione includit peccatum

quod

qd n̄ ē amabile neq̄ eligibile à Deo.

Quare ad primam maiorem disquo maiorem Utilitas pmissionis peccati in ordine ad penitentiam etc. Utilitas inadequata concedo adequata nego. Haec enim desumitur à pluribus capitibus inadequate à singulis, et adequate ab omnibus. pmio enim secundum se, ut n̄ removens mq penitentiam, quae ē peccatum aliquomodo ē utilis ad penitentiam. Insuper ē utilis ad penitentiam quatenus coniungitur cum auxiliis efficacibus inducentibus penitentiam. Per quas rationes utilitatis pmio peccati eligitur, et amatur à Deo, ut utilis ad penitentiam.

Est denique utilis ad eandem quatenus aliquomodo involvit peccatum, qua ratione neq̄ eligitur neq̄ amatur à Deo. quod autem pmio peccati sē sola nil valeat ad penitentiam sed ēo inadequatam, quod etiam ē pluribus causis partialibus nil de solis viribus in ordine ad suos effectus adhuc tamen dentibus utilitate in ordine ad eosdem, quos preserim videre licet in intellectu et spe impressa in ordine ad intellectionem.

Ad 2m confirmationem disquo maiorem amans efficaciter finem natio amat medium etc. si medium amabile sit, ut ab amante finem concedo si medium n̄ sit amabile ab eodem nego. Si tamen amor efficax finis n̄ infert amorem efficacem medii cum talis amor sit impossibilis ut pote de obiecto

quod repugnant amari ab amante fine. Cum enim peccatum non

sit obiectum amabile à Deo, inde est non amari à Deo penitus amante,

quibus peccatum sit medium, et se requisitum ad penitus.

Unde patet,

amorem efficacem penitus in Deo non esse amorem adhuc virtualem peccati

quia tunc solus amor efficax finis est virtualis amor mediorum quod

infert vel saltem inferre formalem amorem mediorum. Cumque amor efficax

penitus non posse in Deo inferre amorem efficacem peccati, quare

ad 2am Confirmationem respondetur distinguendo maiorem amans efficaciter finem

sub medium sit capax gaudii procedentis ab amante fine Concedo sub

incapax nego. Peccatum tum incapax est tunc amoris, tunc gaudii

Dni. Ideoque quolibet Deus amet penitus nego gaudet de peccato

Sed instatur

quia amans efficaciter obiectum eo ipso amat rationes connexionis talis obiecti. Ideo

enim Deus potest non amare efficaciter nec praedefinire malum peccati quia

hoc connectitur cum formali eius malitia. Sed penitus necessario connectitur cum peccato: ergo

eo ipso quod Deus amet penitus necessario amat peccatum. Confirmatur quia

licet formalis malitia peccati non sit amabilis à Deo: quia tamen malum peccati

connectitur cum formali malitia repugnat Deum amare efficaciter malum quin

simul amet formalem malitiam. Sed similis connexio datur penitus cum peccato

ergo sicut nequit malum peccati efficaciter amare sive praedefinire

nec

nec potest pervita efficax amare l predefinire.

Resp. Deum distinguendo maiorem amans efficax etc. si nunc connexionis sit capax amoris illius, qui amat obiectum Concedo si non sit capax Nego maiorem. duplex concretum prodiera (temporis) dicta cum peccato, sed pena, et cum Negatione Peccati palitera. Penitia autem de peccato exigit peccatum aliquid esse, modo non non esse quoque quomodocumque Deum amet penitentiam amat negationem peccati, non concretum ipsum peccatum quia illa est capax amoris Domini, non concretum dict.

Ad probationem maioris Resp. non posse Deum efficax amare, sive predefinire malum peccati: quia malum precisive connectitur cum formali malitia sed ista connectit cum ea ut malum peccati identificetur cum formali malitia. Cum quoque repugnet Deum predefinire malum repugnat quomodocumque predefinire malum peccati alioquin predefiniret idem, et non predefiniret, quod est impossibile. quod si malum peccati non identificetur cum mali. Tratamque liber ad malum Ostia adequare in illo fundat ut nullum habeat aliquam causam preter causam malis peccati, Ideoque predefiniens malum peccati ratio pre definivit ipsam malum quod etiam est impossibile Deo.

Unde patet ad Confirmationem cuius minorem distinguo. Et formalis malitia, etc. quia minor

male peccati Inecc cu frali mala. Etiamsi aliqd identificaretur cu mala; l tamqua adeqtum illius fundu Concedo; quia quo modlr Inecc nego, et nego maiore. Penitia enim n identificat cu peccato. Nec e fundu illius adequatu qui imo presupponit peccatu ideoq dumodo hoc videat absolute, l Conditionate ponendu per efficacem predefiniri, qui predefiniat peccatu preteritu si predefois predefiniat peccatu si presentu predefois n posit amari peccatu qu admu Deus n pot illud amare.

Ad 3am Confirmationem

Prohibitio enim seria si sitat intra nos phibitionis deriq deber Infrat odii Inefficacis illius quod phiber, ut pat in obus diuis phibitionibus, que si efficaces deberent qa phibita nulla cent peccata cu tm re vera innumera sint. Cum ergo efficax amor obi ponat cu eiusde Inefficaci odio amor enim efficax finis o. ponit cu prohibitione medij Inefficacis odio Inefficaci peccati qd e mediu q de requirit ad penitam.

Ad 4a Confirmatione

discuo ant Contra rog ee mediu etc. pr medicina precisse Concedo, pr medicina, et meliore Sanitate Ex ea resultantem Nego. Quia si medicus preuideat meliore et magis robustam Sanitate que mo sit profectura Ex medicina pot predi Ex Intentioe

intentionem huius permittere morbum, et medicinam intendere ante prævisionem absolutam morbi. Prævidens ergo Deus per scientiam mediam hominem in morbum, et mortem peccati incidat, resurrectionem ad sanitatem gratiæ cautiorem et humiliorem ex intentione prudentis permittit peccatum. Ad 3um argumentum Nego maiorem: non licet petere a Deo id, quod secum affert peccatum infallibiliter committendum ab ipso petente, quamvis cumque id, quod petit aliunde sit Dei effectus, ut patet in ipsa permissione peccati, quæ proculdubio licet sit effectus prædestinationis, siue non; effectus tamen Dei est, nec tamen potest licite et prudenter peti a Deo, ut supponit secundo et probat. In argumento quambis ergo reliqui effectus prædestinationis, qui secum non afferunt infallibiliter peccatum committendum ab ipso prædestinato possint licite peti a Deo, non tamen possunt illi, qui modo prædicto afferunt peccatum quali modo illud affert permissio proprii peccati.

Quare licet ex eodem motivo ex quo Deus vult permissionem peccati [illegible] quo possit aliquis eam permissionem desiderare, et a Deo petere ut simul Petrus confundatur, corrigatur, et resurgat cautior Petrus, tamen non potest ille peccatum licite tale permissionem desiderare aut petere quia quilibet in alio licet sæpe licet permittere peccatum, nullus tamen tenetur in se ipso

Et permittere peccatum quod patet in Principibus, et Magistratibus qui plura peccata in Populo licite permittunt. Cum tamen in de ipsis licite possint permittere.

Cuius ratio a priori est. permittens peccatum in alio dumtaxat adest rationalis causa permissionis nil unquam ponere quod in se malum sit, sed tantum permittere malum poni ab alio quod quandoque bonum est. At permittens peccatum in se ipso, tandem aliquid ponere peccatum, quod simpliciter malum est quodque ex nullo capite, aut motivo potest coonestari, seu reddi bonum. Ideoque ut communiter fert proloquium non sunt facienda mala, ut eveniant bona.

Ad Confirmationem dico maiorem imprudentiam quod permitteret maius malum propter minus bonum sub hoc precise, quod minus bonum est Concedo. Sub quod minus bonum impeditum est maioris mali, eo malo quod permitteret Nego. Sic enim frequenter in republica minus mala prudentissime permittunt ut precise maiora mala impediant adhuc et si aliunde nullum aliud ex tali permissione resultet bonum.

Deus ergo permittens peccatum ex motivo penitentiae vel alterius virtutis, cuius bonitatem omitto an sit vel non sit maior in ratione boni, quam peccatum in ratione mali non intendit precisse bonum penitentiae, vel alterius virtutis

perse

p se connexo l. alterius cum permissione peccati sed tale sunt quum alterius

sit impedimentum maioris mali, qualem peccatum superius l. alterius coniunctum

cum impenitentia finali quae maiora mala sunt quam peccata quae Deus

permittit vt poenitentia l. humilitatem praedicta impediant. Ex quibus patet ergo

Deum permittere peccatum vt maius malum et maius in ratione mali quam

Poenitentia, l. humilitas in ratione boni: quae Deus intendit impedire alterius

maiora mala scilicet grauiora peccata (vbi notandum, argumentum et fratres

plus probare, quam par erat probant enim peccatum non posse permitti

a Deo, quod quam falsum sit, nemo ex ipsa rerum apprehensione et frequenti

peccatorum experientia.

DISPVT.^o 4.^a

DE REprobatione

Exposuimus superioribus

Disputationibus naturam praedestinationis per conceptum illius essentialem et eius quasi causas

et effectus restat ad plenum eius explicationem illam exponere per comparationem

ad reprobationem, quae in multis, et maximis illi oponitur

QUÆST.^O 1.^a

An sit, q.d. sit, et qtuplex sit Reprobatio

SECT. 1.^a

Existentia Reprobationis ponitur, eiusque quidditas exponitur. 1.^a

Conclusio

Existit de facto reprobatio. Conclusio est certissima. Constat primo ex illo Math. 25. Ite maledicti in ignem aeternum, qui paratus est Diabolo, et angelis eius. Cum enim ignis aeternus non sit paratus maledictis, Diabolo, et malis Angelis, nisi per actum liberum Dei intelligamus nomine reprobationis, certissimum est dari in Deo reprobationem. Confirmatur ex Concilio Valentino Cap. 3. Fidenter fatemur Praedestinationem electorum ad vitam, et praedestinationem impiorum ad mortem nos cum communi Theologorum dicimus, Reprobationem. ergo de facto datur Reprobatio

Conclusionem probant Theologi ex S. Thoma triplici ratione. 1.^a desumitur a natura providentiae Cuius est

aliquos

aliquos defectus permittere; ideoque aliquibus creaturis intellectualibus deficere a suo ultimo fine, quod dicitur reprobatio. 2a ab infinita excellentia divinæ bonitatis, quæ uno modo non satis ostenditur, sed multiplici ideo sicut ad ostensionem divinæ bonitatis, ut hæc misericordiæ, natura est Prædestinatio similiter ad eiusdem bonitatis ostensionem ut iustitiæ est natura est reprobatio. 3o a necessitate manifestationis defectibilitatis liberi arbitrii, et maxime nostræ ora, quæ utraque satis non ostenditur nisi permittendo aliquorum peccata et impenitentiam finalem quam sequitur Reprobatio.

Rationes istæ subtilissimæ sunt, et angelicæ mentis redolentes non tamen transgrediuntur rationes probabilitatis, et si enim Deus nullum reprobaret ut absolute potuit perfecta esset eius providentia: Eadem bonitas divina et eodem modo excellens persisteret, quia esset iustitiæ infinitis modis præter reprobationem posset Deus ostendere, sicut et potuit modis aliis ostendere defectibilitatem liberi arbitrii, et indigentiam gratiæ, Permittendo 3a oles in peccatum cadere, et eosdem deinde per gratiam finalem reparando Cuius ratio a priori est reprobationem esse actum liberum Dei, Ideoque posse deficere in Deo absque ulla divinæ providentiæ, vel iustitiæ diminutione.

2a Conclusio

Reprobatio est Dei æterna et efficax destinatio creaturæ intellectualis in mortem æternam. Dicitur Dei: quia nullius alius est efficacem

destinare, seu mittere in Bonū æternū, seu mortē æternā. Nec ullus

alius pōt eā infligere. Dicit' æterna: qā ē actus Dei liber

identificatus cū Deo, adeoq̄ ex suppōe quod sit natio est

æternus. Dicit' Creē intellali qā cū hæc sola sit capax

vitæ æternæ consistentis in visioē, et amore Dei æternis, ea sō

ē capax mortis æternæ consistentis in privatiōe dictæ vitæ æternæ.

Dicit' in

Mortē æternā p quod Reprobo distiguit', et specialr differt a

Prædestiōe. Hæc eni destinat in vitā æternā reprob in mortē æternā

ē autē mors æterna carentia pperua visiois, et amoris Dei, carentia

inquā pmē privatiōis, hoc ē in subro cui aliquomō debeat' vita æterna

qā debt crēæ intellectuali, ex suppōe elevatiōis illius in finē sup-

nalē. Si eni carentia eēt pmē puræ negatiōis, hoc ē absqē ullo debito

prædictæ vitæ n̄ eē mors æterna, adeoq̄ Creā intellalis Creata

in pura natura, nec a Deo elevata, sive destinata ad finē inefficaciā

in finē supnalē, lt. careret vita æterna n̄ tn̄ subjaceret morti æternæ

eo quod vita æterna nullo pacto illi deberet.

Hæc autē mors

æterna duo claudit unū essealr sive principalr. Sr pœnā damni

quæ consistit in perpetua carentia vitæ æternæ, alterū intrinsecalr

sive minus principalr, scil pœnā sensus, quæ consistit in doloribus procedentibus

ab ione

ab ione, quibus Crea intellualis, in Inferno torquet. In utramq. penę damni, et sensus reprobant à Deo, Adulti in peccato personali decendentes ē vita in sola penę Damni. Zy Divus Thomas Parbuli cu solo origli decendentes. Ac Zy Schotus trin Vtramq. penę tam parvuli, quę adulti reprobant.

Aine 1°: deducit. Reprobaog ēē partę provide: qa Provida ē premia benemeritis deferre, et supplicijs maledictos punire; sed per reprobaoem male meriti supplicijs puniunt: ergo Reprobao ē pars pvide. Parts tripliq. obriua, subitiua, et cesalis, eo mō quo predestinog dicimus ēē partę providę, nisi quod Predestino specter ad pvida ut benefica ē, et remuneratiua Reprobao verō ad pvida ut benefica est, et remuneratiua sed punitiua et vindicatiua.

2° deducit ad Reprobaog per se requiri scia simplis Intellioa, quia reprobao Vt pote libera Deo Importat actu voluntis Divię cuius obrz Constat subro quod reprobr: et non ad quę reprobr, sed repugnat reprobao subri in ordine ad aliquę nisi nisi presuppora cogne saltē possibilitis subri, quod reprobr, et rei ad quę reprobant alioquin voluntas ferret in cognz: ergo scia simplis Intellioq per se requirit ad reprobaog per Sane ens cogr politas subri, quod reprobr et politas trin

ad quae respondi:

2º deducitur ad respondeo quod de requiri scientia visionis quae ad responsionem saltem in re quae movet Deum demeritis praevisis ut habetur Math. 25. Esurivi enim, et non dedistis mihi manducare, sitivi, et non dedistis mihi bibere etc. Ubi demerita praevisa sunt ratio a priori, et causa reprobationis, sed demerita non movent ut demerita formaliter et in genere causae efficientis moralis, nisi ut absolute praevisa nullus enim demeret praemium aut dignus est supplicio propter ea, quae faceret, sed propter ea, quae absolute fecit: ergo scientia visionis praerequiritur ad reprobationem quia sane enim non cognoscuntur demerita ut absolute existentia pro aliqua differentia temporis.

3º deducitur ad reprobationem, quae de facto, et secundum praesentem providentiam datur, quaeque dicitur esse talis, quod de requiri scientiam mediam quia scientia media non praerequiritur ad actum voluntatis cuius infallibilitas dependet ab obiecto libero conditionato futuro scientiae enim media non est nisi de huiusmodi obiectis nec dat infallibilitatem obiectis aliis, lacunis voluntatis, quae non de aliis obiectis, sed reprobatio, quae in praesenti providentia datur, quaeque est dicitur talis non dependet infallibiliter ab obiecto libero conditionato futuro ea enim ut infra dicemus non datur ante praevisionem absolutam meritorum, sed post eam ideoque illius infallibilitas non dependet a scientia visionis ergo ad reprobationem etc.

Dixi ad Reprobaoe quae e triertalis quonia late etia dicit reprobao .. Voluntas denegandi auxilia a gratia ad perseuerandu in gratia, et conferendi pure sufficentia sub quibus imperfectionibus infalibr. decedet in finali impenitia adque reprobaoe procul dubio p de re qx scia media infalibilitas eius diuinae voluntatis e de depender ab infalibilitate impenitre finalis libere, quae ante adeo voluntate est e condictionate futura: ad infalibilit; go diuinae voluntatis siue reprobaois p de re qx scia media. 3º deducit reprobaoe consistere in actu intelus, et voluntatis: q a e determinao libera et infallibilis creaturae intelualis in morte aeterna, ut dicitur e sed quae libera e actus voluntatis eius ab hac sit de liberu, et quae infallibilis e actus intelus, eius ab hoc sumat ut scient infalibilitas finalis: go reprobao consistit in actu intelus, et voluntatis consistit inquam adeqte in utroq collectiue, inadequate vo inquoliber deuisiue. quae admus de consista predestinois dicebamus, deuita seruata p ratione. Ideoq sicut predestinao in imperio monarchico non consistit simile nec reprobao.

Sed contra dicet: q a reprobare e proprius intelus p diuersimi eius actus scia aliqua approbamus go reprobao ad intelu spectat. Confr: q a reprobao incipit a

Iudicio, quo quis judicat dignus pena æterna, et p hoc Reprobum sufficienter distinguit a prædestinato, qd in hoc judicio consistit reprobatio

Rx distinguendo ant.

Reprobare, et cetera vulgr omitto. Theologice Nego. Sic enim reprobare ñ e reprobare efficacr ad morte aeternā que destinao involvit essentialr actum Voluntatis. Ad Confirmaõg distinguo ant. reprobaõ incipit a Iudicio et quasi dispositive Concedo; formalr nego. Et enim sine eo judicio ñ datr reprobao sic nec datr sõ sine sua dispoñe ad formam totale; tamen in eo consistit neque inde incipit reprobaõ inceptionis continuoris adequate sicut sõ formalr neq consistit neq incipit inceptione consistentie adequatam a sua ultima dispoñe ad form totale, simile p prædicatum judicium sufficient distinguit dispositive reprobus a Prædestinato ñ vo formalr quod manifeste patet ex eo quod si post tale judicium Deus subinde ñ destinaret ad morte aeterna, ut de pota absolute pot ñ destinare, id subiectum non esset reprobus nec circa illud versaret reprobao.

SEC. 2.a

Dividitur Reprobatio Recepta et vulgarir.

Vulgaris è in Theologis divino Reprobationis negativa, et positiva, et n̄ ab om̄ibus eodem modo explicetur. Communiter Scholasticae quos Doctores nri sequuntur docent reprobationem negativam ee omissionem electionis ad gloriam et mediorum ad eandem efficaciter conducentium. Positivam autem dicunt ee voluntatem efficacem infligendi creaturae intellectuali mortem aeternam quam reprobationem positivam explicuimus Sec. 1.a Circa negativam à Sanctis quaeritur actis controversia, An scilicet reprobatio negativa sit pura omissio electionis ad gloriam, vel actus positivus, quo Deus expresse velit talem omissionem; positive statuendo n̄ eligere ad gloriam neque ad media gratiae congrua eos quos n̄ elegit.

Communis asserit ee actum positivum 1.o quia sic insinuatur in Scriptura ad Rom. 9. Cujus vult miseretur et quem vult indurat. Et alibi passim indurare autem, et sic de alijs actum positivum Dei indicat 2.o quia reprobatio è pars providentiae Providentia autem actum positivum voluntatis importat. 3.o quia Deus perfectior modus operandi tribuendus è perfectior autem è modus operandi per modum positivum, quam per puram omissionem 4.o quia cum Deus habeat omissionem voluntariam conferendi gloriam Angelis et hominibus mere possibilibus; Sequeretur dari reprobationem qui autem nec reprobantur neque eorum tenetur reprobatio 5.o quia ex reprobatione sequitur infallibiliter reprobatorum poena sensus quod quid positivum est. Vi autem purae omissionis n̄ sequitur infallibiliter aliquid positivum.

Non desunt aliqui qui cum Hurtado asserunt reprobationem negantiuam esse puram omissionem, quod suaderi potest ex diametris fundamentis. 1o quia aliquando scriptura priuationes per nos positiuos explicat ut in 1o Genesis Tenebre erant super faciem abissi, ubi illud erant insinuat aliquid positiuum. Cum tamen tenebre non erant aliquid positiuum sed mera priuatio lucis. 2o quia licet reprobatio sit pars prouidentiae hoc non minus importat actum positiuum voluntatis, quam puram omissionem, cum ad negationem medij per se requiritur adesse, vel conseruationem alicuius actus (sicut ad negationem caloris per se requiritur adesse conseruationem actualis talis sit pura omissio voluntatis conseruandi calorem.

3o quia licet in creatis perfectior modus operandi sit per actum positiuum, quam per puram omissionem non tamen ita est in diuinis eo quod in creatis actus positiuus superaddat perfectionem actui liberi quod non superaddit in diuinis (ideoque quomodo cumque operetur voluntas diuina aeque perfecte operatur. 4o quia licet Deus habeat voluntatem positiuam non conferendi gloriam Angelis, et hominibus pure possibilibus adhuc isti non sunt reprobi: ergo eos non esse reprobos aliunde venit, quam ex eo quod ad reprobationem requiratur actum positiuum. Probatur ergo ex eo quod Reprobus debeat existere absolute pro aliqua differentia temporis et reprobatio connotet absolutam existentiam sui obiecti pro aliqua differentia temporis, quale

existam

n̄ dent mere poliã

S: q̃a repbão mere, & pure negative ex se, & vi sua n̄ infert infallibr penã sensus: quæ penã sensus in positivo vinere certé. Ideo penã damni, quæ consistit in carentia visionis Dei adquã inferendã satis ē pura omissio, cuj ad n̄ eē effus sufficiat n̄ eē cã effus, Pena autẽ sensus degr. reprobaoĩ nanq quis sive adjungit voluntas nullius privandi visionẽ Dei quin illi infligat pena sensuz.

Hinc pat, utroq̃ mõ posse Deũ natũ reprobare scilt p merã suspensioẽ sive omissioẽ electionis ad gloriam, l. p positivã electionis nolitioẽ ad gloriã. Cumq̃ utrumq liberũ sit Deo & ex alterutro nulla mõr illi accedat pfectio, nec revelaberit quoniã ex his modis determinare reprobet negative. Statui enĩ pot. determinare an reprbao in pura omissioẽ, l. in actu positivo consistat?

Alii explicant à domine reprbaoẽ positivã, & negativã: dicunt enĩ positivã reprbaoẽm eē volontatẽ n̄ conferendi gloriã in pœnã peccati originalis vel actualis & insup infligendæ penæ sensus rõe peccati actualis nanq autẽ dicunt volunte positivã n̄ conferendi gloriã eo, pretiste quod gloria sit beneficium indebitum, cui indebitali ideoq̃ exclusi à gloria p hujusmi reprbaoẽ n̄ excludunt in penã peccati alicujus originalis

l actuali, id io ab ea excludendis quia gloriam illum non dat, explicaone non impugno quia continet quaestionem de voce, et unicuique licet in vocibus iuxta morem Patrum et Scholae loqui conversari.

Dividitur ergo a Scholasticis Reprobatio in positivam, et permissivam. Positiva est destinatio efficax ad poenam aeternam; Permissiva est subtractio medij quo infallibiliter fieret ijs qui in peccato actuali l originali decedit, ut eo non decederet quae subtractio in adultis nil est aliud quam permissio impenitentiae finalis in parvulis vero permissio impedimentorum quae obstant aplicandioni remedij peccati originalis.

Haec permissiva Reprobatio et reprobatio negativa sive nit quam ut Scholastica nunc explicata, ineo quod utraque sit negatio explicationis solo quo ab ea differt quoniam reprobatio negativa absolute affert negationem ellectionis ad gloriam, et mediorum ad eandem efficacium idcirco permissiva vero formaliter solum importat negationem mediorum quare 1a formaliter importat exclusionem a gratia et gloria 2a vero solum exclusionem a gratia.

QUÆST. 2a

An Praedestinatorum Reprobatio fuerit ante absolutam praevisionem demeritorum.

Sec. I.

SECTIO Iª

Quaestionis explicatio et Doctorum sententiae proponuntur, et explicantur.

Praesciti dicuntur, quia Regno coelorum excluduntur, sive sint parvuli, sive adulti sint, qui propterea tales dicuntur: quia praescit Deus eorum descessum in peccato, et aeternum exilium a Regno Coelorum etc. vide ant. simili ratione praedestinati possunt dici praesciti quia praescit Deus eorum discessum in gratia, et aeternam felicitatem in regno Coelorum non tamen illi absolute dicuntur praesciti, quia eorum mala merita non tantum Deus sed tantum praescit, et quia eos, quasi invenit reprobat, Praedestinatorum vero bona merita proinde causat, et sponte id meorum praedestinatione. Electorum praedestinatione fuisse ante absolutam praevisionem meritorum dictum est Disp. 1ª An. simul reprobatio Praescitorum fuerit etiam ante absolutam praevisionem demeritorum quaerimus in praesenti sed quoniam vox Reprobatio valde aequivoca est ut constat ex Sectione Superiori, alia est positiva alia vero negativa, quae alia a Dominis alia ab Scholasticis et a nostris Doctoribus explicatur alia punitiva, alia permissiva operae pretium duximus claritatis gratia proponere, et nostris alijs quaestionem resolvere.

1º ergo Inquiro: An ñ Electio prescitorum ad Gloriam pro eo signo, quo Deus elegit predestinatos, quem ñ electio dicitur ab Schoto, et a nris Doctoribus reprobatio negativa fuerit ante preuisionem absolutam demeritorum? 2º An Voluntas excludendi prescitos a gloria per modum beneficij indebiti, quem a hominibus dicitur reprobatio negativa fuerit ante preuisionem absolutam demeritorum? 3º An Voluntas excludi prescitos a gloria per modum pene, et insuper voluntas eius infligendi Creaturis eternos Chy per modum pene, quem ab omnibus dicitur reprobatio positiva fuerit ante preuisionem absolutam demeritorum? 4º an Subtractio auxiliorum, quae prescitos infalibiliter in peccato dicedit quemque ab Schoto dicitur reprobatio permissiua sit ante preuisionem absolutam demeritorum

Circa quem tamen sit mihi certum est reprobationem negatiuam quam dicit negationem electionis prescitorum a Gloria fuisse ante absolutam preuisionem demeritorum quoniam tamen signo in quo Predestinati fuerunt electi ad gloriam, in eo inquam presciti ñ fuerunt electi aliaquin et ipsi fuerunt predestinati sed predestinati fuerunt electi ante preuisionem absolutam demeritorum ergo et presciti fuerunt ñ electi ante preuisionem absolutam demeritorum in eo enim signo nec merita nec demerita vlla intelliguntur absolute futura

Cuius oppositum fra probat ergo ñ electionem ñ fuisse per negationem negantem electionem Scoto per negationem

prescin-

precisindente ab electione, et negatione electionis negante, qua admisit Deus

p Sicq medis et ante illas operaciones liberarum conditionate futurarum nullus

predestinat ad gloriam ut Coronam, non p negatione negante predestinationes

Sdio p negaciones precisindente à predestinatione seu negatione negante

Eo, quod in segnitibus signis deat circa quosdam predestinatione ad gloriam

ut coronam, et circa illos negatione negante talis predestinationis. Similiter

Ineo signo, in quo ante absolute prævissa merita prescitos elegit ad

gloriam non sit nante negationem electionis requisitorum, Sdio precisindente

Eo, quod adhuc ex suppositione talis non electionis posset eosdem eligere

in segnitibus signis post eorum merita absolute previssa ut reuera

eos eligeret si in ora discederent.

Circa reprobatione à parte dicitur

Voluntate excludendi prescitos à Gloria p modum benefecii indebiti

afirant Homines eam fuisse ante absolutam previsionem demeritorum Nri

vero Doctores Cum Schoriniis id Negant afirantes talem reprobationem

fuisse post demerita absolute previssa cuius excipe P. Granadum

Hominis adherente imo ultra plures eorum progredientes

De Reprobatione

autem prout dicitur voluntas excludi a gloria p modum pene et insuper

voluntate influendi Inferni Cruciatum communiter negant Homines eam

fuisse ante absolutam previssionem eorum afirantes fuisse post absolutam pre-

eorum si Iterum P. Granadus excipias opponimus semper & tum in hac parte cum nullis Thomistis coes Thomistarum seminis transilierunt.

Tandem de reprobatione primum non est eadem Deorum mens Verumque illus absolute, & expresse affirat, l negat, fuerit ne ante absolutum praevisionem demeritorum neque eorum mens colligi potest nisi ex iis que tradunt de causis reprobationis de quibus, & nos agemus quaestione seq. ubi mentem nostram, & nos aperiemus.

SEC 2a

Voluntas eficax excludendi prescitos à Gloria per modum beneficii indebiti, non fuit ante absolutam praevisionem Demeritorum

Sic Doctores nostri & Schola Contra Thomistas P. 1a. q. a. ut dicit Ezechielis 18 Mors Impij non est voluntas Dei. Et Sap. 10 Deus mortem non facit sed si Deus praescitos excluisset à Gloria per modum beneficii indebiti ante praevisionem absolutam demeritorum

Mortem

mors impij est voluntas Dei: et Deus mortem seu careria eius aeternae gloriae e mors aeterna, quae supponitur a Deo volita efficaciter, consequenter ab eo in tempore facta: ergo Deus praescitos non excludit a gloria per modum beneficij indebiti ante absolutam praevisionem demeritorum. Carentia enim aeternae gloriae, aequivalet morti aeternae et carentiae vitae aeternae, sive consideretur ut pena, sive ut consideretur ut carentia beneficij indebiti.

Conf. 1º: Ex Concilio Valentino

Cap. 3. Fidenter fatemur Praedestinationem electorum ad vitam et praedestinationem impiorum ad mortem: in electione tamen salvandorum misericordiam Dei praecedere meritum bonum. In damnatione autem periturorum meritum malum praecedere iustum Dei judicium. Ubi apparet Concilium distinguere praedestinationem ad vitam a praedestinatione ad mortem in eo, quod illa sit ante absolutam praevisionem demeritorum. Atqui exclusio a gloria sive carentia gloriae adhuc per modum carentiae beneficij indebiti est mors; et enim carentia vitae aeternae scilicet visionis et amoris Dei in quibus consistit vita aeterna: ergo voluntas efficax excludendi praescitos et a gloria …

Conf. ex Paulo ad Romanos 9.

Ubi exclusio a gloria significatur nomine odij et electio ad gloriam nomine dilectionis: Jacob dilexi; Esau autem odio habui

At qui Essau non excludit à gloria enim ut à beneficio indebito ante praevisa absolute demeritorum. Dixit enim August. Libro primo ad Simplicianum quaestione 2ª. Non enim Essau hominem Deus odit sed odit Deus Essau peccatorem ergo voluntas excludendi praescitos à gloria ut à beneficio indebito non fuit ante praevisa absolute demeritorum; per Jacob enim spirituale intelliguntur praedesti, per Essau praesciti; sed Essau non odit Deus, sive excludit à gloria nisi post praevisa peccata illius odit enim Essau non hominem, sed peccatorem: ergo exclusio praescitorum à gloria non fuit ante absolute praevisa peccatorum.

Dices Augustinum ibi loqui de peccato originali propter quod omnes excluduntur à gloria non vero de peccato actuali ante cuius praevisa Deus voluit eos excludere à gloria, tamquam à beneficio indebito. Sed contra est 1º quia si omnes excluduntur à gloria per originale peccatum excluduntur à gloria per modum beneficij indebiti; sed per modum pena peccatum enim originale dignum est exclusione à gloria. Dicere autem praescitos excludi à gloria duplici titulo beneficij scilicet indebiti et pena sine fundo dicitur, ideo quia eadem facilitate qua ab adversarijs asseritur, eadem à nobis negatur. Contra 2º quia falsum est omnes

qui

qui à gloria excludunt, excludi pror peccatum originale Nullus enim excludit à gloria pror peccatum iam remissum aliogui peccatum iam remissum in sensu composito remissionis dignum ē pœna damni quæ ē mox damnatorum pœna, quod ē aperte falsum, cum peccatum remissum n̄ sit simplr peccatum, Ideoq n̄ ēē dignum tanta pœna. At qui pluribus eorum, qui à glā excludunt peccatum orgle remissum ē, vt pat in obus prescitis baptizatis. ḡo n̄ oēs prescitos excludit Deus à glā pr peccatum orgle absolute premissum.

Contra ē 6º. q̄a sicut
2um Augūm. Deus Esau hoc n̄ odit, siue excludit à gloria sed peccatorem ita Deus n̄ odit, siue excludit à gloria Luciferum Angelum; sd Luciferum peccatorem, & idem ē de reliquis Angelis prescitis sd in his nullum ē peccatum originale, sd sōl actuale ḡo saltem Angelos prescitos Deus n̄ excludit à gloria ante preuisa absolute peccata actualia, Cum q̄ eadem sit de hoībus adultis r̄ao ac de Angelis, vt dicebamus agentes de vniuersum predestinatione sequitr nec hoēs excludi à gloria ante preuisa absolute peccata actualia.

Prob. 2º Conclusio. q̄a Deus ante preuisa absolute demeritorum nullum destinauit ad æternos Inferni Cruciatus vt fatent meliores Hoīnitæ ↄ Caluinum et eius asseclas; sed

Sed eadem est ratio, ne ullus excluserit a gloria ante absolutum prævisionem deme-
ritorum: ergo ante ea nullus exclusit. Probatur minor quia sicut exclusione
peccatorum a Gloria offenditur potentia, et Justitia Dei, et fragilitas
Humana non, similiter Cruciatibus æternis offenditur potentia et justitia
Dei, et fragilitas humana non, ut patet in damnatis, quorum cruciatus
hæc omnia offendunt: ergo eadem est ratio, ne ullus Deus excludat a gloria
ante prævisionem absolutam demeritorum.

Dices disparem esse rationem
in eo quod Deus sic excludat a gloria nulli infert injuriam
quia gloria nulli debetur ex jure justitiæ, velle aliquem cruciare ante
prævisionem absolutam delicti. Sed Contra est 1º quia ut dicitur in solutione velle
aliquem cruciare ante prævisionem absolutam delicti est injustum: sed Deus
volens excludere præscitum a Gloria ante prævisionem absolutam demeriti
vellet ante prævisionem absolutam delicti præscitum cruciare. Exclusio a
a gloria sive illius carentia est cruciatus imo summus damnatorum
et major eo, quem patiuntur ex alligatione ad ignem: ergo si Deus nullum
excludit a gloria ante prævisionem absolutam demeritorum, vel ante talem
prævisionem eundem destinavit ad æternos Inferni cruciatus.

Contra. At

2º quia sicut velle Innocentem cruciare non solum, vel Angelorum
Injustitia esset velle innocentem occidere facultatibus aut honoribus

spoliare

spoliare, et cum haec injustitia non sit contra Dei, potentis absque injustitia innocentem credere, et spoliare facultatibus, et honoribus: ergo similiter innocentem velle in Deo cruciare non est injustitia nec potest ignorantia illa assignari disparitas cum in Deo ante adfaciem, quod in subjecta materia non antecedit, non sit stricta justitia contra creaturam, neque in hominibus strictum jus adversus Deum

Contra est B: quia innocentem cruciare non est adeo injustum ab intrinseco, ut quandoque non sit justum propter honestum finem, saepe enim in Republica juste torquentur innocentes ut reos, et innocentes perdant quia sic expedit ad bonum commune: ergo et sine injuria potuit Deus innocentem torquere, ut sic manifestet suum potentiam et supremum dominium in creaturam, quam non potest prohibiro, seu torquendo illa sine ullo cruciamine illam beatificando.

Propterea P. Granado maiori cum assignat Deum ante praevisa absolutum demeritorum non solum praescitos exclusisse a gloria, verum etiam eos destinasse ad aeternos cruciamus, sed contra est J: quia ut supra dicebamus mors impii ante adeo mala merita non est voluntas Dei, neque insuper ante ad ea Deus mortem fecit, sed mors impii esset voluntas, Deus quae mortem fecisset, si ante praevisa absoluta demeritorum praescitos non exclusisset a gloria verum etiam eos destinaret ad aeternos inferni cruciamus

Nos enim de qua in Scriptura, nil aliud est, quam aeterna carentia visionis Dei, simul cum Inferni Cruciatibus: ergo adeo Deus praescitos non destinavit ante praevisa absoluta demeritorum.

Contra 2°: quia propensio Dei ad miserendum, et benefaciendum longe major est quam ad nocendum et perdendum; Ideoque ut Deus ex se operatur, non ratione data a Creatura longe plura sunt eius beneficia, quam supplicia juxta illud Psalmi 144. Suavis Dominus universis, et miserationes eius super omnia opera eius, quod si Deus praescitos ante eorum absolute praevisa demerita destinasset ad aeternos Inferni Cruciatus non esset major eius propensio ad miserendum, quam ad perdendum, plures enim sunt ratione propriae infinito praesciti praedicti per reprobationem, quam salvi per praedestinationem: ergo Deus ante absoluta praevisa demeritorum non destinavit praescitos ad aeternos Inferni Cruciatus.

Contra est 3°: quia Concil. Valent. supra relatum expresse definivit reprobationem esse post praevisa absoluta demeritorum Indamnatione est enim periturorum meritum malum praecedere justum Dei judicium: ergo Summi reprobatio non fuit ante praevisa absoluta demeritorum, Nec valet dicere Concilium loqui de reprobatione in ordine executionis, quae fuit post praevisa demerita non vero de reprobatione; in ordine Intentionis, quae fuit ante salvata

Non

Non obstat quia Valer: quia ut patet ex ipso contextu Predestinatio ad vitam, et Predestinatio ad mortem in eo differunt, quod illa antecedat meritum bonum, hec vero sive reprobatio subsequatur malum meritum; sed si reprobatio solo in executione solo subsequatur bonum meritum: ergo reprobatio omnino subsequitur malum meritum est quod post absolutam previsionem meritorum

SECTIO 3a

Arguitur contra nostram Conclusionem

Primo quia ut habetur ad Rom. 9. Cum nondum nati fuissent, aut aliquid boni, vel mali fecissent non ex vocationis operibus sed ex vocante dictum est Jacob dilexi Esau autem odio habui; sed iuxta communem Patrum interpretationem per dilectionem Jacob intelligitur electio predestinatorum et per odium Esau reprobatio prescitorum: ergo cum dilectio; et odium precesserit utriusque bonam et malam operationem sic predestinatio et reprobatio sunt ante absolutam previsionem meritorum, et demeritorum

Confirmatur 1o quia electio predestinatorum ad gloriam fuit ante absolutam previsionem meritorum: ergo et rejectio prescitorum a gloria fuit ante previsionem absolutam demeritorum. Eadem est utriusque

Rão, et eodem modo de utraq loqr Apostolus. Confr. 2° quia ut ait S. Thomas sicut Predestinatio includit voluntatem conferendi gratiam, et gloriam, Ita reprobatio includit voluntatem permittendi cadere sic in peccatum, sed eo ipso permissio peccati est effectus reprobationis ergo ante ad peccatum intelligitur reprobatio siquidem intelligitur ante permissionem que est prior peccato ante ergo ad omne demeritum est reprobatio.

4. 2° arguitur. Ratione desumpta ex S. Thoma ad Aristotelem quia Deus est supremus sue glorie Dominus, ut ex his patet, sed eo ipso potest illam dare vel negare pro libito et independenter ab alterius meritis, vel demeritis citra omnem injuriam, et crudelitatem in hoc enim stat ratio dominij pereterius supremi, ut in potestate disponendi de re pro libito et citra alicuius injuriam ergo Deus independenter a prescitorum demeritis et ante ad ea excludit illos a gloria.

Confr. 1° quia ratione sicut supremi Dominij potest Deus de gratia cuilibet denegare, et ab ea illum excludere nullis premissis demeritis ergo similiter potest prescitos excludi a gloria excludere. Confr. 2° quia gratiam congruam Deus denegat pluribus nullis precedentibus eorum demeritis ergo et gloriam, siquidem est utriusque Dominus.

3° arguitur quia adhuc supposita elevatione hominis vel Angeli in ordine eterna

nulli

nulli eorum debet gloria, tunc gratia alioquin eis deberetur gratia congrua
cum debeant media efficacia ad finem ei cui finis debetur. Tunc ergo
quia alioquin electio ad gloriam non esset speciale beneficium ut pote aliunde
debita, et de obiecto demum qualis supponitur gloria eo ipso quod
gloria non debeatur potest Deus homines vel Angelum pro libito ante ad
absolutum praevisionem demeritorum excludere: ergo hic reprobos exclusit

Item: quia

certo, quod Deus voluntate ante, quantum est ex se voluerit
inefficaciter omnibus conferre gloriam complacuerit in eorum collatione
inferunt aliqui nostri Deum voluntate ante non voluisse efficaciter et
quantum est ex se praescitis denegare gloriam, et ab hac eos excludere
utramque insuper voluntatem judicant impossibile; sed qui haec ratio est nulla. Deum
enim quantum est ex te, ex voluntate ante vult omnibus gratiam conferre et in eorum
collatione complacet, cum tamen simul habeat voluntatem efficacem antecedentem denegandi eam
pluribus, ut de facto negat: ergo et si Deus habeat voluntatem ante inefficacem
dandi omnibus gloriam poterit simul voluntatem ante habere, praescitos excludendi
a gloria.

Confirmatur: quia duae voluntates inefficaces, sive una
efficax, altera inefficax de obiectis malibus oppositis dummodo ea attingant
sub diversis rationibus formalibus, inter se non repugnant, ut patet in merca-
tore in naufragii periculo constituto, qui quantum est ex se displicet

in diuinis, et sibi Vtilibus easq. inefficaciter vult deuitare, quas in absolutē, et efficaciter vult proiicere in mare, et defacto proiicit quia sibi nocent, et naufragium promouent: ergo Deus poterit habere voluntatem inefficacem conferendi omnibus gloriam ante, quam est ex se quia gloria omnibus conuenit, et simul, et ante quam est ex se voluntatem efficacem prescitos excludendi a Gloria, quia hoc expedit ad ostensionem suae Iustitiae in prescitis, et suae misericordiae in Predestinatis

Sed 2.º quia finis prius intendit, quam media, sed finis reprobationis est exclusio reproborum a gloria in ostensionem diuinae Iustitiae: quia eos in ostensionem diuinae misericordiae, quam prescitorum media autem sunt demerita: ergo prius, et ante ad preuisionem absolutam demeritorum voluit Deus per reprobationem exclusionem prescitorum a Gloria. Confirmatur. Sed 3.º quia in preparando media deseruientia a fine mus operandi est incipere a voluntate deseruientis finis, desertus ens finem sese habet in ordine a media deseruientia a fine, sicut finis sese habet in ordine ad media Conducentia ad finem sed exclusio a gloria est desertus finis demerita vero sunt media deseruientia a fine: ergo Deus reprobationem incipit a voluntate exclusionis a gloria, ante ad preuisionem et permissionem demeritorum.

Confirmatur. 2.º quia eo ipso, quod intelligamus Deum Prescitos eligere efficaciter ad gloriam relinqui inter eos non electi manent

Exclusi

exclusi à gloria alioquin non electi ad gloriam obtinerent, vel saltem possent illam obtinere. Sed haec exclusio fuit ante ad praevisa absolutam demeritorum, fuit enim in eodem signo in quo praedestinati fuerunt electi ad gloriam: ergo exclusio praescitorum à Gloria, etiam quo respectu saltem negativa fuit ante praevisa absolutum demeritorum.

SECTIO 3ª

Respondetur ad Argumenta

Ad 1um concedo maiorem et distinguo minorem quantum ad 2am partem per odium Esau intelligitur respectu praescitorum, quatenus respectu dicit praescientiam negationis electionis ad gloriam Concedo; quatenus respectu dicit positivam voluntatem excludendi à gloria Nego. Itaque odium Esau non significat odium, quod sit simpliciter tale, sed praescientiam carentiam amoris specialis illius, quo Deus praescitos diligit, cum pro eo signo non elegit, cum pro eo signo in quo praescitos efficaciter elegit ad gloriam hanc vero inefficaciter praescitos voluerit.

Solet autem quandoque in Scriptura carentia spiritualis sive maioris amoris nomine odii significari, ut constat ex illo Lucae, qui non odit Patrem suum, et matrem suam etc. Ubi enim

n̄ significat odium simplex; sed carentia talis, et tanti amoris quantus debetur Deo, et Christo, probatur ergo textus Pauli electio praedestinatorum ad gloriam, et reprobatio, quia Scholastici et Patres nostri dicunt negativam fuisse ante praevisionem absolutam meritorum, et demeritorum n̄ ergo negativam terminativam, quae consistit in positiva voluntate excludendi a gloria.

Ad 1am Confirmationem

concedo antecedens, et nego consequentiam ratio discriminis est, quod est praedestinatio ad vitam, quam Apostolus dicit gratiam gratia autem Dei vita aeterna, reprobatio vero dicit ad mortem quam Deus n̄ voluit neque fecit, nisi data a nobis occasione, insuper gloria respicit per se a Deo primus finis exclusio vero a gloria primus poena, quae per se n̄ respicit per primus finis; sed intelligitur in praevisione demeritorum, adde quod electio ad gloriam est opus misericordiae, exclusio vero a gloria justitiae, l. dominii miserationes autem Dei, ut supra dicebamus super omnia opera eius n̄ est ergo eadem ratio electionis, et reprobationis, neque eodem modo loquitur Apostolus de electione ac reprobatione positiva, sed solum de negativa, ut mox dicebamus.

Ad 2am Objectionem

respondet lex sicut n̄ importare ordinem similitudinem, quoniam gratia est effectus praedestinationis supra a nobis probatum est praemium autem peccati n̄ est effectus reprobationis infra dicemus. lex ergo sicut solum denotat in reprobatione invenire praemium peccati, quod verum est antecedens enim reprobationem, quae subsequitur peccatum.

subsequn peccanz, ex quo nil contra nos, nd ponit corroborano senne-
notre

Ad 2um argum resp dico maiorem, et minorem, et nando conam
tunc: q suppra eleuacoe infine supnale, exclusio a gla Dei in grea
sic eleuata nos morte, et pene maiori qi peno sensus; Dum
eum esse, et ante premissa demerita, nec voluisse mortem, neque
penam adeo acerbam. Constat ex nris probationibus. Ad 3am
Confirmaoem concedo ant, et nego cosam q exclusio a ga grana n
e mors eterna, neq plerumq pena preserim adeo acerba qlis
e exclusio a gla. Adeoq et si sit preter Deum roe dominij n
in 2um insup excluoe a gla Deus n facere ex se, istat ex diuinis
reuelationibus allatis in nris probaoibus qd n constat de ga grana
nec de gra congrua unde pat ad 2am ofraoem cuius ant concedit
et negat coa pr disparitate sum insinuatam. Ad 3um

argum respondet dico maiorem et minorem et negando coam ir omn Deus
posset quantum e ex se precitos excludere a gla ante preuios deme-
ritorum quod modo n disputo, n tm exclusisse constat ex nris proba-
tionibus cum mortem eternam Deus ex se n vellet, neq maiorem
penam qi pena, que n e ipsa, quod quoad sit an utrumq posset
Deus ex se velle et ante adoq preuios absolute demeritorum

Et eni posset n constar ex tamen nec infert defacto voluntas
sicut ex eo quod posset deus hoiem excludere a gloria eu nulli
eorum deneat eum, n mm infernus deus hoiem a gla exclusit. Ad 4m
facile respondet in nris prieu omittendo tom n eni mo defendi
mus implicari respanis, qua dicit excludere a gloria ꝑ modum
beneficij, lub ꝑmo mu pene; sed io quod defacto n dit ante oxecutiones
absolutam demeritorum, quia oppositum n conuinst ex eo qd voluntas,
de quibus in argto n compatibiles. Unde etiam par ad confirmationem
que tota omisso, n vo defacto eas voluntates conjungi, q defacto
nullum excluserit a gla ante ad cogitationem absolutam demeritorum
ut dant ab nobis gratiam a. divina. ias in argto et confirmatione
impugnata sit efficax, f. inefficax mo n disputo, q quomodo dolibet
debeat subsistit nra conclusio.
Ad 5m distinguo maiorem finis
prius intendit et c. gdo finis ꝑ se intendit concedo; gdo ꝑ accidens
Nego. Finis tunc ꝑ se intendit qdo ex sui amore et non
oratione alterius tam absolute precisivi intendit, et tunc prius
qm media intendit, et ita plerumq. appetit bonum honestum qua se
et delectabile.
Finis ꝑ accidens intendit qdo oratione alterius
abste

absolute premissi intendit, tunc q. n. prius intendit, quam media posterius. Ut pat. in proiiciente merces in mari tu cuius fit navigao et proiecio mercium, ita debeant ut navigao sit medium ad proiectio, eo quod proiectio n. possit ee sine navigatione; non tn. prius intenderet proiectio, quam navigao: qa proiectio n. p se intendit, sed ocanoe navigationis premisse a qua imminet periculum. Exclusio a gloria lt sit finis reprobaois n. e finis p se intentus a Deo ut constat ex nris probationibus sd p accidens ratione demeritorum absolute premissorum Deo n. prius intendit, quam demerita absolute premissa deant. Quod si arguit aliqd probaret, probaret enim reprobaoem, ut dicit exclusioe a gloria ut penam et destinaoe ad cruciatum sensus ee ante premissio absolute demeritorum, quae enim hec ratione medii et illa finis. Cum tn. id negetur a meliori parte adversariorum

Ad 3am. Confirmaoe distinguo maiorem in operando media deservientia a fine, qui deservit finis p se amet concedo si p accidens nego. Cum ergo exclusio a gloria Deus p se non amet sd p accidens et ocanoe demeritorum inde est nec eius rationale cooperandi n. exigere prius intendere deesse finis et inde preparare media; sd premisso medio cuius ocanoe vult exclusioe

à Gloria, tùc destitui finis per tale praemium velle destitui finis.

Ad 2um

Contrariorum dignus mirum eo praecisse, quod intelligamus etc. religi

Sic non intellecti manent exclusi à gloria praecise concedo per

sitive Nego ut enim voluntas aeterna neque manent possitive ex

clusi à Gloria neque in eadem possitive exclusi, sed cum indifferentia

quantum est ex parte potentiae antis adhoc ut post praevisionem absolutam

meritorum intelligantur ad Gloriam vel post praevisionem absolutam

demeritorum positive excludantur à Gloria.

Quare licet

non electi non consequantur gloriam potentia tamen potentia antis illam consequi quo

niam pro eodem signo pro quo Deus illos non elegit efficacem ad gloriam

vult illis inefficacem gloriam, ut eum voluntas praeparat illis auxilia

sufficientia quibus possint consequi gloriam, quod potest sufficit ut

non sint exclusi à gloria ut patet in eo, qui beneficium potest con

sequi, qui licet de facto illud non sit consequuturus dicitur est potentia proxima ad

illud consequendum nec dicitur est absolute exclusus ab illo, quare dignus

communis exclusio praecisiorum; contra quam religio negativa quae sic dicit

negationem praecisivam exclusionis ad gloriam Concedo quae dicit exclu

sionem positivam excludendi à gloria Nego.

Quaest. 3^a

QUÆST. 3a

An ex parte Reprobi detur Causa reprobationis, et quaenam illa sit?

Loquar de reprobatione positiva prout importat destinationem efficacem ad mortem aeternam, quae in adultis dicitur carentia vitae aeternae et insuper cruciatus aeternos sensus, in parvulis vero solum carentia vitae aeternae, sive omissionis Dei summi a reprobatione dari ex parte reprobi aliquam causam certissimum est in nostris principiis. Cum enim Deus plures reprobaverit et non ante praevisa absolute demerita, sequitur eos reprobasse post, et propter demerita absolute futura et praevisa. Et haec fuisse causa moralis eorum reprobationis.

Sed quaenam sint haec demerita, num peccatum originale, an vero actuale, num peccatum remissum, an solum non remissum, num peccatum non remissum quod sit, an solum prout coniunctum cum impoenitentia finali, variant Doctores, confunduntque multiplici distinctione ponunt, quae explicant quaestionem; nos clarius per conclusiones aliquibus mentem nostram aperiemus.

SEC. 1a

Universalis causa Prescitorum reprobationis Exponitur

1a Conclusio peccatum originale non est causa universalis rationis cuius presciti omnes reprobantur. Sic dicunt nostri doctores contra PP. Pres Bonitas docentes Deum prescivisse omnes exclusive a gloria, propter peccatum originale: probatur: quia causa adequata reprobationis exprimitur adultorum Math. 25. Ite maledicti in ignem eternum, etc. Sed ibi nec verbum de peccato originali, ergo hoc non est causa universalis ratione cuius presciti omnes reprobantur.

Dices ibi exponi causam adequatam reprobationis in ordine executionis, non vero in ordine intentionis, ibi enim etiam exponitur causa adequata predestinationis dicitur quia esse meritum cum tamen hoc non sit causa predestinationis in intentione, que liberalis est et gratiosa; sed solum predestinationis in executione.

Sed Contra est 1o quia merita non esse causam predestinationis in intentione constat ex eo, quod huiusmodi predestinatio sit gratiosa et liberalis juxta illud; Gratia autem Dei vita eterna. Et sic de alijs; sed nullibi constat reprobationem in intentione esse propter peccatum originale ergo sine fundamento ponitur duplex causa adequata reprobationis, una in intentione et altera in executione.

Contra 2o quia peccatum remissum non potest esse

causa

ča reprobaois, peccatum erit remissum n̄ potest ēē simplex peccatum. Ideo q̄
si ees ca reprobaois peccatum n̄ peccatum eet ca reprobaois, q̄d ē impossibile
Sed in pluribus prescitis peccatum Originale remissum e in omnibus
videlicet qui oportet baptizari: ergo in his peccatum Origle n̄ ē ca reprobaois
Ideo q̄ hoc n̄ ē ca universalis reprobaois omnium prescitorum

Contra ē

Arg.° q̄ q̄q̄ sit aliqua quidam possit Deus reprobare propter peccatum remissum, Certum tamen ē secundum presentem providentiam propter peccatum remissum nullum reprobare; alioquin damnaret parvulum baptizatum propter peccatum iam remissum, et idem ē de adulto peccatore, et vere penitenti: ergo peccatum Originale remissum n̄ ē ca reprobaois saltem presentem providentiam.

Contra ē

Arg.° q̄ optime intelligitur plures Angelos Deum reprobare et non propter peccatum originale; siquidem nullum habuerunt, Sed eadem ē ratio de hominibus. Tunc q̄ habuere homines peccatum Origle, quod n̄ habent Angeli hoc probat potuisse in hominibus ēē ca reprobaois, n̄ vero probat fuisse de facto. Tunc enim q̄ peccatum simpliciter remissum in ordine ad mortem aeternam habet, ac si n̄ fuisset; ergo peccatum Origle n̄ ē illius ca reprobaois, huic Sumar hec in inventione, huic Con Exequor.

Objicit S. Augustinus, qui multis in Locis loquitur de quadam massa Predestinaois, et damnaois

In quia oes .ees roe peccati origlis ss inuolun, et ot doc so decer
oes ab eterno ee reprobatos exceptis iis quos Deus ex illa massa
decreuit et ex mero beneplacito predestinauit 2o: q originale est
causa et radix oium peccatorum 3o qa ob id Deus iustissime
denegat auxilia congrua tunc ad gla, tunc ad perseverandum in
gra: go originale e ca universalis reprobaois.

Rt ad 1m
Augustinum loqui de reprobaoe, put hec importat exclusioz a gra
quam Deus obus prescitis iustissime negat ob peccatum originale non
remissum non vo loqui de reprobaoe prout hec dicit exclusioz a gloria
a qua Deus nullum prescitum excludit ob originale jam remissum.

Ad 2um
respondet origle ee radicem et causam per accidens oium peccatorum quatenus
Deus roe illius denegat auxilia congrua, si forte roe illius ea
deneget, quibus peccata impedirent non vo ee radicem et ca per se
quoniam peccata non ss ut a vera ca et radice a negaoe gre sequitur
sed tantum a libero arbitrio.

Ad 3um concedo ant, dato qd
Deus ob peccatum originale deneget auxilia congrua, et distinguo conseqm
originale e ca universalis per accidens et per modum non removentis prohibens
concedo. Universali ca per se et a qua simplr oriatur demeritum, quod
est.

ē ca̅ reprobaois Nego. 2ª

Conclusio peccatum originale ē ca̅ vlti̅ᵃ reprobaõis parvulorum pr: q alii n̄ reprobant independ. ā peccato Deus enim nullum excludit ā glā ante praevisa demerita; sed si nullum haberent demeritum praeter peccatum origle: ergo propter hoc reprobant, pt hoc linquam, si in eo moriant: qª si in eo moriant jam ante admortem illis remissum ē, propter peccatum autem dimissum nullum damnatur ita nec vltius reprobat.

Dices cum P. Bazquez plures ēē parvulos quibus Deus n̄ paravit remedium peccati originalis siquidem illis aplicari nequit (Vgª illi qui moriunt in vtero materno, et sic de aliis quibus deficit aqua l ministri nequit Baptismus aplicari ā ergo hos saltem reprobavit Deus, quum peccatum origle prout abstractis a tali nu̅ ees ca̅ reprobaois, sed īō peccatum Adami eorum Capitis pur ē in Adamo.

Rx. nego ant. obus enim Deus paravit remedium et obus absolute potuit aplicari, qui n̄ moriunt in vtero matris non potuerunt absolute in eo n̄ mori, et hii, quibus absolute defuit l Minister potuit absolute n̄ deficere, quod satis ē vt Deus absolute illis providerit remedium, et paraverit vt explicui late in mā de auxiliis dato m̄ anni, neque cōā: qª sicut in iis

Parvulis, sit remedio divinis Carentia vis. aeternae non per rog

pene nec damnatiois ante quam in peccato orioli moriant similiter

nec respbant premiog ante absolutam talis peccari usq ad mortem

perseveranis

Conclusio peccatum originale non remissum, sive unum

sive multiplex sit sive conjunctum cum peccato orioli non remissum

sive ab illo disjunctum est causa universalis repbaois omnium adultorum

Pr. i: q^a Math. 25. Ite maledicti in ignem aeternum Et peccatum

actuale reddit per cam repbaois omnium adultorum, qui repbant. peccatum

singulum actuale prout actuale opp originali non pur opp habituali

quoniam peccata ibi allata oia non habitualia

Nam in insup non remissa

aliogm peccata jam non eent ideoq nec pro illa damnarent pluxes

autem eorum, qui damnant baptisati sunt ideo q unis peccatum originale

remissum est, quod autem peccatum sive unum sive multiplex sit causa

damnatois, et repbaois constat ex epist Divi Jacobi Cap. 2°.

qui cumq autem totam leges servaberit offendat autem in uno factus est omnium

reus unum quod solo peccatum sufficiens causa est repbaois

Unum singulum sive

multiplicet sive usq ad mortem perseveret sive, sive ut ali dici solum

eveniit non consurgex cum impenitia finali sit enim usq ad mortem

tion

n̄ p̄timeret, siue illi accedat pena finalis peccans siue unus sit, siue multiplex remittitur à Deo vt dr Ezech. 18. quacumq. hora ingemuerit, & conuersus fuerit peccator vita viuet, & n̄ morietur. Peccans autem remissum cum n̄ sit simplex peccans n̄ ē cā reprobatiōis. Sed pō peccans actuale siue unus siue multiplex siue coniunctum cum peccato originali n̄ remisso, siue ab illo seiunctum sed coniunctum cum impenitentia finali ē universalis cā reprobatiōis omnium prescitorum adultorum.

Sed Contra dices 1º. quia pluribus Deus denegat auxilia congrua ad vitandum n̄ peccandum, & ergo ad penitentiam finalem propter peccatum iam remissum ergo & propter id potuit eos reprobare peccantum enim remissum aquè vilē in reprobatiōis ac denegationis auxiliorum 2º. quia Deus pluribus denegat auxilia congrua & etiam sufficientia ad n̄ peccandum propter peccatum commissa ante ad penitentiam finalem. 3º. quia Pharaoni & infidelibus quibus Euangelium n̄ illuxit, Deus potuit eos reprobare: qui enim infallibiliter damnantur: ergo peccatum ante ad impenitentiam finalem ē causa reprobatiōis.

Rx. emittendo ante & narrando ante: quia peccans nihil ē ex eo, quod remissum sit, quantum ad culpam & reatum penę æternę, deinde secundum adhuc tamen ē aliquid quantum ad reatum penę suum seculi & temporalis alicuius. Carentia autem auxilii congrui pena ē aliquis

Seculi at pena respondit, penae alterius Seculi eaq aeterna.

Omissis autem aliis: qa si Deus ob peccata remissa non semel denegar auxilia congrua, ad omnes eorum effectos, eis qui efficiebant animi ad peccare non esset nisi persuadeo Deum denegare propter peccare tamen remissum auxilia congrua ad non peccandum, et etiam ad penam finalem —

Ad 2um

nego maiorem aliquin non peccarent cum sine auxilio sufficienti ad non peccandum necessario donat peccare, quod est contra rationem peccati, quod liberum debet esse. Infideles vero et Pharao habuerunt auxilia sufficientia saltem remota ad non peccandum quatenus si iuxta precepta legis naturalis viverent et quantum est ex se viribus naturalibus facerent ad quod habent auxilia sufficientia Deus illis conferret auxilia supernalia quibus possent proxime, per operari non peccare, et vere penitere. Sed de his latius egi Lib. de Auxiliis.

QUAEST. 4a

An Reprobatio detur aliquos ex his et quinam illi sint?

SEC. 1a

Queritur

Questionis Explicao.

Stia ii de rañoe effus reprbaois. Pra quod sit effus Dei. Cuiz defectu peccan ñ ē effus reprbaois. 2ᵃ quod sit mors œterna, quę efficacr intendit reprbao. 3ᵃ medium efficacr aducens ad causa, cuius peccan cuius defectu pmio peccan remissi ñ ē effus reprbaois siquidē neq ē mors œterna neq efficacr aducit ad eā, cū propr peccan del remissū nullū Deus puniat morte œterna, neque ullū reprbet, ut constat ex quęstioe superiori.

Rū ē solū ēē in ordine ad influendū mortē œternā, ex quo vir dubiū an pmio peccan ñ remissi in quo prescitus morit, sive quod consurgat cū impœnitentia finali sit effus reprbaois. Nā primis ea pmio ē à Deo. Deinde efficacr aducit ad mortē œternā, siquidē propr peccan sic remissū prescitus punit morte œterna, quare si ea pmio sit volita in ordine ad mortē œternā videt ēē effus reprbationis. Secus vō si sic volita ñ sit.

Hoc autē pmio peccan multipl solet signari juxta multitudē nōūm, quos connotat. 1° enim dicit derelictio ut connotat pmanentiam prescitti in peccato et ineo quasi derelinqui usq ad mortē. 2° dicit excecao quis importat carentiā illustraoiū se tenentiū ex parte intellus, quibus prescitus infallib

à peccato resurgeret, nec in illo derelinqueret. 3º dicitur obduratio quatenus importat carentiam piarum affectionum ex parte voluntatis quibus infallibiliter conjungitur et converteret.

Quæ nomina obdurationis et excæcationis sunt maxime optinent permissio peccati cum ex parte intellectus, et voluntatis, maxime adest illustratio et piarum affectionum sufficientium copia quibus per peccatum resistendo maior intellectui ex parte intellectus excæcatio, et ex parte voluntatis obduratio maiorem enim cæcitatem et indurationem arguunt est ad præsentiam gratiæ illuminantis, et gratiæ cor emollientis non videre practice malum peccati illud è medio tollendo, nec ab eo discedere, sed potius in eodem indurari et obstinari.

SEC. 2a

Nulla permissio Peccati est effectus reprobationis.

Sic communiter nostri Doctores. Contra Thomas. quorum alii afirmant omnes permissiones peccati in præscito esse effectum reprobationis. Alii vero probabilius limitant afirmationem ad permissio peccati, in quo reprobus moritur quoaque conjungitur cum impenitentia finali, et per quod reprobus in pœna æterna inferno punitur. Probatur nostra Conclusio: quia ante ad reprobationem intellectui permissio

illicem

per quod precitum damnat, Intellior enim ante ipsum peccans ut ostensum est cum reprobationis ut diximus quest. 2.a ante peccans autem Intellior primo peccati ideo ipso primisio talis peccati non potest esse efus reprobationis nullum enim efus Intellior existens ante ad suum causam: ergo primo talis peccati non est efus reprobationis

Confr. quod Impenitentia finalis antecedit reprobationem; causam enim est causa reprobationis, et reliqua peccata non, quando cum ea conjunguntur ut supra dictum est. Sed impenitentiam finalem antecedit primo et in sua primisione omnium peccatorum. Repugnat enim esse impenitentiam nisi de peccatis presupponitis, repugnat quod esse peccans nisi presupposita eius primisione: ergo de 1.o ad ultimum omnium primo peccati antecedit reprobationem nulla ergo est efus reprobationis; cum nullus efus antecedat suam causam.

Dicendum.

in executione impenitentiam, et peccata, quorum est impenitentia quorumque omnes primisiones antecedere reprobationem, in intentione vero reprobationem antecedere predicta omnia, quoniam Deus propter ea primisit peccata presciti, et preservavit impenitentiam finalem ut illum in eternum puniat in ostentionem Divinae Justitiae. Sed contra est: quod hanc doctrinam juxta, reprobatio est in Deo ante previsionem absolutam demeritorum ut probatum est q. 2.a ergo semper reprobatio subsequitur primisionem peccati, et hec illam antecedit consequitur quod nullo pacto primo peccati est efus reprobationis.

Adhuc tamen ingerunt adversarij

Deus permitere peccatum in intentione infligendi mortem aeternam

Ideoque permissio est effectus reprobationis. Prima probatur. Ut videre licet ad Rom. 1.

plura, enim ibi dicitur peccata permisit Deus gentibus in poenam

aliorum peccatorum propter quod tradidit eos Deus in reprobum sensum

ergo Deus subsistit: ergo talis permissio est effectus volentis mortis aeternae

quae est reprobatio.

Secunda probatur ad Rom. 9 dicitur quod si Deus volens

ostendere iram, et notam facere potentiam suam sustinuit in multa

patientia vassa irae apta in interitum: ergo Deus subsistit suae

permissionis peccata, ut vassa irae, sive peccatores apta in interitum

idest in mortem aeternam, quod est permissio esse effectum reprobationis.

Tertio ex Augustino

dicente sicut Predestinationis effectus omne appositum; ita reprobationis aeternae

quodammodo videtur obduratio, haec autem est permissio peccati. Quarto ex Sancto Thoma

sicut Predestinatio excludit etc. ita reprobatio includit eius voluntatem

permitendi cadere in peccatum. Et alibi Reprobatio est causa derelictionis a

Deo. Ac denique excecatio ex sui natura ordinatur ad damnationem eius, qui

excecatur propter quod ponitur causa damnationis effectus: ergo permissio peccati etc.

Respondetur: quod tota

prima: causa non claudit predestinationem, et reprobatione sed permissio peccati in

reprobo

in reprobo non est effectus praedestinationis: ergo Reprobationis. Probatur quia electio medij efficacis conducentis in finem est effectus intentionis finis; sed permissio peccati est electio medij efficacis conducentis in finem reprobationis, mortem scilicet aeternam: ergo permissio peccati est effectus reprobationis.

Respondeo ad Secundum concedendo maiorem et negando minorem. Et tunc quod finis talium permissionum non esse genuinam damnationem constat ex dictis quaestione 2. Ideoque potest esse alium a nobis ignorandum. Et tunc quod finis talium permissionum est ostensio potentiae et misericordiae divinae: quae Praedestinatos ut exprimitur ad Rom. 9. Ut ostenderet divitias gloriae suae in vasa misericordiae, quae praeparavit in gloriam. Confirmant

Adversarij, et urgent: quod reprobatio deinde non solum causam per se reprobationis videatur esse id, ex quo aliquomodo sequitur de facto reprobatio, sed haec sequitur aliquomodo ex permissione, vel tanquam ex removente prohibens peccati ergo permissio est effectus reprobationis.

Ad 2um respondeo concedendo antecedens et negando consequentiam, ea enim expositio inepta est, cum ipse apostolus non zelaret dicat permittere Deum reprobos peccata propter quae digni sunt in iactura aeterno, ut ipsi peccant, ut falso exponitur; sed ut ostende ret misericordiam suam, quae Praedestinatos.

Ad 2um. respondet. Auonis Loqui de reprobatione permissiua de qua agimus quod 1 dec. l. eius effus procul dubio e. premio peccati non vero loqui de reprobatione punitiua de qua procedit quaestio praeter quam et si de hac loqueretur per Lit aliquo modo extrahit premissoque.

Ad 4um. retorsit Bonis in priori loqui et agere de reprobatione permissiua, vel Lyra vero denotare similitudo aliqua non vero ... In 2o. autem Loco expresse agit de reprobatione permissiua de qua ... in 3o. minus probabile e. ex eo quod sufficiat ad intentionem Diui Bonifacii quod ibi solo erat probare Excecationem esse a Deo, Ne hoc malum excecationis ratione ordinandum a Deo in bonum ipsorum excecari.

Ad 5um. Neg. maiorem. aliorum ... gratia collata reprobo esset effectus reprobationis eius quod falsum e. si enim effectus reprobationis effectus communis l. particularis, que non e. reprobatio. Prouida ergo ... claudit predestinatione, et reprobatione tamquam principia ... principium quibus accedunt alie minus precipue.

Ad 6um. conclo maiorem; et non mirum, aliud enim e. quod premio peccati sit medium efficax conducens ad finem reprobationis; aliud quod ut tale eligatur. conducit equidem premio, sed non eligitur quia conducit. Sic enim actiua et operationes nales nec non subiecta praesenti conducunt ad finem reprobationis nec tamen sunt effectus

illius,

illius 2ix meliorem adversariorum denique, quod si conducant non immediate conducentiam, sed ob ea, quae sunt ad alios fines à Deo eliguntur dicitur quoddam premium ad finem reprobationis. Certum enim prout sane conducentia sed non ea, quae ad finem tam expressos sunt, à Deo eligitur. Ad confirmationem distinguo maiorem. Reprobatio non solum sumitur causae etc. quando haec eliguntur in ordine ad finem reprobationis. Concedo. quando non eliguntur in ordine ad eum nego. Tunc enim non effectus reprobationis puniuntur; sed solum permissivae voluntatis videlicet illius ordinem ea gratia ponit Deus, quibus sciat post rea infallibiliter futurum esse peccantem, quod idem proximum est, ac ea gratia et permissio peccati ea effectus voluntatis permissivae peccati, sive voluntatis nolentis peccatum impedire.

SEC. 3a

Conclusiones corolaria totius Disputationis

Deducta 1a

Reprobatio permissiva de qua egimus quaest. 1a sec. 2a prope finem quae consistit in substractione gratiae illius, quae quia infallibiliter in gratia dis cederet non fiat infallibiliter in Deo ad praemium absolutum demeritorum Dei: quia haec in adultis est impenitentiae finalis; sed impenitentia finaliter

suppōit existere absolutum demeritum. Impenitentia autem peccaminosa impenitentia est demeriti suie peccati absolute existentis: ergo talis reparatio non fuit ante sed post previsionem absolutam demeritorum. Deinde particularis haec reparatio est primo impedimentorum, quae obstant applicationi remedij peccati originalis, sed haec primo est post previsionem absolutam peccati originalis sicut enim remedium peccati supponit peccatum ita impedimentum remedij ipsius peccatum supponit: ergo haec reparatio non fuit ante previsionem absolutam demeritorum

Dicet previssa demerita malis et per accidens se habere in ordine ad previsionem impenitentiae finalis impedimentorum remedij peccati originalis, quoniam in primis Deus pluribus infantibus id remedium non denegat, quamvis habeant peccatum originale. Deinde Deus pluribus adultis sive infantibus id remedium non denegat quamvis habeant peccatum originale. Deinde Deus pluribus adultis in numeris peccatis [illegible] non denegat auxilia. Contra ad Deum: ergo [illegible] non primo fuit ante absolutam previsionem demeritorum alioquin ad eam non se haberent per accidens, et male demerita absolute previsa

Confirmatur

Permissio peccati originalis fuit ante absolutam previsionem illius demeriti Insuper permissio peccati actualis fuit ante previsionem absolutam illius demeriti, et peccati: ergo et primo impedimenti remedij peccati originalis

nec non

nec n̄ p̄mio impenite finalis, juis ante precium absolute ipsius peccati. Eadē enī ē rāo utriusq; p̄mij.

Confr. Deinde: quia adhuc presupposito peccato orig.li et actuali nil p̄hibet Deum p̄mittere impenitem et carentiam remedij aliunde quam in carentia peccati p̄mittitur q̄ Summi precio paccidens debet ad predictum precium.

Retur. negando antecedens. Quia Deus et misseretur qui vult, et ideo quibusdā parvulis debet remedium originalis et in quibusdam p̄mittat impedimentum remedij, quibusdā auxilia congrua ad penitentiam, quibusdā ea denegat. Hec enim tollit quominus ijs, quibus denegat impenitentiam peccati deneget impenitentiam. Sunc: q.d id indicat Paulus ad Rom. 2.o propter quod tradidit illos in reprobum sensum. Sunc enim q.a eam ex uno cap. ex se sit Deus summe misericors ex alio uero peccans sit pena maiori dignus, quae sit abstractio remedij et auxilij congrui pie creditur. Hec n. aliunde, quam ex merito peccati subtrahere, qdo alioquin peccans adest.

Ad Vnam Confrāonem resp. Concedendo antecedens quantum ad primam partem de peccato orig.li prout fuit in Adamo negando uero de peccato prout contracto ab eius posteris, ut dicemus. presuppositum peccans ut in 1.o Parenti, quod dignum ē predicti penis

Insup 2do arg. quantum ad 2am partem loqndo de peccato actuali p̃sonali
illius cui subtrahuntur auxilia, n̄ vero loqndo de peccato origli tam p̃
ut fuit in Adamo, tam prout contracto ab eo, cui ponitur sub origle peccatum
actuale; sub istis enim 2os p̃mios peccati, qa antecedit peccatum.

Excipe sub peccatum
Adami, et Angelorum, cuius p̃mios nullum antecedit peccatum, et nego cõam
Ssup̃ ea huiusmi p̃mios nullum peccatum antecesserit p̃mio eius n̄ fuit post p̃euios
Peccati. At vero ea reliqua p̃mios sint posteriores predicto peccato ac n̄
post p̃euios absolute peccati.

Ad alteram Confirmãoem Concedo arg et
nego cõam; q huiusmi p̃euio defacto p̃ecipue ad p̃mios peccati, quod in
sufficit ut ad eam debeat p̃ accidens. Sic enim 2do Calor defacto p̃uenit a Sole
sic n̄ debet p̃ accidens ad calorem, quia hic calor posset ab igne et n̄ a
Sole p̃uenire 2do quod p̃ecipue peccatum origle p̃euium peccatum origle est a Deo
subsequens in penam peccati p̃euisi, tunc q peccatum est dignum tali p̃euio
tunc qa Constat p̃mittere Deum peccata in penam peccati. Tunc q p̃mio
Deo nocet peccanti ut ni. conferet Deus propter alium finem eam ponere
ut ex motivo penitentie vel humilitatis, semper dicendum sit p̃mios esse
in penam peccati, quod n̄ tollit quominus Deus alios fines superaddat ut ostensionem sui amoris erga predestinatos, et alios huiusmi

3a Conclusio.

Mors

Mors temporalis presciti in peccato n̄ ē effus reprobaoīs; hoc est n̄ influit Deus ex motivo precipuo influendi penam æternā. Prob. q. sīs presentis providā, Deus nullū reprobat nī premissa impenitā finali ut diximus quest. 3ª sec. 1ª Conclusiōe. 2º sed impenitā finalis n̄ ē ante morte temporalē; ab eo enī quod impenitē coniungat̄ cū morte sine fine vitæ ē et denoiat̄ finalis; ḡo mors temporalis n̄ ē effus reprobaoīs repugnat enī aliqd ēē effū eius antr ad quod iam precedere exigitur.

Confr. q. peccata n̄ quomlibr, sed ut conjuncta cū morte temporali, sive impenita finali sī ca reprobaionis sive volunis influendi penā æternā: ḡo eadē mors temporalis n̄ ē effus eiusdē volunis influendi mortis æternæ, alioquī idē rū eiusdē eet cā et effus, quod repugnat. Nec lt recurres ad diver sos ordines intentionis, et execuonis: q. ut sepe diximus in hac disputaōe mors æterna n̄ dat rōe finis in eorū, quæ ad eā conducunt, sed io rōe effus, ꝑ se 1 ꝑ accidens inde resultantis.

Sed Contra dices

1º q. instanti innocentiæ Deus influxerit æternā mortem indepēr à temporali conseqr q. valet eā influere: ḡo et modo 2º q. aliquā Deus morte temporalē miraculose intulit in Datā, et Abiron, nec n̄ in pluribus Martirū tortoribus; sed h̄o

erat. quia eos reprobaverat, volebat eos morte aeterna punire: ergo ipse mors erat eius reprobationis. 2º quia praesciebat Deus praedictos morte aeterna puniendos: ergo pro aeterna voluit illis mortem temporalem.

Respondetur ad 1m. concedo antecedens, et negando consequentiam, ea enim est alia quidam, in qua mors temporalis eis non contingeret non esset medium praefixum meritis aliis de reprobandis in hac providentia in qua mors est medium praefixum. Ad 2m. concedo maiorem, et nego minorem. Innexuit Deus mortem aeternam temporale, ob praesentiam peccatorum, qua morte praevisa voluit Deus eos morte punire non extat fundamentum eos excipere a modo reprobationis, quo ceteri reprobantur. Addo probabiliter voluisse praedictos morte miraculosa punire in aliorum correctionem, et exemplum. Ad 3m. nego consequentiam alioquin quia Deus praescivit reprobos esse damnandos si illis permittat peccare, permissio peccati esset propter damnationem etc. quia Deus praevidit dum mundum crearet eum interiturum, eundem propter interitum crearet.

3a Conclusio. Subsistentia praescientiae eius proprietates, et accidentalia non sunt eius reprobationis. Sic communiter Doctores contra Patrem Granadum, et Thomistas aliquos Patres quia reprobatio est post praescientiam absolutam demeritorum, sed Deus non est post praescientiam absolutam demeritorum subsistentiae praescientiae, cuiusque naturae proprietatum et accidentium, eorum enim effectus non sunt demerita: ergo subsistentia Deus praescientia etc. non sunt effectus reprobationis.

Nulla

Nulla enim causa est posterior suis effectibus, quod si dicas reprobationem
in executione esse posteriorem demeritis non vero in intentione. Contra
est: quia reprobatio ut a nobis dictum est, quaecumque illa sit dicto modo sit
ad mortem aeternam est post praevisa absolute demerita

Sed contra

dices 1° quia ut dicitur Proverbiorum 16. Universa propter semetipsum
operatus est Dominus impium quoque in diem malum, sed hoc est subitam
peccati esse creatum in interitum sive mortem aeternam signatam die malo
ergo subita praevisio est effectus reprobationis. 2° quia praescientes non est causa. Deo
creans in vitam aeternam aliquam dicta quia non obtineret finem
a se intentum et frustraretur, ergo creavit in mortem aeternam non
enim erat finis alicuius in quem a Deo potuerit destinari: ergo
summa destinatio quae est reprobatio effectus est subita praescientia et cetera
quae ad eam spectant.

Resp. ad 1um concedo maiorem et negando
minorem 16 enim diem malum non denotat creasse Deum impium ut morte
aeterna interiret; sed solo Deus propter semetipsum et pro gloria sua
universa creasse ubi claudit subito deinde vero absolute praevisa et
eius impietate, eum in mortem aeternam destinasse. Ad 2um nego antecedens
destinavit enim Deus impium in vitam aeternam destinatione non sufficienti
vero tamen illi paravit media, quibus si ipse uti vellet vitam aeterni

Consequenter

Neq obstat dum providam non consequi finem a se intentum quod id saepe contigit, quando providam finem non intendit efficaciter, ut patet tamen dum confert auxilia sufficientia ad actum salutarem intendit enim tamen finem actum salutarem nec tamen ponitur actus salutaris. Non tamen frustratur providentia: quia solum tunc frustratur voluntas quando intendens efficaciter finem illum non exequitur. quod si solum modo efficaciter finem illum non exsequitur, quod si solum modo illum inefficaciter intendit non frustratur per quod illum non assequatur. Ita

Conceditur reprobatio est in potestate praesciti. Probatur: quia ea sequitur demerita praesciti, sequuntur tamquam effectus moralis suam causam moralem. Ideo quia est posterior demerita et post praevisa absolutam eorum. Sed demerita sunt in potestate praesciti sunt enim operationes illius liberae: ergo reprobatio non est in potestate praesciti, quoniam enim antecedens est in potestate alicuius inde infallibiliter certum est et sequens est in sua potestate. Unde patet reprobationem licet certam et infallibilem, ut revera, quoniam est actus efficax divinae voluntatis non tollere libertatem praesciti nullius enim libertatem tollit quod est in eiusdem potestate.

Sed Contra est 1°. quia si reprobatio est in potestate praesciti, praescitus potest non reprobari. Sed hoc falsum est alioquin praescitus posset non damnari, quod est impossibile: ergo reprobatio non est in potestate

praesciti

presciti. 2° si in potestate presciti eet ñ reprobari, ergo in eiusdem

potestate eet predestinari, secundum enim presentem providentiam ide prorsus

sit ñ reprobari et predestinari l saltem infallibiliter connectuntur sed pre

destinari ñ ē in potestate presciti, nullum enim predestinato ē in

eiusdem potestate (ideoque nullus potest ēē causa totius sue predestinationis

ergo reprobatio ñ ē in potestate presciti

Respondetur ad 1um

Concedo maiorem distinguendo minorem prescitus potest potentia anti ñ damnari,

concomitante sed potentia antecedente ad ñ peccandum, concedo si peccaverit, habet

potentiam antecedentem ad penitentiam finalem, qua si poteret ñ damnaretur, ñ vero

posset potentia coenti ñ damnari: quia ex suppositione peccati et inde

pendenter finalis [illegible] necessitate coenti peccat, et consequenter damnatur;

necessitatem coentem ñ tollere neque potestatem simpliciter, neque libertatem ut sepe

diximus et ab omnibus conceditur.

Ad 2um concedo maiorem et distinguo

minorem predestinari ñ stat in presciti predestinatione [illegible]

absolutum meritorum nego. Predestinatio subsequenti premiorum absolutam

meritorum nego. Licet enim in nullius potestate sit predestinari,

1a predestinatione in cuius in potestate ē predestinari 2a ē tamen

in cuius potestate anti, quatenus omnes Deus offert gratias sufficientes

ad salutem. 3a si omnes bene operarent ut revera possunt omnes bene [illegible]

dei post praevisa absoluta meritorum praedestinant. Nec tamen est in potestate coenti praevisa praeciorum praedestinari ad hoc. Secunda hac praedestinatione qua ex suppositione, quod praeviderit Deus per sua media eos gratia sufficienti non bene usuros debet que illis talem gratiam non possit tamen potentia ea bene operari coenti; nec salvari nec praedestinari.

Neque obstat nullam posse esse etiam totum duae praedestinationis: quia id verum est: quas praedestinatio claudit etiam voluntatem conferendi primam gratiam non tamen quas praedestinatio solo versatur circa gloriam. (Sic ergo Gabriel, et Doctores qui totam praedestinationem ponunt in electione ad gloriam eamque collocant post praevisionem absolutam meritorum docent praedestinationem esse etiam totum duae praedestinationis quia in hypothesi diximus praedestinationem esse in potestate praesciti loquimur de praedestinatione quae versatur esse gloriam ex suppositione gratiae sufficientis in ordine ad consequutionem gloriae.

SECTIO 4.ª

Conclusiones corolaria totius Libri collatio que Praedestinationis cum Reprobatione

Sit 1.ª Conclusio:

Atra

Tota series Predestinaois et reprobaois triplici signo sive instanti
raois Comprehenditur, In 1° intelligitur Deus p scia medy. dico p scia
simplicis intelligoe coens possibilia oia Creanda preserunt angelorum
et scia nec nn gra et gloria in sup medio signo intelligitur cognoscens p scia
media merita gra, quibus posset infallibr pducere oes quos voluerit
in gloria.

In 2° signo intelligitur eligens efficacr ad gloriam
predestinatos pmerita si adulti sint, quod si parvuli sine eorum
meritis Ideoqa illis volens gloria pmum corone istis vero io pmum
hereditatis Inquo eius signo intelligitur eius volens genus e ex se
ltn oino efficacr gloria obus presertis adultis pmum corone et
parvulis pmum hereditatis et utrisque parans media sufficientia
ad Consequoe gloria, que oia vult et parat, tam predestinatis qz
reprobis pmerita Christi, que in hoc signo intelliguntur absolute
futura.

In 3° intelligitur hec oia exequens prout a se
dicta ii eorum gra exigit Ideo g dir Extra eas ponens Inquo
signo intelligitur volens volunte executiva Conferre predestinatis
adultis post eorum merita absolute previsa gloriam pmum Corone
et parvulis pmum hereditatis post absolute previsam eorum mortem
in gratia Intelligitur quoque in hoc signo Deus post previdentiam

absolute impenitentiae finalis precatorum adulterorum eos volens punire morte aeterna in ostensionem suae Justitiae. Et post, quia morte aeterna vult etiam punire parvulos post praevisionem absolutam mortis eorum in peccato originali.

Tota Doctrina huius conclusionis constat ex dictis toto hoc in Libro circa quae noto me claritatis gratia totam seriem predestinationis explicui hoc signo apprehendisse ex multitudine signorum ne meos auditores confunderem, quod non tollit in eodem signo alia esse aliis priora. Ideoque sub signa sunt adequata ratione dicta. Ut in 1º signo prior est Scientia simplicis intelligentiae Scientia media. In 2º priora sunt merita Christi predestinatione. Prior intentio gloriae, quam electio mediorum gratiae. In 3º prior est Scientia visionis meritorum, vel demeritorum, quam Predestinatio executiva vel reprobatio et sic de aliis.

2ª Conclusio. Loquendo de collectione hominum, qui ab initio Mundi fuerunt, nunc sunt et erunt in fine longe maior est numerus reproborum quam predestinatorum. Conclusio est certissima et probatur Matth. 7 Intrate per angustam portam, quia lata porta et spatiosa quae ducit ad perditionem et multi sunt qui intrant per eam. Confirmatur ex eodem capite Multi sunt vocati pauci vero electi. At qui sic agit de Predestinatione

Et

et respōe, ut cōis fert Theologorum Interpretum Expositio: ḡo maior ē numerus reproborum, quam praedestinatorum. Probatur deinde: q̄a solū illi, qui in fide Catholica moriunt Salvi fiunt et ii praedestinati reliqui uero pereunt, et ii reprobi. Extra fide enim et Catholicam Eccle nulla ē salus ut in Confesso ē apud Catholicos sed longe maior ē numerus eorum qui moriunt extra Eccle catholicam quam eorum qui intra eam moriunt Catholici enim paucissimi ii si ponent cum Gentilibus Judaeis Mahometanis, et Hereticis: ḡo maior ē reproborum, quam praedestinatorum numerus. Nec obstat maiorem ēe propensionem Dei ad miserendum, quam ad puniendum: ḡo maior propensio sane satis commendat Deum quantum ē ex se vellet oēs salvos fieri obus conferre auxilia sufficientia ad salutem Nullum damnare, l reprobare nisi post eius demerita absolute praeuisa.

Si uero loquamur de Collectione oīum fidelium, qui usque ad mortem in fide Catholica perseuerant Reor cum Doctore Suarez et alijs grauissimis Theologis maiorem ēe numerum praedestinatorum, quam reproborum. Probatur: q qui cumque ponunt media efficacia conducentia ad vitam eternam saluant et praedestinati ii sed maior pars eorum qui usque ad mortem in fide Catholica perseuerant ponit media efficacia conducentia in vitam eternam busci

suscipit enim sacramentum Poenitentiae quod efficaciter adducit in vitam aeternam. Confert enim gratiam ut de fide est quod si perstiterit usque ad mortem efficaciter conducit in vitam aeternam ut etiam de fide est. Ergo loquendo de hac collectione maior est numerus praedestinatorum quam reproborum. 3. Cl.

Dices respondebis plures sacramentum vere suscipere et plures eorum qui rite illud suscipiunt deinde in peccatum relabi. Sed contra 1º quia licet hoc sit possibile et de facto probabiliter possit de uno vel de altero praesumi ratione vel alterius externi signi vel fictionis vel relapsus de singulis et de maiori parte singulorum non sine ingenti temeritate praesumeretur. Ergo non plures sacramentum ficte suscipiunt, nec post rite susceptum relabuntur. Contra 2º quia nemo praesumitur malus nisi probetur. Sed a maiori parte praedictorum nequit probari quod sint mali fictione sacramenti vel relapsus. Ergo ex neutro capite praesumitur mali sed potius boni rite suscipientes sacramentum et deinceps non relapsi.

Confirmatur ex insigni Damasceni testimonio in oratione de fidelibus defunctis ubi cum ostendisset non ita difficilem ingressum in coelum sit obiicit ac inquit adversarium si res ita se habet omnes salutem consequuntur nequis erit aberrat ad quod recte sane atque utinam ita contingat hoc enim cum et sit et vult Deus loquitur enim ibi aperte de fidelibus qui curam

salutis

salutis æternæ omnino non neglexerunt, quales procul dubio ii qui in fide

Catholica, et Sacramentis moriuntur. Major ergo est numerus prædes-

tinatorum in hac Collectione quam reproborum. Objicitur tamen 1.º quia in

pluribus Scripturæ testimoniis, tunc per verba nunc per figuras exprimitur

paucitas Salvandorum. 2.º quia Chrysostomus ex tot mille civibus

Antiochenis vix centum salvandos, immo de his se dubitare. 3.º

quia ea die qua obijt Sanctus Bernardus ex triginta millibus

solus Bernardus et Unus Eremita salvi facti ii duo in

Purgatorium missi reliqui vero in æternum damnati 4.º quia ut

Beatum Nillum aliquando dicit suis temporibus ex decem millibus

vix ulla anima salva fuit. Respondetur ad primum ea testimonia

exprimere paucitatem prædestinatorum comparatione omnium reproborum

non vero fidelium quorum prædestinatorum multitudo exponitur Apoc. 7.º

ubi decima dicitur littera Post hæc vidi turbam magnam quam dinu-

merare nemo poterat et insuper Math. 22 ubi ex tot invitatis

ad Nuptias Evangelicas ideoque ad veram fidem unus tamen inve-

nitur sine veste nuptiali, qui propterea reprobus est. Ad 2.um

respondetur Sanctus Chrysostomus in prædicta hiperbole sine exageratione

Egregiũ de Contionatore gessisse ad Dei Amorẽ suis oĩbus incutiendũ n̄ tm̄ Sruere, & in rigore Scholastico loquũ, sd frequentiã ẽ nunc Scripturæ tunc Patribus præserũ dum ad Populũ Concionar. Ad Sum̄ respondeꝰ id ita potuisse Contingere ea die alijs uo diebus saluos fuisse & futuros ẽẽ quã pluribus. Ad Tiũ reꝰ ea tempora S. Nili potuisse ẽẽ ita infelicia, extitisse tm̄ tempora feliciora inquibus plures aĩæ saluæ fuerunt & futuræ sint. Adde ut pluximũ in eo sæculo successũ tantũ fuisse infideliũ Hæreticorũ & Paganorũ multitudĩ ut uix Eccla p decẽ millibus hõrũ, unum Catholicũ numeraret exquo nil contra nos qui loquimur de his qui Eccl̃æ Catholicæ liminibus Continent?

SECTIO

Alijs conditionibus absolutꝰ Liber

1.a Conclũo.

Numerus Prædestinatorũ, & reprobõrũ ẽ certus ita ut neuter sit augendus, l minuendus. Pr: qa Prædestinaõ & repbaõ sunt actus certissimũ diuini intelus l uoluntaris l utriusq simul, sed utrerq actus ẽ circa determ numerũ n̄ enĩ Deus infinitos prædestinauit nec indeterminate hos l illos. Tunc qa hic numerus

sit

in particulari et efficare saluant et alter decrare et inparticulari damnat; cum etiam quia eos, quos predestinat decrare et specialiter amat eisdem quod specialiter et decrare beneficiat et contra sicut eos quos reprobat decrare addit specialiter et decrare punit: ergo numerus predestinatorum, et reproborum est certus repugnat enim aeterni intellectui vel voluntatis esse certum, obiectum in eius esse incertum.

Unde patet neutrum numerum augendum vel minuendum, alioquin Predestinatio et reprobatio non esset certa non est enim certum aeternum intellectum quando aliter deberet obiectum ac cognitione exprimit nec aeternis voluntatis quando eius obiectum aliter deberet ac efficacem per aeternam amorem. Aliter enim deberet obiectum predestinationis et reprobationis si numerus talis obiecti augeretur, vel minueretur non ergo est augendus, vel minuendus.

Sed contra dicere: quod non solum est contra certitudinem aeternis, quod obiectum aliter se habeat sed etiam quod possit aliter se habere; sed numerus Predestinatorum et reproborum quamvis sit augendus, vel minuendus potest tamen augeri et minui: ergo Numerus non est certus, neque aeternus circa numerum.

Minor probatur: quia si aliquis reproborum salvaret numerus predestinatorum salvaret et augeret et idem est per portionem servata de Damnatis; sed reprobi possunt salvari potentia antecedente, vivere enim saluant: ergo numerus

Predestorum pot. augeri, vide de reprobis.

Respondetur.

Concedo maiorem, et distinguo minorem pot. numerus augeri etc. absolute, et nulla facta suppositione Concedo ex suppositione reprobationis Nego sive Certi suppositis, neuter pot. augeri l. minui: Ad probationem concedo maiorem et distinguo minorem reprobi possunt salvari potentia antecedenti, et absolute concedo, potentia consequenti Nego quod sufficit ut Predestinatio et reprobatio sint Certae: quia Neutra fertur a Deo ordine antecedente ad usum liberum predestinati l. reprobi. Predestinatio enim suppon. actum liberum sub conditione futurum previsum per suam mediam. Reprobatio vero usum liberum futurum absolute previsum per suam omissionem quod autem reprobus non salvaretur liuere non probat illum potentia antecedenti, et absolute posse salvari non vero potentia consequenti et ex suppositione:

4ª Conclusio. Et si predestinatio sit Certa et reprobatio non minus predestorum, et reproborum: Nullum tamen dum in hac mortali vita vivimus circa divinam revelationem pot. certe scire de eo de numero predestinatorum, l. reproborum. Conclusio est de fide definita, quoad ad Certitudinem predestinationis in Tridentino Sec. 6. Cap. 12. Probatur ex Ecclesiastico 9. Nescit homo utrum amore, l. odio dignus sit omnia in futurum serviantur incerta; sed reprobatio est odium. Amor vero predestinatio: ergo Nullum certo pot.

Scire

scire se esse de num.° predestinatorum et reproborum

Sed Contra est 3.° quia

Nemo potest scire esse se predestinatum nisi certo sciat se decessurum in gratia dependet enim predestinatio a divinis mi... decessu. Sed nemo citra revelationem potest certo scire se decessurum in gratia sic enim discessur non detur sine gratia concretam quam nemo scire dum collaturum cum Deus pro libere operat in Confert eam dependet enim a libero arbitrio quod inconstans quoque vertit vertit

ergo Nullus dum in hac mortali vita vivit Citra divinam revelationem potest certo scire se esse de num.° predestinatorum et reproborum

Sed Contra est

1.° quia Marci 11 dicit Quecumque orantes petitis credite quia accipietis: ergo si quis orans petat suam predestinationem certo potest credere se esse de num.° predestinatorum 2.° quia Apostolus dicebat ad Romanos 8 Certus sum quia nec mors nec vita neque angeli etc. separabit me a Charitate Christi Sed huic separatio opponitur predestinatio ergo Apostolus Certus erat de sua predestinatione potest ergo aliquis certo scire se esse predestinatum.

Respondeo ad primum

Concedo antecedens et distinguendo consequens si quis orans etc. ut oportet Concedo, ut quam oportet Nego. Cum nemo certo scire

possit an ut oportet oret. Unde ē nec certum posse ēē de sua

praedestinatione. Certissimum autem ē plerumque nos n̄ orare ut oportet

siquidem stante fideli Christi promissione plerumque n̄ exaudimur.

Ad 2um concedo maiorem et minorem et sub coena et distinguo 2um por

q̄ aliquis etc.ª per revelationem concedo citra illam nego Apostolus per

revelationem sciebat se ēē praedestinatum. Inquit enim 2ª ad Timoth. 4º

reposita ē mihi Corona iustitiae, quam reddet mihi Deus in illa

die iustus iudex. Concluso nostra procedit de certitudine citra

revelationem particularem.

Citra quam si enim omnino certum aliqualiter tamen

tamen potest aliquis vere se ēē de numero praedestinatorum, id quod debet

probabiliter indicaret si credit inter signa praedestinationis cogat

quae bona multa a nobis ponuntur inter quae praecipua videntur tum

insigniora. Sub praeceptorum divinorum custodia 2um consiliorum

Evangelicorum observantia. Sub vero penitus siquidem quando vera

sit peccatum ē. Hic accedit in Beatam Virginem Mariam devotio

Inquit enim S. Anselmus cui conferunt fuerit saepe dulci studio posse

cogitare de illa magnum promerendae salutis indicium ēē effecto.

5ª Concluso: Et

Praedestinatio et liber vitae in Deo re sunt idem pro. Et ratione nostra

distinguntur. Prima pars: quia praedestinatio ē efficax destinatio in vitam aeternam.

Liber autem vitæ ē Scia Divina, vt firmr in æterny retinet noia
eorū, quis de numº prædestorū (Hec enī est S. Thoma ī eōr
acceptio libri vitæ, sed denotatio nōe nra fratr distinguntr a Scia
media. Hæc enī spectat ad Intellm, illa ad Voluntatem: ḡo præ
destinatio, et Liber Vitæ fratr nrā rōe distinguntr.

Sed contra dicetr

1º. a Numerus prædestinatorū nec minuitr nec augetur &c.
Hoc ē de Scia, qua Deus talē numerū cognit, sed noia eorū
qui n. scripti in Libro vitæ. Vt habetr, vt dicit Psalm. 68 Psalm.
deleantr de Libro viventium. Exodi 32 qui peccaverit mihi Ezeq.
delebo eū de Libro meo. Denique et alia mitam Apocalip.
22. Si qs diminuerit Profetiæ libri huius, auferet Deus partē
eius de Libro vitæ: ḡo Liber vitæ n. ē Scia nominū prædestorū

Contra dicetr 2º.

q. si Scia Dei, vt retinet firmit noia eorū, quis de numº
prædestinatorū ē liber vitæ. Eadē vt retinet fratr noia eorū
qui n. de numº reproborū erit liber mortis, eadē ē vtriusq ratio.
Sed n. extat liber mortis, reprobi enim n. reiecti, prædestinati vero
electi. Et autem extat liber electorū ad quorū n. eiō rejectorum
ḡo supra dicta Scia n. ē Liber vitæ

Ad 1m respondetr.

concedo maiorem et distinguendo minorem nomina eorum qui in Scripti in libro vitae secundo augentur et minuuntur Concedo. In Libro primo nego Extat ergo Duplex liber Vitae Iustitiae gratiae et gloriae collectivae de quo nullius nomen numquam delebitur cum numerus Scriptorum in eo, qui est praedestinatorum, nec augeatur nec diminuetur. Extat et 2us liber vitae gratiae sit solius, qui continet nomina eorum qui hoc seculo sunt in gratia, quorum numerus cum quandoque augeatur et minuatur etiam nomina eorum Scribuntur in libro vitae et deleo delentur mutatione facta in ipsis non vero in Libro, de quo intelligendi sunt deleri quod quod in Scriptura dicuntur deleri de Libro Vitae.

Ad 2um respondetur Concedo maiorem et negando minorem et enim rejectorum ut praesertim rejecti sunt et plurimi in Extant liberi rejectorum in qui Simul Rei et damnati sunt extant liberi et par in libris Damnatorum ad Carceres, triremes, vel fustigationes. reprobi autem in eo respiciunt a Gloria vera et damnant ad aeternos carceres ignis o tormenta Extabit ergo Liber eorum in memoria aeterna Ut enim iniquitate eorum attenta digni sunt in Execratione illa Aeternum.

D. recidentes ac interea Scribentur attenta in intensione immensi tatis et infinitatis libri Dei Consistit in divina Scientia; et in libro Dei Scribuntur iuxta illud Psalm. 138. In Libro tuo omnes Scribuntur

Haec, tamen ut praedictos, et regbacis libri complem^to^.

Cedant in honorem, et gloriam Dei optimi Maximi Pa
tris scilt, et Filij et Spus Sancti, nec n. in aliqualem laudem
Augustissimae ac semp. Virginis Dei Parentis Mariae,
cui nos nostraque oia dudum eximio cultu debuimus et ex
animo sacramus. Cedant in piissimum ac reverendissimum cultum
Sanctissimorum Eccliae Doctorum Clementis et Ignatij tum in
quamcumque commendationem Eximij Doctoris Pris Suarez
et acutissimi Pris Barez. continentium duo
scholastici belli fulmina &c. anno.
1673. mense Junij. die vero
18. seu 14 Kal. Julij hora
quasi Nona.

210

INDEX.

Laus D. O. M. Deiq. Parenti Mariae

[illegible]

guez. de Prædestinatio